ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ· Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 263ον

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Πρὸς τὸ Ἀνέσπερο Φῶς

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

Τὰ χρόνια καὶ οἱ αἰῶνες θὰ περνοῦν. Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς θὰ ἀλλάζουν. Οἱ χαρακτῆρες θὰ ἀλλοιώνονται. Ἡ γῆ θὰ ντύνεται τὸ χρῶμα τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν καιρῶν καὶ μόνο τὸ γλυκόχρωμο Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου, ποὺ δέχθηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, θὰ μένῃ ἄσβεστο κι' ἄφθαρτο, γιὰ νὰ στηρίζῃ τὰ βήματα τῶν ὀλιγοπίστων, νὰ μαγνητίζῃ τοὺς ἀπίστους καὶ νὰ χαροποιῇ τὶς ψυχὲς τῶν πιστῶν.

Ὁ Πανάγιος Τάφος, τῆς μαρτυρικῆς ζωῆς καὶ τῆς νίκης τοῦτο τὸ μνημεῖο, στὸ πέρασμα τῶν χρόνων θὰ ἀποτελῇ τὴν καλλίτερη ἀπολογία τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς, ποὺ ἀγόγγυστα σηκώνει τὸν σταυρὸ καὶ ἀτενίζει πρὸς τὸ ὁλόφωτεινο μέλλον τοῦ αἰωνίου λυτρωμοῦ.

Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων θυσιάσθηκαν ὡς τώρα γιὰ συνανθρώπους καὶ βάδισαν σὰν τὸν Ἄνθρωπο Ἰησοῦ, τὸν δρόμο πρὸς τὸν θάνατο. Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ Ἄνθρωπος, ἦταν συγχρόνως καὶ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ μὲ τὴν προσφορά Του γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἔκανε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου Του, μιὰ μοναδικὴ καὶ συγκλονιστικὴ ὥρα. μιὰ ὥρα ποὺ ἄλλαξε τὰ πάντα στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πεθαίνει γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὁ στρατιώτης ποὺ προσφέρει τὴν ζωή του γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος, ἡ γυναίκα ποὺ παλαίει μὲ τὸν θάνατο ὅταν φέρνῃ στὸ κόσμο μιὰ νέα ζωή, γενικὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει μέσα του τὴν θεϊκὴ διάθεσι τῆς αὐτοθυσίας, προσφέρεται γιὰ νὰ ζήσουν ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἡ θυσία τους ἔχει τὰ ὅρια τῆς γενεᾶς των ἢ τῆς ἑπομένης γενεᾶς. Ὁ Θεὸς ὅμως Χριστὸς προσεφέρθη ὄχι γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ ἢ δυὸ ἢ δέκα γενεές, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεπεράσουν τὸν θάνατο οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τοὺς χαρίσῃ δηλαδὴ τὴν μετὰ θάνατον ζωή. Προσεφέρθη γιὰ τὴν αἰωνία ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος.

Καθένας ποὺ ἔβλεπε πρὶν λίγες μέρες τὸν Ἰησοῦ νὰ βαδίζῃ τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, νὰ καρφώνεται στὸ Σταυρὸ ἀνάμεσα στοὺς κακούργους, ὡς κακοῦργος, νὰ πεθαίνῃ ὑβρισμένος, μαστιγωμένος, αἱματωμένος, μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι στὸ κεφάλι, μὲ τὴν πικρὴ χολὴ στὰ χείλη, μὲ τὰ καρφιὰ στὰ χέρια, μὲ τὴν λόγχη στὰ πλευρά, δὲν μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ κατάδικος αὐτὸς τοῦ Γολγοθᾶ θὰ ἔστηνε σὲ λίγο, μὲ τὴν Ἀνάστασί Του, τὸ μεγαλύτερο τρόπαιο τῶν αἰώνων. Κι' ὅμως ὁ Χριστὸς ἐθριάμβευσεν. Ἔγινεν ἐλευθερωτὴς τῶν ψυχῶν, λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Δυνατὸς βασιλιᾶς, τροπαιοῦχος καὶ ἰσχυρός, χάρισε στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰωνία ζωή.

Σκοτίσθηκε ὁ οὐρανὸς γιὰ νὰ προβάλῃ ἡ αἰωνία ἡμέρα τοῦ φωτός, ποὺ ποτὲ δὲν τρεμοσβύνει καὶ ποτὲ δὲν βασιλεύει. Σείσθηκε ἡ γῆ γιὰ νὰ ταραχθοῦν οἱ δαίμονες. Μέσα σὲ χλευασμοὺς καὶ βρισιὲς ὁ Ἰησοῦς παρέδωσε τὸ πνεῦμα, γιὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ

τὴν ὡς τότε διεφθαρμένη φύσι μας. Κλείσθηκε στὸν τάφο ἡ Αὐτοζωή, γιὰ νὰ ἐλευθερώση τὶς δουλωμένες ψυχές.

Καὶ ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, συντρίβοντας τοὺς προαιωνίους μοχλούς, γιὰ νὰ ζωοποιήση καὶ ἀναστήση τοὺς κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα νεκρωμένους. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τῆς 'Αναστάσεώς Του, ἡ ζωή μας παίρνει ξεχωριστὴ ἀξία καὶ ὁ ρυθμός της βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ Θείου Φωτός.

'Η 'Ανάστασις, δὲν εἶναι μόνον πηγὴ παρηγορίας καὶ ἐλπίδος γιὰ τὸν πιστό. Εἶναι ἀκόμη πηγὴ θεϊκῆς δυνάμεως ποὺ χαρίζει σ' αὐτὸν πνευματικὴ ἀναγέννησι. Εὐτυχισμένοι ὅσοι μποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν ἔτσι τὴν 'Ανάστασι.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ χαρούμενο μήνυμα, πιὸ χαρμόσυνη ὑπόσχεσις, μεγαλύτερη νίκη ἀπ' αὐτὴ τῆς 'Αναστάσεως. 'Ο Χριστός, ὁ μεγάλος Διγενῆς τῶν λαῶν καὶ τῶν αἰώνων, κατέβηκε στὸν "Αδη καὶ πάτησε τὸν θάνατο, κερδίζοντας γιὰ μᾶς πνεῦμα καὶ σάρκα ζωῆς.

"Αν γιὰ κάθε ἄλλο χριστιανικὸ λαὸ ἡ 'Ανάστασις ἔχει τὸν χαρακτῆρα τῆς μεγαλύτερης γιορτῆς, ὕστερα ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, γιὰ μᾶς τοὺς "Ελληνες στέκει ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὴν Γέννησι, γιατὶ τὸ νόημά της εἶναι συνυφασμένο μὲ τὰ πάθη, τὴν σκλαβιὰ καὶ τὴν 'Ανάστασι τῆς φυλῆς μας.

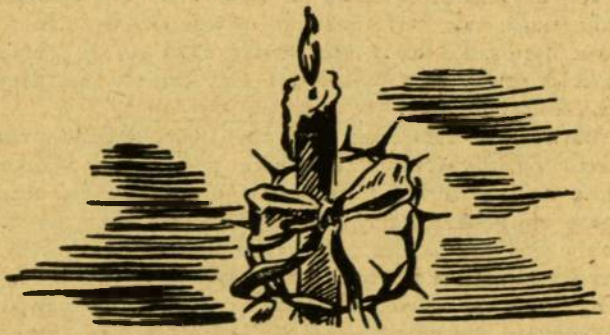
'Ο θάνατος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ 'Ανάστασίς Του, κρύβουν γιὰ τὸν κάθε χριστιανὸ τὸ σπέρμα μιᾶς ὑψηλῆς εὐτυχίας, ἀκριβῶς ὅπως καὶ κάθε ἀνθρώπινη θυσία κρύβει μέσα της τὸ σπέρμα τῆς εὐτυχίας ἐκείνων γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγινε ἡ θυσία. Μιᾶς εὐτυχίας ποὺ ἔχει ὡς βάσι τὴν εὐγνωμοσύνη. 'Απὸ τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἂς πληρωθῆ σήμερα ἡ ψυχή μας, δυναμωμένη ἀπὸ τὴν πίστι πρὸς τὸν Θεό.

Οἱ ἀνθρώπινες γενεὲς ἀρκετὰ πλανήθηκαν καὶ ταλαιπωρήθηκαν ἀπὸ τὰ θαμπὰ φῶτα τῆς ἀρρωστημένης διανοίας καὶ ἀρκετὰ ἔμειναν σκλάβες στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας. Καιρὸς εἶναι νὰ στρέψουν τὰ μάτια πρὸς τὸ **Φῶς** τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, **πρὸς τὸ 'Ανέσπερο Φῶς.**

"Αμποτες τὸ Φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου χαρίση σ' ὅλους μας τὴν εὐτυχία καὶ ὁδηγῆ παντοτεινὰ τὰ βήματά μας.

Χριστὸς 'Ανέστη, ἀδελφοί.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

7. Ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας, τοῦ Alfred Adler(1), τὰς ἀκολούθους σοφὰς ἀληθείας:

«Ἀλλ', ὦ ἄνθρωπε, εἶσαι ὄν κοινωνικόν, δὲν εἶσαι Ροβινσών, ἐγεννήθης διὰ νὰ συνυπάρχῃς. Ἐπλάσθης διὰ νὰ ἀγαπᾷς καὶ ὄχι διὰ νὰ μισῇς. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρωταρχικὴ λειτουργία τῆς ζωῆς, λειτουργία, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. Εἶναι τὸ θετικόν, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὸ μῖσος εἶναι ἀρνητικόν, δευτερογόνον, μὴ κείμενον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, εἶναι πλάνη. Ἂν βάλῃς ἐναντίον τῶν συνανθρώπων σου, τοῦτο πράττεις, διότι δὲν ἐδοκίμασες ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν ἀπαιτουμένην ἀγάπην. Ἂν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχες δοκιμάσει περισσοτέραν ἀγάπην, δὲν θὰ κατρακύλιες, θὰ ἀπέβαλες τὴν σφαλερὰν πεποίθησιν ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι κακή. Δὲν θὰ ἐλάμβανες ἐχθρικὴν στάσιν ἀπέναντί της, δὲν θὰ ἐμίσεις αὐτήν. Θὰ ἐμάνθανες τότε καὶ σὺ τὴν τέχνην τοῦ ἀγαπᾶν καὶ θὰ ἐπανήρχεσο εἰς τοὺς κόλπους της φίλος, προσφέρων ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ὑπηρεσίας σου πρὸς αὐτήν».

Κρίνων τὴν διδασκαλίαν ταύτην ὁ πρὸς ὃν τρέφω εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην διδάσκαλός μου καθηγητὴς καὶ τέως ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος Χαρίλαος Γκιτάκος παρατηρεῖ εὐστόχως:

«Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ψυχολογικὸς ἄμβων τοῦ Adler εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν ἄμβωνα τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἀγάπης; Ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ μετὰ λόγου βιώσαντος σοφοῦ εἶναι τὸ κήρυγμα τῶν αἰωνίων τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως ἀληθειῶν, ἀκουόμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πεδίου;»

§ 6. Περὶ τῆς ἐνδεικνυομένης παιδαγωγικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἠθικῶν δυστυχιῶν τῶν ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων περιθαλπομένων τροφίμων.

I. 1. Καὶ ἔρχεται νῦν ἡ ἀποστολὴ τῶν ἐντὸς τῶν διαφόρων παιδικῶν Ἱδρυμάτων ἐργαζομένων πρὸς παιδαγωγικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων δυστυχιῶν τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνδιαιτωμένων ἀνηλίκων τροφίμων.

2. Διότι ἅπασαι αἱ ἐκτεθεῖσαι καὶ σκιαγραφηθεῖσαι τραγικότητες τῆς ζωῆς ἔχουσι κατὰ κανόνα ἰσχὺν προκειμένου περὶ πάντων σχεδὸν τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων, ἅτινα ἔθεντο ὡς σκοπὸν αὐτῶν τὴν περίθαλψιν παιδίων καὶ ἐφήβων. Τοῦτο δέ, διότι κανονικῶς ἐντὸς αὐτῶν περιθάλπονται οὐχὶ βεβαίως οἱ ζῶντες ὑπὸ ὁμαλοὺς ὅρους οἰκογενειακοὺς παῖδες καὶ ἔφηβοι, ἀλλὰ συνήθως ἀνήλικοι, οἵτινες κατρακύλισαν εἰς ἠθικὴν καὶ παιδαγωγικὴν ἐγκατάλειψιν, συνεπείᾳ τῶν ποικίλων πληγμάτων τῆς ζωῆς των.

Τοῦτο ὅμως ἐν τελικῇ ἀναλύσει σημαίνει βεβαίως ὅτι βασικὴ ἀποστολὴ τῶν ποικίλων παιδαγωγικῶν ἱδρυμάτων, ἀσχέτως τῆς εἰδικωτέρας κατευθύνσεως ἑκάστου ἐξ αὐτῶν, εἶναι ὁπωσδήποτε καὶ ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς παιδαγωγικῆς σωτηρίας τῶν ἐνδιαιτωμένων νέων ἀνθρώπων. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, θὰ ὤφειλεν ἕκαστον

---

1. «Χαρίλαος Γκιτάκος. Ὁ Adler ἀπέναντι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Περιοδ. «Ἀτομικὴ Ψυχολογία». Τόμος ΣΤ'. Ἀθῆναι, 1937.» σ. 120 ἑπ.

ἐξ αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, νὰ προσλάβῃ καὶ τὸν χαρακτῆρα «π α ι δ α γ ω γ ι κ ο ῦ ἱ δ ρ ύ μ α τ ο ς».

3. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ ὀργανισμὸς καὶ ἡ λειτουργία τῶν διαφόρων παιδικῶν Ἱδρυμάτων δέον νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν παιδαγωγικὸν τοῦτον ρυθμόν.

II. 1. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παιδαγωγικῆς ταύτης ἀρχῆς δέον νὰ ἀσκήσῃ ἐν πρώτοις ἄφθονον τὴν ἐπιρροήν της ἐπὶ τὴν ὑφὴν τοῦ ἐργαζομένου ἐντὸς αὐτῶν προσωπικοῦ, τοῦ φυσικοῦ φορέως τῆς ἐπιτελουμένης παιδαγωγικῆς ἐργασίας. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην δέον ἀνεξαιρέτως ἄ π α ν τ ε ς οἱ ἐργαζόμενοι ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων, ἀσχέτως ἀνωτέρας ἢ κατωτέρας θέσεως αὐτῶν καὶ ἀσχέτως τῆς ἀσκουμένης ὑφ' ἑκάστου εἰδικωτέρας ἐργασίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συνδυάζωσιν ὡρισμένας ἀπαραιτήτους παιδαγωγικὰς ἰδιότητας καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀντιληφθῶσι σαφῶς ὅτι ὀφείλουσιν ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτῶν ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων νὰ ὦσιν οἱ φιλόστοργοι παιδαγωγοῦντες γονεῖς τῶν περιθαλπομένων παιδίων καὶ ἐφήβων. Καὶ νὰ ἐπιδιώκωσι δι' ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτῶν καὶ μὲ ὁλόκληρον τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των τὴν παιδαγωγικὴν σωτηρίαν καὶ ἠθικὴν εὐτυχίαν τῶν νεαρῶν τούτων ἀποκλήρων ἀνθρωπίνων τέκνων.

Τὸ θέμα τοῦτο ἐνέχει ἐξέχουσαν πρακτικὴν σημασίαν. Διότι καὶ ἐὰν εἷς ἐξ ὅλων τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἀντιπαιδαγωγικὸν ἄτομον, κινδυνεύει νὰ καταρρεύσῃ ὁλόκληρος ἡ ἀποστολὴ τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων.

2. Τὸ πρόβλημα δὲ τῶν παιδαγωγικῶν προσόντων εἶναι ὀλιγώτερον ζήτημα γνώσεων καὶ περισσότερον ζήτημα «καρδιᾶς». «Θὰ πελαγοδρομῇ πάντοτε ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη μέσα στὴ σύγχυσι τῶν ἀφῃρημένων, τῶν ψυχρῶν προγραμμάτων τοῦ ὀρθοῦ παιδαγωγικοῦ λόγου καὶ στὸ τέλος ἀπογοητευμένη, κουρασμένη θὰ παίρνῃ τὸν δρόμον πρὸς τὸ μυστικὸν τῆς διαπλάσεως μιᾶς διαλεκτικῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὅπως μᾶς τὸ ἐδίδαξεν ἡ Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη ἀνάμεσα σὲ δυὸ κακούργους ἐπάνω εἰς ἕνα Γολγοθᾶν. Καὶ θὰ πληροφορῇ ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς διαμορφώσεως ἐκλεκτῆς καὶ ἱερᾶς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος δὲν εἶναι ἡ σοφία, τὸ πνεῦμα τοῦ παιδαγωγικοῦ προγράμματος, ἀλλ' ἡ καρδιά, ἡ ἀγάπη τῶν παιδαγωγούντων πρὸς τὰς παιδαγωγουμένας ψυχάς. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς παιδαγωγικοὺς ἡγέτας δὲν φλογίζεται ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν παιδαγωγούμενον, θὰ συνθέτῃ πιθανῶς ὡραῖα ἀρχιτεκτονικὰ θεωρητικὰ κατασκευάσματα, ἀλλὰ πάντως τὰ προγράμματά του αὐτὰ θὰ μένουν νεκρά. Ἡ διαπαιδαγώγησις δὲν εἶναι σκέψις καὶ συνταγὴ καὶ ψυχρὰ ἀνατομία, ὅπως θέλουν νὰ ἐμφανίσουν ὡρισμένα περίεργα ἐπιστημονικὰ ρεύματα, ἀπόδειξις ἢ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλ' εἶναι στοργή, ἀφοσίωσις, λατρεία, σπλάχνο!»(1).

3. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην τονίζομεν ὅτι ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων δέον νὰ γίνωνται δεκτοὶ μόνον «ἄνθρωποι τῆς καλωσύνης καὶ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης». Ἐπιστήμων, γνωρίζων ἀπὸ στήθους τὴν συνόλην παιδαγωγικὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν αἰώνων, ἀλλ' ἔχων ἔστω καὶ ποσοστὸν κακίας ἐν ἑαυτῷ, δηλητηριάζει τὴν παιδαγωγικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ παιδικοῦ Ἱδρύματος καὶ ὡς τοιοῦτος εἶναι ἀπολύτως ἀποκρουστέος, εἴτε ὡς ἐπιστημονικὸς παιδαγωγικὸς συνεργάτης, εἴτε ὑφ' οἱανδήποτε ἑτέραν ἰδιότητα ἐν τῷ παιδικῷ Ἱδρύματι. Καὶ τοῦτο, διότι εἶναι ἱκανὸς νὰ καταφέρῃ τὰς μεγαλυτέρας πληγὰς καὶ νὰ προξενήσῃ τὰς χειροτέρας βλάβας εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νέων ἀνθρωπίνων βλαστῶν. Ἐνῷ ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς μία ἁπλῆ, ταπεινὴ καὶ ἀναλφάβητος καθαρίστρια, ἐὰν ἔχῃ «καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ συμπόνια καὶ καλωσύνη», δύναται νὰ χαρίσῃ τὰς πλέον πολυτίμους παιδαγωγικὰς ὠφελείας εἰς τὰς παι-

1. Ἰρβλ. ἀναλόγους σκέψεις καὶ ἐκφράσεις ὡς πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς εὐσπλαχνίας. «Σταῦρος Π. Νικολαΐδης. Πίστις καὶ ζωή. Ἀθῆναι. 1936.» σ. 43.

δικὰς ψυχάς. Πᾶς ἐργαζόμενος ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων εἶναι παιδαγωγός. Καὶ εἷς παιδαγωγὸς δὲν εἶναι εἷς σύννους καὶ ἐπιβλητικὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ «νὰ γίνεται καὶ αὐτὸς παιδὶ καὶ νὰ χαμογελάῃ», «διότι ἄλλως ἔχει κάμει λάθος εἰς τὴν ἀποστολήν του»(1).

4. Ἐνταῦθα δὲ φυσικὸν νὰ ἔρχωνται εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν αἱ εὔστοχοι παρεμφερεῖς παρατηρήσεις τοῦ ἐπιφανοῦς ἀνθρωπιστοῦ Desiderius Erasmus Y. Rotterdam (1467-1536) περὶ τῶν «κτηνωδῶν διδασκάλων»: «Θὰ μάθωμεν εὐχαρίστως πᾶν ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν. Ἀλλ' ὑπάρχουν διδάσκαλοι τόσον δυσάρεστοι διὰ τοὺς τρόπους των, ὥστε οὔτε αἱ γυναῖκες των δὲν ἠμποροῦν νὰ τοὺς ἀγαπήσουν. Ἄνθρωποι μὲ πρόσωπον συνωφρυωμένον, μὲ συνανάστροφὴν ἀποκρουστικήν, μὲ ἔκφρασιν κακῆς διαθέσεως καὶ τότε ἀκόμη, ὅταν ἔχουν τελείως καλῶς, ἀνίκανοι νὰ εἴπουν μίαν χαριτολογίαν, μόλις μειδιῶντες εἰς ἀπάντησιν μειδιάματος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αἱ Χάριτες κατὰ τὴν γέννησίν των ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπόν των ἀπ' αὐτῶν. Ἐν τούτοις εἰς τοιούτους ἀνθρώπους παραδίδουν τὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας, νομίζοντες ὅτι τὸ σοβαρόν των πρόσωπον ἀποδεικνύει διδάσκαλον ἱκανόν. Πρόκειται ἐν τῇ πραγματικότητι περὶ δημίων, οἵτινες ἐμπνέουν οὐχὶ ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ τρόμον εἰς τὰ παιδία. Οὔτε οἱ γονεῖς δύνανται νὰ μορφώσουν τὰ τέκνα των, ἐὰν μεταχειρίζωνται τὸν φόβον. Τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιτύχουν, εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔρχεται ὄχι ὁ τρόμος, ἀλλὰ τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνει περισσότερον τοῦ τρόμου». Τοιαῦται εἶναι αἱ γνῶμαι τοῦ μεγάλου τούτου ἀνθρωπιστοῦ Ἐράσμου τοῦ ἐκ Ροττερδάμης, ζήσαντος πρὸ αἰώνων ὁλοκλήρων, περὶ προσόντων τῶν παιδαγωγούντων, μὴ ἀφιστάμεναι τῆς τελευταίας λέξεως τῆς συγχρόνου Παιδαγωγικῆς καὶ Σωφρονιστικῆς(2).

III. 1. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἐντὸς τῶν παιδικῶν Ἱδρυμάτων ἀσκουμένης ὁμαδικῆς διαπαιδαγωγήσεως (Gemeinschaftserziehung). Ἓν κύριον σημεῖον τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς τυγχάνει ἡ προσωπικὴ σχέσις τοῦ προσωπικοῦ πρὸς τοὺς τροφίμους καὶ τῶν τροφίμων πρὸς τὸ προσωπικόν.

2. Ἡ πίστις ἐπὶ τὴν ἀξίαν τῆς παλαιοτέρας «σχέσεως τῆς αὐθεντίας» (Autoritätsverhältnis) ἔχει κλονισθῆ. Αἱ παιδαγωγικαὶ ἀξίαι καὶ οἱ παιδαγωγικοὶ κανόνες, οἵτινες ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς αὐθεντίας, ἀπώλεσαν τὴν ἀπόλυτον δύναμίν των. Οὕτω δὲ κατέρρευσε τὸ σύστημα τῆς αὐστηρᾶς στρατιωτικῆς πειθαρχίας, συνιστάμενον εἰς ἁπλῆν διαταγὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ εἰς ἁπλῆν ὑποταγὴν ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἐν τῇ θέσει δὲ τῆς καθαρᾶς σχέσεως αὐθεντίας δέον νὰ ὑπεισέλθῃ καὶ κυριαρχήσῃ ἐν τῷ παιδικῷ Ἱδρύματι ἡ μεταξὺ προσωπικοῦ καὶ νεαρῶν τροφίμων «σχέσις συναναστροφῆς» καὶ «σχέσις φιλίας» (Kameradschaftsverhältnis). Οὐχὶ πλέον σχέσις ὑπερκειμένου πρὸς ὑποκείμενον, οὐχὶ πλέον σχέσις τοῦ ἀνεπιλήπτου πρὸς τὸν ἐπιλήψιμον, ἀλλὰ σχέσις γονέως πρὸς τέκνον, μεγαλυτέρας ἡλικίας φίλου πρὸς νεαρώτερον.

(Συνεχίζεται)

1. «Maurice Debesse. Οἱ σταθμοὶ τῆς ἀγωγῆς. Μετάφρ. Λεων. Χρ. Κούλα. Ἀθῆναι. 1957.» σ. 22.

2. «Δημητρίου Γ. Μωραΐτου. Ἱστορία τῆς Παιδαγωγικῆς. Ἀθῆναι. 1953.» σ. 79.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΣΤΑΚΟΥ**

Τὰ παληὰ ἐκεῖνα χρόνια, κατὰ τὰ 1925, ἡ πρώην ὁδὸς Κηφισιᾶς καὶ σημερινὴ λεωφόρος Βασιλέως Παύλου τοῦ Α', πέρα ἀπὸ τοὺς Ἀμπελοκήπους, δὲν ἦταν ἡ φαρδυὰ διπλὴ λεωφόρος ποὺ εἶναι σήμερα, ἀλλὰ ἦταν ἕνας πολὺ στενὸς ἀμαξωτὸς χωματόδρομος. Τόσο στενὸς ὥστε ἦταν ζήτημα ἂν μποροῦσαν νὰ διασταυρωθοῦν δυὸ ἁμάξια. Καὶ τὸ δρομάκι αὐτὸ στὸ Γηροκομεῖο ἀκριβῶς καὶ μετὰ τὴν ἐξώπορτά του, δὲν ἐπήγαινε ἴσια, ἀλλὰ ἔστριβεν ἀριστερὰ καὶ τράβαγε στὸν ἀνήφορο. Ἀκολουθοῦσε παράλληλα τὸ μαντρότοιχο τοῦ ἱδρύματος καὶ ξανάστριβε ἀπότομα δεξιὰ καὶ πρὸς τὸ μέρος ποὺ ὕστερα κτίστηκε τὸ παληὸ Ψυχικό, περνώντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἕνα ἀρκετὰ βαθὺ καὶ στενὸ ρέμα, ποὺ ἔχει ἐπιχωματωθῆ πιά. Ἀπάνω στὸ ρέμα, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς τῆς στροφῆς, τὸ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο, ἦταν ἕνα μικρὸ πέτρινο γεφυράκι, κτισμένο ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀκόμα, ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο, γιατί δὲν εἶχε σχεδὸν καθόλου στηθαῖο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὴν ἄλλη καὶ ἕνα σωρὸ ἁμάξια εἶχαν βρεθῆ στὸ ρέμα μέσα.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ γεφυράκι κάτω καὶ στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ ρέματος ἀπάνω, στὶς 6 τὸ πρωὶ τοῦ Σαββάτου 23 Μαΐου 1925, ὁ Θεοφάνης Τροῦσος, ἕνα ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, μὲ τὸ ὁποῖο κουβαλοῦσε ἀπὸ τὰ χαράματα στάμνες γεμάτες μὲ τὸ περίφημο Μαρουσιώτικο νερὸ στὴ διψασμένη Ἀθήνα, καθὼς κατέβαινε πρὸς τὴν πόλι, εἶδε ξαφνικὰ τὸ πτῶμα μιᾶς νέας κοπέλλας μὲ αἵματα στὸ κεφάλι. Σταμάτησε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ φορτηγό, εἶδε ὅτι ἡ κοπέλλα εἶχε κάποιο τραῦμα στὸ κρανίο καὶ ἀφοῦ ξανανέβηκε ἀπάνω ἔβαλε μπρὸς ὁλοταχῶς καὶ πῆγε στὸ Κολωνάκι, στὸ Η' Τμῆμα Χωροφυλακῆς, ποὺ ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Ἀλωπεκῆς, γιὰ νὰ πῆ στὸν ἀστυνόμο:

—Βρῆκα μιὰ σκοτωμένη κοπέλλα στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει στὴ Κηφισιά. Ἐκεῖ στὸ μικρὸ γεφυράκι τοῦ Γηροκομείου.

Μὰ σὲ λίγο καὶ ἄλλοι νερουλάδες, ποὺ κατέβαιναν μὲ τὶς σοῦστες τους ἀπὸ τὸ Μαροῦσι ἢ τὸ Χαλάνδρι, γιατὶ κι' ἀπὸ κεῖ κουβαλοῦσαν νερό, εἶδαν τὸ πτῶμα, εἰδοποίησαν τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ φυλακείου τοῦ φόρου «διαπυλίων τελῶν», ποὺ ἦταν ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα ἡ στάσις τοῦ Ἐρυθροῦ, καὶ ἔτσι σὲ μισὴ ὥρα, ποὺ ἔφθασεν ὁ διοικητὴς τοῦ Η' Τμήματος μοίραρχος Μάντακας μὲ ἕνα ἀνθυπασπιστὴ καὶ μὲ ἕνα ἐνωμοτάρχη, κόσμος πολὺς εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ πτῶμα τῆς κοπέλλας καὶ κοιτοῦσε τὰ αἵματα ποὺ εἶχαν τρέξει ἀπὸ τὴν πληγὴ ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι της. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ κόσμος εἶχε σταθῆ ἀπάνω στὸ γεφυράκι καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου καὶ δὲν εἶχε καταστρέψει ἴχνη. Μὰ ἴχνη δὲν βρέθηκαν δυστυχῶς τίποτε.

Πῆγα ἀμέσως καὶ βρέθηκα στὴν αὐτοψία. Καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα. Τὸ θῦμα ἦταν μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρόνων καὶ εἶχε ἕνα τυφλὸ τραῦμα στὸ δεξιὸ κρόταφο. Ὁ θάνατος τὴν βρῆκε ξαφνικά. Ἴχνη πάλης δὲν παρατηρήθηκαν καὶ ἡ στάσις της ἦταν ἐντελῶς φυσική. Εἶχε πυροβοληθῆ ἐνῶ ἦταν ξαπλωμένη. Τὰ μάτια της ἦταν μισοκλεισμένα καὶ τὰ ροῦχα της ἄθικτα. Ἡ ἔκφρασις ἀπολύτως ἤρεμη. Τὸ τραῦμα ἦταν σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἠρεμία τοῦ προσώπου καταλάβαινε κανένας ὅτι δολοφόνος θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν κάποιος πολὺ δικός της καὶ ὅτι δὲν περίμενε ποτὲ νὰ βρῆ τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ χέρι του. Μάλιστα τόσο φυσικὴ ἦταν ἡ στάσις της ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ νομίση γιὰ αὐτοκτονία τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο συμβάν, ἂν βρισκόταν τὸ πιστόλι ἢ τὸ περίστροφο ποὺ εἶχε ἀφαιρέσει τὴ ζωὴ τῆς ἄγνωστης κοπέλλας. Γιατὶ ἡ ταυτότης της δὲν ἐξακριβώθηκε. Τσάντα δὲν ὑπῆρχε, οὔτε καὶ πορτοφόλι. Τὸ θῦμα φοροῦσε ἕνα φορεματάκι σκέτο ἀπὸ φτηνὸ τσίτι, ραμμένο μὲ γοῦστο. Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, στρογγυλοπρόσωπη, μὲ μαλλιὰ καστανὰ κομμένα πόλκα. Ὁ τότε ὑφηγητὴς τῆς ἰατροδικαστικῆς Γρηγόριος Κάτσας καὶ ὁ ἰατροδικαστὴς Δημήτριος Ξάνθης δὲν παρετήρησαν κακώσεις

στὸ πτῶμα της, εἶπαν ὅτι ἡ σφαῖρα εἶχε ριφθῆ ὄχι ἀπὸ ἐπαφή, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἡ σκοτωμένη κοπέλλα πρὸ καιροῦ εἶχε χάσει ὅ,τι πολυτιμώτερο εἶχε. Πάντως πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα δὲν εἶχε ἔλθει σὲ σεξουαλικὴ ἐπαφή.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ φόρου διαπυλίων Εὐστάθιος Σπαθάρης, Μιχάλης Γιαννακόε καὶ Δημήτρης Ἀντύπας, ποὺ εἶχαν περάσει τὸ προηγούμενο βράδυ, κατὰ τῆς 11 τὴ νύχτα, εἶχαν δῆ τὴν κοπέλλα μὲ ἕνα ἄντρα καμμιὰ τριανταριὰ χρόνων καὶ καθόντουσαν μαζὶ πλάϊ-πλάϊ στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ρέματος. Τότε ὁ Σπαθάρης εἶπε στοὺς ἄλλους δύο.

—Τὸ πιάσαμε τὸ λαθρεμπόριο. Ραντεβουδάκι θὰ εἶναι.

Καὶ ξεκαρδίστηκαν καὶ οἱ τρεῖς στὰ γέλια. Γύρισαν στὸ φυλάκειο καὶ σὲ κανένα τέταρτο τῆς ὥρας ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά. Μὰ δὲν ἔδωσαν σημασία, γιατὶ ὑπέθεσαν ὅτι τὴν ἔρριξε κάποιος διαβατικὸς φαντάρος γιὰ νὰ κάνη τὸ κέφι του. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ εἶδαν τὸ πτῶμα τῆς σκοτωμένης ἄγνωστης νέας. Ἔτσι προσδιορίστηκε καὶ ἡ ὥρα ποὺ εἶχε γίνει τὸ φονικό. Ἔντεκα καὶ τέταρτο τὴ νύχτα.

Ἐνῶ συνεχιζόταν ἡ αὐτοψία, εἶχε συγκεντρωθῆ κόσμος καὶ κόσμος καὶ ἰδίως γυναικόπαιδα ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς Ἀμπελοκήπων καὶ Στέγης Πατρίδος, ὅπου εἶχε διαδοθῆ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὸ καινούργιο ἔγκλημα, γαρνιρισμένο μὲ τερατώδεις καὶ φανταστικὲς λεπτομέρειες. Ξαφνικὰ ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ γυναικομάνι, ποὺ εἶχε κρατηθῆ σὲ ἀπόστασι, ξεχώρησε μιὰ γυναικούλα ἡ ὁποία παραμέρισε τοὺς χωροφύλακες, ἦλθε κάπως κοντήτερα στὸ πτῶμα καὶ ἔβαλε τὶς φωνές.

—Μαρία μου... Μαρία μου... Τί σοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ πάθης.

—Τὴν ξέρεις ; ρώτησαν τὴν γυναικούλα ἐκείνη, ποὺ ἦταν ἡ Ζωὴ Δέδε ἀπὸ τὸ συνοικισμὸ Ἀμπελοκήπων.

—Καλὲ πῶς δὲν τὴν ξέρω. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Τσαγκρῆ ἀπὸ τὸ Μπισταλῆ τῆς Κρήτης. Ἡ μακαρίτισσα ἦταν συγγένισσά μου.

Καὶ ἄρχισε τὰ σκουξήματα καὶ τὰ μοιρολόγια.

—Ἄχ ἀδικοσκοτωμένη μου Μαρία.

Στὰ ἀπογευματικὰ τῆς ἴδιας ἡμέρας ἐδημοσιεύσαμε γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἀκόμα τὴν κατάθεσι τῆς Ζωῆς Δέδε, ποὺ εἶχε ἀναγνωρίσει ὅτι τὸ θῦμα ἦταν ἡ Μαρία Τσαγγρῆ. Μόλις ἐκυκλοφόρησαν οἱ ἐφημερίδες, κατὰ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα, ἐνέσκυψε στὸ Η' Τμῆμα ἡ... δολοφονημένη γιὰ νὰ πῆ ὅτι δὲν ἐδολοφονήθηκε καὶ ὅτι ἡ Ζωὴ Δέδε εἶχε παραγνωρίσει. Μὰ τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὅταν τὸ πτῶμα τῆς «ἄγνωστης» εἶχε μεταφερθῆ στὸ μικρὸ παλιὸ νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Σωκράτους, μιὰ προσφυγοπούλα ποὺ εἶχε χάσει τὴν ἀδελφή της ἔβαλε κι' αὐτὴ τὶς φωνές. Στὸ πρόσωπο τῆς σκοτωμένης ἀδίστακτα ἀναγνώρισε τὴν ἀδελφούλα της Μαργαρίττα Ἰωαννίδου, ἡ ὁποία ὅμως τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της στὸ Πέραμα. Καὶ ὕστερα τίποτε, ἀπολύτως τίποτε καὶ τὸ πτῶμα τῆς σκοτωμένης κοπέλλας ἐτάφη ὡς ἄγνωστον.

Ἀνκρίσεις; Καὶ βέβαια ἔγιναν, μὰ ἐντελῶς τυπικές. Τί νὰ βγάλη κανεὶς σ' ἕνα ἔγκλημα ποὺ καὶ τὸ θῦμα ἀκόμα εἶναι ἄγνωστο; Δράστης, θῦμα, αἴτια, ὅλα ἄγνωστα. Καὶ ἡ ὑπόθεσις σὲ λίγο ξεχάστηκε...

Πέρασαν μῆνες ὁλόκληροι. Καὶ ἐκεῖ ποὺ κανεὶς μας δὲν τὸ ἐπερίμενε ἕνα βράδυ, μὲ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν τὸν θρυλικὸ μπάρμπα Γιάννη τὸ Μαρούδα, τὸ ἔγκλημα τοῦ Γηροκομείου διαλευκάνθηκε ἀνέλπιστα. Ἀπὸ τύχη ; Μάλιστα ἀπὸ τύχη, μὰ καὶ ἀπὸ τὴν παρατηρητικότητα, τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἑτοιμότητα ἑνὸς φτωχοῦ ἀνθυπασπιστοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, τοῦ Μπόμπολα, ἀδελφοῦ τοῦ ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ κ. Μπόμπολα, ἀπομάχου πιὰ καὶ αὐτοῦ σήμερα. Ἡ ἱστορία τῆς διαλευκάνσεως εἶναι καταπληκτικὴ καὶ ἀρχίζει ἀπὸ μιὰ κλοπή.

Ἑπτὰ μῆνες περίπου μετὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Γηροκομείου, τὴν Κυριακὴ 20 Δεκεμβρίου, τὸν ἴδιο χρόνο 1925, βρέθηκε σπασμένο καὶ λεηλατημένο ἀπὸ ἄγνωστο διαρρήκτη τὸ ἀναπηρικὸ περίπτερο ποὺ ἦταν στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Τήνου καὶ Πατησίων, μπροστὰ στὴν τότε χειρουργικὴ κλινικὴ Παπαϊωάννου, ποὺ ὕστερα

ἔγινε σχολὴ Μεγαρέως, γιὰ νὰ γκρεμισθῆ στὸ κίνημα καὶ νὰ κτισθοῦν τώρα πολυκατοικίες. Ὁ τότε διοικητὴς τοῦ Ζ' Τμήματος Χωροφυλακῆς ἔστειλε τὸν ἀνθυπασπιστὴ Μπόμπολα καὶ ἕνα χωροφύλακα μὲ τὰ πολιτικά τους νὰ κάνουν αὐτοψία καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν κίνησι, μήπως ὁ ἄγνωστος διαρρήκτης ξαναπερνοῦσε ἀπὸ τὸ περίπτερο καὶ προδινόταν. Παράξενη νοοτροπία καὶ τρόπος ἐνεργείας ἀστυνομικοῦ, ἀλλὰ συνηθισμένος τότε καὶ ὁ ἀνθυπασπιστής, πειθαρχικὸς πάντοτε, ἀφοῦ κοίταξε τὸ διαρρηγμένο περίπτερο καὶ εἶδε πὼς εἶχε κλαπῆ, ἄρχισε μὲ τὸν χωροφύλακα νὰ κόβουν βόλτες πέρα-δῶθε. Κάποια στιγμὴ τὸ μάτι τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ πῆρε ἕνα νέο ὑψηλό, ξανθό, ἀδύνατο ὁ ὁποῖος περπατοῦσε καὶ κάθε τόσο γύριζε καὶ πίσω του νὰ δῆ μήπως τὸν παρακολουθῆ κανένας. Ὁ Μπόμπολας, ὅπως μᾶς εἶπε ὕστερα, ἐφαντάσθηκε στὴν ἀρχή, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦταν ὁ διαρρήκτης τοῦ περιπτέρου, πού, ἄγνωστο γιατί, τριγύριζε στὸν τόπο τῆς κλεψιᾶς, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω. Εἶδε ὅτι ὁ ξανθὸς ἐκεῖνος νέος σταμάτησε μιὰ ὑπηρέτρια, εἶπε κλεφτὰ κάνα δυὸ κουβέντες μαζί της στὸ δρόμο καὶ ὕστερα προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸν Τήνου. Ἐκεῖ σφύριξε συνθηματικὰ καὶ ὅταν βγῆκε μιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια κουβέντιασε καὶ μαζί της δύο τρία λεπτὰ καὶ μετὰ ἔφυγε. Προχώρησε στὴν ὁδὸν Πάρνηθος, ὅπως λεγότανε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἡ ὁδὸς Ἰωάννου Δροσοπούλου, ξαναγύρισε πρὸς τὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ προχώρησε πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Στὸν ἀνθυπασπιστὴ κόλλησε ἡ ἔμμονη ἰδέα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὕποπτος, ὅτι εἶχε ἀνακατευθῆ σὲ κάποια βρωμοδουλειὰ καὶ ἐννοοῦσε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἀπὸ κοντά, καίτοι ἦταν βέβαιος ὅτι τὸ ξανθὸ παληκάρι, ποὺ μὲ κάποιο φόβο κάθε πέντε δέκα μέτρα γύριζε τὸ κεφάλι του πίσω, εἶχε βεβαιωθῆ πιὰ γιὰ τὴν παρακολούθησί του ἀπὸ τὸν μὲ τὰ πολιτικὰ ἀστυνομικὸ ὄργανο. Μὰ μὲ τὴ φανερὴ πιὰ παρακολούθησι ἤθελε νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ νεῦρα.

Ὁ ξανθὸς νέος ἔφθασε δεξιὰ στὴν ὁδὸ Στουρνάρα καὶ συνέχισε βαδίζοντας τὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου ὡς τὴν ὁδὸ Πατησίων. Στὸ σταθμὸ τοῦ Λαυρίου ἦταν σταματημένο καὶ ἕτοιμο νὰ ξεκινήσῃ τὸ «θηρίο», ὅπως λέγαμε τότε τὸ βραδυκίνητο τραῖνο τῆς Κηφισιᾶς, καὶ ὁ ὕποπτος χώθηκε πρὸς τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ πῆγε ν' ἀνεβῆ στὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε, ὅταν ὁ ἀνθυπασπιστὴς τρέχοντας τὸν πρόλαβε, τὸν κτύπησε ἀπὸ πίσω στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε :

—Φίλε... Τὰ χαρτιά σου. Ἔχεις τίποτε χαρτιὰ ἀπάνω σου; Θέλω νὰ δῶ ποιὸς εἶσαι καὶ τί δουλειὰ κάνεις...

Ἀστυνομικὴ ταυτότης δὲν ὑπῆρχε τότε καὶ ἡ ταυτότης ἀπεδεικνύετο μὲ πιστοποιητικὰ γεννήσεως ἢ ἐγγραφῆς σὲ δῆμο ἢ κοινότητα, ἀπολυτήριο στρατοῦ, ἐπιστολὲς κ.λ.π. Ὁ ξανθὸς ὅμως νέος ὅταν τὸν ἐσταμάτησε ὁ ἀνθυπασπιστὴς φάνηκε ὅτι ταράχτηκε ὑπερβολικά. Ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ ψιθύρισε:

—Δὲν ἔχω μαζί μου χαρτιά... Ἐργάτης εἶμαι... Μὲ λένε Ἰάκωβο Δάντο... Ἔχω καὶ παρατσούκλι. Μὲ λένε καὶ Σαρακαστραλόπουλο... Εἶμαι Μυκονιάτης. Ἀλλὰ ἐσὺ ποιὸς εἶσαι καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ ζητᾶς τὰ χαρτιά μου;

—Αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει, τοῦ εἶπε ὁ ἀνθυπασπιστής. Θὰ μάθῃς ἐν καιρῷ. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχεις ταυτότητα πήγαινέ με σπίτι σου. Ἐμπρός... Ἀμέσως...

—Μὰ γιατί; Ἐγὼ κάθουμαι μακρυά... Στὴ Γούβα... εἶπεν αὐτὸς ποὺ εἶχε συστηθῆ γιὰ Ἰάκωβος Δάντος.

—Νὰ σοῦ λείπουν αὐτά. Ὅπου καὶ νὰ κάθεσαι θὰ πᾶμε φίλε.

Μὰ ὁ Δάντος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βαδίσῃ. Ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή του καὶ παρὰ τὴ βαρυχειμωνιὰ εἶχε γίνει μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ποὺ τόσο τὸν εἶχε τρομοκρατήσει μὲ τὴ στάσι του, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρῃ καὶ τὸ γιατί, τὸν λυπήθηκε. Φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ τὸν ἔβαλε μέσα. Μὰ μόλις τὸ ταξὶ ἔφθασε στὸ Ζάππειο ὁ Δάντος ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τρέμῃ σὰν τὸ ψάρι καὶ νὰ λέγῃ.

—Μὰ ποῦ μὲ πᾶς; Τί γυρεύεις πιὰ ἀπὸ μένα;

—Θέλω τὰ πιστοποιητικά σου ἐπὶ τοῦ παρόντος, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὰ παρακάτω εἶναι ἄλλος λογαριασμός. Θὰ τὰ βροῦμε ὕστερα.

—Ἄσε με... Γιὰ τὸ Θεό... Δὲν εἶμαι λιποτάκτης... Νὰ σοῦ φέρω αὔριο τὰ χαρτιά μου καὶ τὸ ἀπολυτήριο τοῦ στρατοῦ στὸ Τμῆμα. Ἔχεις τὸ λόγο μου... Εἶμαι ἄρρωστος, δὲν μὲ βλέπεις;...

—Μὰ γιατὶ ταράζεσαι καὶ στενοχωριέσαι; Ἡ καταδίωξις σου δὲν ἄρχισε ἀκόμα

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ὅμως, ὅπως μᾶς ἔλεγε κατόπιν, ἔχοντας διαίσθησι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν κλέφτης καὶ ὅτι κάτι τὸ σοβαρὸ εἶχε κάνει καὶ κρυβόταν, τὸν ἔφερνε ἀπὸ σπόντα καὶ τοῦ ἔρριχνε «κούφιες» καὶ ὅ,τι πιάση.

—Μὰ γιατί; Μάθατε τίποτε;

—Ἄμα θὰ ἔλθης μέσα στὴ Διεύθυνσι θὰ δῆς τυπωμένα μὲ μεγάλα γράμματα τὸ ρητὸ τοῦ διευθυντοῦ μας. Τοῦ Μπάρμπα Γιάννη τοῦ Μαρούδα. Θὰ τὸν ἔχης ἀκούσει βέβαια. Τὸ ρητὸ αὐτὸ λέει: «Οὐδὲν κρυφὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται». Ξέρεις τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μείνη μυστικὸ στὸν κόσμο. Ἔτσι κι' ἐμεῖς μὲ σένα. Ὅ,τι ἦταν νὰ μάθουμε τὸ μάθαμε.

—Μὰ δὲν τὸ ἤξερε κανένας. Δὲν τὸ ξέρει κανένας. Δὲν μὲ εἶδε κανένας... ψιθύρισε.

—Ξέρω ἐγὼ κανένα φίλο σου;

—Σ' ἕνα φίλο μου μονάχα τὸ ἔχω ἐξομολογηθῆ. Ἀλλὰ ὁ φίλος αὐτὸς εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἀδελφός μου καὶ δὲν θὰ μὲ πρόδινε ποτέ. Ἄλλωστε τί θὰ κέρδιζε καὶ ἂν μὲ πρόδινε;

Τὸ ταξὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε φθάσει στὴ Γούβα. Ὁ Δάντος ἀγκομαχοῦσε πιά. Ὑπέφερε πάρα πολὺ καὶ ἐνῶ ὁ ἀνθυπασπιστὴς τὸν ἄφινε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ φίλος του ἴσως νὰ τὸν ἐπρόδωσε, ἐκεῖνος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Μπόμπολα. Ἔκλαιε μὲ σπαρακτικοὺς λυγμούς. Σπάραζε ὁλόκληρος.

—Ἄνθρωπος δὲν θὰ βρεθῆ στὴ θέσι μου. Ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου Καπετάνιε μου. Ἐσὺ θὰ μὲ σώσης.

—Πῶς νὰ σὲ σώσω;

—Μὰ πῶς τὸ ἔμαθε ἡ Ἀστυνομία;

—Ξέρω κι' ἐγώ. Ἕνας φίλος σου μίλησε κάπου καὶ κάτι εἶπεν. Αὐτὸ τὸ κάτι τὸ ἔμαθε ὁ ἀστυνόμος μου καὶ μοῦ ἔδωσε διαταγὴ νὰ σὲ παρακολουθήσω καὶ νὰ κάνω ἔρευνα στὸ σπίτι σου.

—Ὥστε τὸ ἔγκλημά μου εἶναι πιὰ γνωστό;..

—Καὶ βέβαια εἶναι ἀπήντησεν ὁ ἀνθυπασπιστής.

—Μὰ τότε σεῖς ὅλοι ποὺ δὲν ξέρετε τὴν ἀφορμή, θὰ μὲ περνᾶτε ἴσως γιὰ δολοφόνο κοινό, γιὰ βιαστή, γιὰ ληστὴ ἴσως...

Οἱ «κούφιες» ποὺ εἶχε ρίξει ὁ ἀνθυπασπιστὴς εἶχαν πιάσει γιὰ καλά. Καὶ ἀπὸ τὰ λεγόμενα τοῦ Δάντου κατάλαβε ὅτι αὐτός, ποὺ δὲν φαινόταν γιὰ κλέφτης, γιὰ κοινὸς ἀπατεώνας καὶ γιὰ ἐκβιαστής, εἶχε κάνει πολὺ σοβαρώτερο ἔγκλημα καὶ ὅτι εἶχε φοβερὲς τύψεις. Ἀπὸ τὰ λεγόμενά του ἐπίσης γιὰ βιαστὴ κ.λ.π. κατάλαβε ὅτι τὸ θῦμα ἔπρεπε νὰ ἦταν κάποια γυναίκα καὶ τὸ ἔγκλημα νὰ εἶχε μείνει σκοτεινό. Ἐδῶ ὅμως ἢ σὲ καμμιὰ ἐπαρχία εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημα; Αὐτὸς ἦταν ὁ κόμπος. Καὶ χρειαζόταν μεγάλη πιὰ προσοχὴ μήπως τὸ ψάρι ξεγλυστρήσει ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι ποὺ τὸ εἶχε ἀγκιστρώσει καὶ ξαναπέσει στὴ θάλασσα. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέξη πολὺ γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἐπιτυχία ποὺ τοῦ ἦλθε οὐρανοκατέβατη. Καὶ στὴν ἀπάντησι ἢ μᾶλλον στὴ παραπάνω ἔναρξι ἐξομολογήσεως τοῦ Δάντου, μὲ πολὺ τρόπο ἀφῆκε νὰ τοῦ διαφύγουν.

—Ἔννοια σου καϋμένε. Σ' ὅλες τὶς οἰκογένειες συμβαίνουν αὐτά. Νὰ καὶ σὲ μένα. Στὴ δική μου τὴν οἰκογένεια ὁ πατέρας μου σκότωσε τὴ μάννα μου... εἶπεν ὁ Μπόμπολας.

Τὸ παραμύθι, τὸ δόλωμα, ἔπιασε καὶ τὸ ψάρι τσίμπησε ὁλότελα. Ὁ Δάντος ἀφῆκε νὰ τοῦ ξεφύγη μιὰ βαθειὰ ἀνάσσα, ἀφοῦ πλέον εἶχε νὰ κάνη μὲ ἕνα ὁμοιοπαθῆ του ἀστυνομικό, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὥστε τὸ ξέρεις;

—Καὶ βέβαια, τὸ ξέρω, εἶπε μὲ κατηγορηματικὸ τόνο ὁ Μπόμπολας.

Ὁ Δάντος τὴν τελευταία στιγμὴ σὰν νὰ φοβήθηκε. Καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸν Μπόμπολα καὶ νὰ δῇ τί ἐπὶ τέλους ἤξερε γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Καὶ τὸν ρώτησε.

—Ἀφοῦ ξέρεις, θὰ ξέρῃς καὶ γιὰ ποιὸ ἔγκλημα πρόκειται. Γιὰ ποιὸ νομίζεις;

—Δὲν μοῦ λὲς Δάντο, πόσα χρόνια ἔχεις δῶ στὴν Ἀθήνα; Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς τὸν ρώτησε ὁ ἀνθυπασπιστὴς καὶ ὕστερα θὰ σοῦ ἀπαντήσω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου.

—Οὔ... καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια. Μικρὸ παιδὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ νησί μου καὶ δὲν ξανάφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπήντησεν ὁ Δάντος.

Μὰ μὲ αὐτὸ ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε ὅτι ὁ συνομιλητής του δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἄρα εἶχε ἐδῶ ἐγκληματήσει καὶ εἶχε σκοτώσει κάποια γυναίκα χωρὶς καὶ νὰ ἀνακαλυφθῇ. Ἀλλὰ ἔγκλημα ἀνεξιχνίαστο τότε ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔγκλημα τοῦ Γηροκομείου δὲν ἦταν ἄλλο καὶ ἔτσι τότε διεκινδύνευσε τὴν ἀπάντησι. Τὰ ἔπαιξε πιὰ ὅλα γιὰ ὅλα.

—Καϋμένε γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Γηροκομείου δὲν πρόκειται; Αὐτὸ δὲν ἔχεις κάνει;

—Αὐτὸ μάλιστα. Ἡ σκοτωμένη ἦταν ἡ ἀδελφή μου Κούλα. Τὴν σκότωσα γιατὶ εἶχε παραστρατήσει. Γιατὶ ἀτίμασε τὴ φαμίλια μας.

Ὕστερα ὁ Δάντος στὴν παληὰ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι Χωροφυλακῆς, ὅπου μετεφέρθη ἀμέσως ἀπὸ τὸν Μπόμπολα, μᾶς ἀφηγήθη μπροστὰ στὸ μακαρίτη τὸ Μαρούδα τὸ πῶς καὶ τὸ γιατὶ ἔκανε τὸ ἔγκλημα. Ὁ Μυκονιάτης ἐργάτης εἶχε ἓξ ἀδελφὲς μικρότερες ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπ' αὐτὲς οἱ τρεῖς εἶχαν εἶχαν ἔλθει ἀπὸ μικρὲς στὴν Ἀθήνα καὶ δούλευαν ὑπηρέτριες στὰ σπίτια γιὰ νὰ κάνουν τὴν προῖκα τους. Ἡ ἀδελφή του Κούλα δούλευε σ' ἕνα σπίτι στὴν ὁδὸν Τήνου καὶ ἕνα βράδυ, στὶς 22 Ματ-ου, ποὺ πῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἡ κυρία της, ἀνύποπτη, τοῦ εἶπε:

—Δὲν ἔχεις παράπονο Ἰάκωβε. Χθὲς ποὺ ἔβρεχε ἡ Κούλα ἔμεινε στὸ σπίτι σας τὴ νύχτα καὶ μᾶς ἦλθε σήμερα τὸ πρωί. Δὲν τῆς ἔκανα παρατήρησι.

Ὁ Ἰάκωβος σάστισε, γιατὶ ἡ Κούλα δὲν εἶχε πάει καθόλου στὴν κάμαρά του στὴ Γούβα. Ἄρα μὲ κάποιο φίλο θὰ ἦταν. Δὲν ἔκανε καμμιὰ σκηνὴ ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν εἶπε τίποτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα κατάφερε νὰ μάθῃ ὅτι εἶχε φίλο ἕναν ὑδραυλικό. Πῆγε ἀμέσως καὶ τὸν βρῆκε καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἢ θὰ ἔπαιρνε τὴν ἀδελφή του ἀμέσως γιὰ γυναίκα του ἢ θὰ τὸν σκότωνε. Αὐτὸς φοβήθηκε. Δέχθηκε, ἀλλὰ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ θὰ πληρώσω; Ἕνα σωρὸ εἶχε πρὶν ἀπὸ μένα. Ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν πάρω; Καὶ ὁ Δάντος ἐξακολούθησε:

—Πραγματικὰ τί μοῦ ἔφταιγε ὁ ἄνθρωπος νὰ πάρῃ μιὰ παληοβρώμα. Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ. Τὴν συνήντησα στὸ δρόμο τὸ ἴδιο βράδυ καὶ τὴν ἔπεισα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Τὴν πῆγα καὶ τὴν κοίταξε ἕνας γιατρὸς καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ εἶχε παραστρατήσει. Τότε τραβήξαμε ἔξω ἀπὸ τὸ Γηροκομεῖο. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ πρῶτος της ἀγαπητικὸς ἦταν ἕνας καμαρῶτος. Δὲν βάσταξα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς στήριξα τὸ πιστόλι μου στὸ δεξὶ μηλίγκι της καὶ πάτησα τὴ σκανδάλη. Δὲν ἔβγαλε λέξι. Ἕνας κρότος ἀκούστηκε καὶ τὴν πῆραν τὰ αἵματα. Τὴν ἄφησα καὶ ἔφυγα. Στοὺς δικούς μου καὶ στὴν κυρία της ποὺ μὲ ρώτησαν, εἶπα ὅτι τὸ εἶχε σκάσει μ' ἕνα φίλο της καὶ ὅτι κρυβόταν γιὰ νὰ μὴν τὴν βρῶ καὶ τὴ σκοτώσω. Ἔτσι ξεχάστηκε ἀπὸ ὅλους. Ἐγὼ ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω καθόλου. Μ' ἔπνιγε τὸ αἷμα τῆς ἀδελφῆς μου ποὺ εἶχα χύσει. Καὶ τώρα ποὺ μὲ πιάσατε καὶ ποὺ ἐξωμολογήθηκα τὸ ἔγκλημά μου ἀνακουφίστηκα...

Καὶ ὁ ἀδελφοκτόνος ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ σπαραγμό.

Δικάστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ Κακουργοδικεῖο καὶ οἱ ἔνορκοι δὲν εἶδαν τὴ ὑπόθεσι σὰν ἀδελφοκτονία, ἀλλὰ σὰν ἕνα συνηθισμένο δρᾶμα τιμῆς καὶ ἐκήρυξαν τὸν Δάντο ἔνοχο γιὰ ἀναίρεσι μὲ μετρία σύγχυσι καὶ μὲ τὰ δύο ἐλαφρυντικά. Ἔκανε μερικοὺς μῆνες στὴ φυλακὴ καὶ μετὰ δόθηκε ἐλεύθερος καὶ πάλι στὴν κοινωνία.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

—Η ΤΑΧΕΙΑ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΩΖΕΙ ΜΙΑ ΖΩΗ—

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἰανουάριος 1939.

Κάποιες ἀόριστες πληροφορίες εἶχαν ἔρθει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς, γιὰ ἕνα γιατρὸ τῆς περιφερείας μας, κάπου σὲ συνοικισμό, ποὺ ἠσχολεῖτο μὲ ἐκτρώσεις. «Παίζει μὲ τὸ θάνατο, ἔλεγαν καὶ θησαυρίζει ἀπὸ τὶς ἐπεμβάσεις ποὺ κάνει σὲ κοριτσόπουλα γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν παράνομο καρπὸ μιᾶς ἐρωτικῆς περιπέτειας, καθὼς καὶ σὲ γυναῖκες παντρεμμένες».

Εἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Καμμιὰ ἄλλη ὡρισμένη πληροφορία, οὔτε καὶ καμμιὰ καταγγελία παρουσιάσθηκε. Ἕνα φθινοπωριάτικο ὅμως ἀπόγευμα, περνώντας ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἱπποδαμείας γιὰ ὑπηρεσία, εἶδα νὰ στέκη ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιό του ὁ πολὺ γνωστός μου καὶ στενὸς φίλος τοῦ μακαρίτη ἀστυνόμου Νικολάου Τσαγκλῆ κ. Βαλέριος.

Στάθηκα, τὸν χαιρέτησα κι' ἔκανα νὰ τραβήξω τὸ δρόμο μου, μὰ ὁ ἐργοστασιάρχης μὲ κράτησε καὶ μὲ κάλεσε νὰ μποῦμε στὸ γραφεῖο του, ποὺ εἶχε νὰ μοῦ ἀναφέρη κάποια ὑπόθεσι.

—Ξέρεις, μοῦ εἶπε, πρόκειται γιὰ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶναι ἀπέναντι, καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ δεκαεξάχρονη ὄμορφη παιδούλα, ποὺ στεκόταν συλλογισμένη στὴν πόρτα της.

—Καὶ τί τῆς συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

—Πέρασε μέσα, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἐν ὀλίγοις καὶ ὕστερα τὴ φωνάζουμε νὰ στὰ πῆ ἐκείνη καλύτερα. Τὸ λυπᾶμαι τὸ κακόμοιρο, εἶναι φτωχὸ καὶ καλό. Στὰ χέρια μου μεγάλωσε ἐδῶ στὴ γειτονιά. Μ' ἔχει καλύτερα ἀπὸ τὸν πατέρα της. Σ' ἐμένα μόνο ἐξωμολογήθηκε τὸ πάθημά της. Γνωρίσθηκε μ' ἕνα νέο ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, τὴν κατέστησε ἔγκυο καὶ τώρα τῆς ἐπιβάλλει νὰ κάνη ἔκτρωσι, γιατὶ δὲν μπορεῖ διαφορετικὰ νὰ τὴν παρουσιάση στοὺς γονεῖς του καὶ νὰ τὴν κάνη γυναίκα του. Ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε κοπέλλας εἶναι ἕνας καλὸς γάμος, ἔτσι κι' αὐτὸ τὸ ἀθῶο καὶ ἀπονήρευτο δέχτηκε νὰ κάνη τὴν ἔκτρωσι, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ τὸν κερδίση πιὸ σίγουρα. Ὅμως ἐγὼ τὴ συμβούλεψα νὰ προσπαθήση ν' ἀποφύγη καὶ νὰ ἀποτανθοῦμε στὴν Ἀστυνομία, ἀφοῦ εἶναι καὶ ἀνήλικη, μὰ αὐτὸ δὲν θέλει, φοβᾶται μὴ χάση τὸν ἀγαπημένο της, φοβᾶται καὶ τοὺς δικούς της. Τῆς ἔχει δώσει ραντεβοῦ γιὰ αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὶς 5 νὰ τὴν πάη σὲ εἰδικὸ γιατρὸ γιὰ τὴν ἔκτρωσι.

Ἡ ὑπόθεσις εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον, γιατὶ μοῦ ἦρθαν ἀμέσως στὸ νοῦ ἐκεῖνες οἱ ἀόριστες πληροφορίες ποὺ εἴχαμε στὴν Ἀσφάλεια γιὰ κάποιο ἀσυνείδητο γιατρό.

—Μήπως ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ γιατρός; τὸν ρώτησα.

—Δὲν ξέρω, μὰ νὰ φωνάξουμε τὸ κορίτσι νὰ στὰ πῆ καὶ ἴσως ἐκεῖνο νὰ ξέρη.

Ὁ ἐργοστασιάρχης βγῆκε στὴν πόρτα καὶ τὸ φώναξε. Ἐκεῖνο ἔτρεξε πρόθυμα καὶ τὸν ρώτησε μὲ οἰκειότητα μπαίνοντας στὸ γραφεῖο.

—Τί μὲ θέλετε κ. Βαλέριε.

Μὰ ὅταν εἶδε ἕνα ξένο νὰ κάθεται μέσα ἔκανε νὰ φύγη.

—Μὴ φεύγης Κατινούλα. Ὁ κύριος εἶναι ἀστυνομικὸς καὶ θὰ σὲ βοηθήση στὴν περίπτωσί σου. Μπορεῖς νὰ μιλήσης ἐλεύθερα.

Ἡ μικρὴ Κατινούλα χαμήλωσε τὰ μάτια της, πῆρε θάρρος καὶ μὲ ἐμπιστοσύνη κι' ἐλπίδα γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ ὀνείρου της ἄρχισε νὰ μοῦ λέει τὴν ἱστορία της.

—Ἕνα βράδυ τὸ καλοκαίρι μὲ εἶχαν καλέσει σ' ἕνα φιλικό μας σπίτι στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ γνώρισα τὸν Πέτρο ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος. Ὅλη τὴ νύκτα χο-

ρεύαμε μαζί, κι' ὅλο μαζὶ καθόμαστε. Ἔτυχε νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Ὕστερα περνοῦσε τακτικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ σιγὰ-σιγὰ δεθήκαμε μὲ ἕνα δυνατὸ αἴσθημα ἀγάπης. Οἱ σχέσεις προχώρησαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τὰ καταλαβαίνετε. Ὅταν τοῦ εἶπα μὲ χαρὰ τὸ μυστικὸ ἔκανε στὴν ἀρχὴ πὼς δὲν κατάλαβε. Πρέπει νὰ διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου, ἡ θέσις μου γίνεται κάθε μέρα καὶ ποιὸ δύσκολη ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου, τοῦ εἶπα. «Εἶσαι κουτή», μοῦ ἀπάντησε, «αὐτὸ διορθώνεται ἀμέσως μὲ μιὰ μικρὴ ἐπέμβασι σ'ἕνα γιατρό». Ὥστε ἔτσι. Θέλεις νὰ σκοτώσῃς τὸ παιδί μας γιὰ νὰ μὴ γίνω γυναίκα σου; Φῦγε τοῦ εἶπα, σὲ συχαίνομαι, εἶσαι φονιᾶς. «Ἂν δὲ γίνει ἔτσι δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας. Μεθαύριο στὶς 5 θὰ σὲ περιμένω στὴν πλατεῖα Ἱπποδαμείας νὰ πᾶμε στὸ γιατρό, ἀλλοιῶς τακτοποίησε μόνη σου τὴ θέσι σου» μοῦ εἶπε. Τὸν παρακάλεσε, ἔκλαψα, ἀντέδρασα ὅσο μπόρεσα γιὰ νὰ μὴ κάνω αὐτὸ ποὺ μ' ἀνάγκαζε. Αὐτὸς ἐπέμενε, μὲ πεῖσμα κι' ἔφυγε. Ὅλη τὴ νύκτα δὲν κοιμήθηκα. Σκεπτόμουν τί πρέπει νὰ κάνω. Ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς ἡ θέσις μου εἶναι δύσκολη, κι' ἔτσι τὸ ἀπεφάσισα.

—Καὶ θὰ πᾷς; τὴ ρώτησα.

—Ναί, ἀπήντησε λυπημένα.

—Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσῃ ἡ Ἀστυνομία;

Κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε.

—Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία. Θέλω νὰ σωθῇ τὸ παιδί μου καὶ νὰ κερδίσω τὸν πατέρα του.

—Τώρα μπορεῖς νὰ πᾷς στὸ ραντεβοῦ, μὰ πρόσεξε μὴ ἀποκαλύψῃς στὸ φίλο σου τὴ συνάντησί μας. Νὰ μείνῃς ἥσυχη κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Τὸ κορίτσι ἔφυγε χαρούμενο.

Ὅταν μείναμε μόνοι ὁ κ. Βαλέριος μοῦ εἶπε εὐχαριστημένος.

—Τώρα ἐλπίζω πὼς σώθηκε ἡ Κατινούλα.

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἀκριβῶς 30 Σεπτεμβρίου 1939 στὶς 4 μ.μ. ὅπως συνήθως περνᾶμε ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας, διαβάζουμε τὸν πίνακα διαταγῶν, ὑπογράφουμε στὸ βιβλίο κινήσεως καὶ παίρνει ὁ καθένας τὸ δρόμο του, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμά του, ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα παραμέρισα κάθε ἄλλη δουλειὰ καὶ τράβηξα γιὰ τὴν πλατεῖα Ἱπποδαμείας.

Εἶχα φθάσει ἐκεῖ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ τῆς κοπέλλας, μὲ τὸ φίλο της. Στάθηκα παράμερα σ' ἕνα δρομάκι τῆς πλατείας καὶ περίμενα. Σὲ λίγη ὥρα τὸ κορίτσι ἔτρεχε βιαστικὸ πρὸς τὴ γέφυρα τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. Ἐκεῖ πλησίασε ἕνα νέο μετρίου ἀναστήματος, καλοντυμένο ποὺ βημάτιζε νευρικὰ πάνω στὴ γέφυρα.

Μόνο δυὸ λόγια κουβέντιασαν καὶ κατόπιν τράβηξαν μαζὶ κατὰ τὴν παραλία. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ὁ νέος ἦταν ὁ φίλος της ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ κορίτσι σφαχτάρι στὸ μακελειό, ἥσυχος πὼς ἔκανε τὸ καθῆκον ποὺ τοῦ ἐπέβαλεν ἡ ἁμαρτωλὴ συνείδησίς του.

Τοὺς ἄφησα νὰ προχωρήσουν λίγο καὶ τοὺς πῆρα στὸ κατόπιν. Στὸ δρόμο τὸ κορίτσι κάθε τόσο γύριζε καὶ κοίταζε πίσω του. Ἀσφαλῶς μὲ εἶχε ἀντιληφθῇ καὶ παρακολουθοῦσε ἂν βρισκόμουν πάντα κοντά του.

Πῆραν τὸν παραλιακὸ δρόμο πρὸς τὸν Ἅγιο Διονύσιο καὶ προχωρώντας ἀργὰ-ἀργὰ πέρασαν τὴ γέφυρα τῶν Σ.Ε.Κ., ὕστερα τράβηξαν τὴν ὁδὸν Ἀναστάσεως κι' ἔφθασαν στὸ τέρμα τοῦ συνοικισμοῦ.

Ἐκεῖ σ' ἕνα στενὸ δρομάκι βρισκόταν τὸ μοναδικὸ διώροφο λιθόκτιστο σπίτι, ποὺ πάνω στὴ μικρὴ καγκελόπορτα τῆς αὐλῆς του ὑπῆρχε μιὰ ἄσπρη ταμπελίτσα μὲ μαῦρα γράμματα. Χτύπησαν τὸ κουδούνι, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀθόρυβα κι' ὁ νέος ἔπιασε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸ ἔμπασε μέσα.

Γιὰ ν' ἀφήσω καιρὸ στὸ γιατρὸ καὶ νὰ τὸν πιάσω ἐπ' αὐτοφώρω, πάνω στὴν προετοιμασία τῆς ἐπεμβάσεως, χωρὶς νὰ πλησίασα βιαστῶ. Ἡ ταμπελίτσα ἔγραφε «Μάρμπεχ—Ἰατρὸς - Μαιευτήρ». Χτύπησα, ἡ πόρτα ἄνοιξε πάλι ἀθόρυβα, πέρασα τὴν αὐλή, ἀνέβηκα σιγὰ-σιγὰ τὴ ξύλινη σκαλίτσα, μπῆκα κι' ἐκάθησα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν βρισκόταν ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν νέο ποὺ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα. Στὸ μεταξὺ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἰατρείου, παρουσιάσθηκε μιὰ μεσόκοπη παχουλὴ νοσοκόμα καὶ εἶπε στὸ νέο :

—Μὴν ἀνησυχῆς, σὲ λίγο ὅλα τελειώνουν κατ' εὐχήν.

Τότε σηκώθηκα καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ ἰατρείου, μὰ ὁ σύρτης ἀπὸ μέσα δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψε κι' ἀναγκάσθηκα νὰ χτυπήσω. Ἡ νοσοκόμα, ἀνύποπτη, ἄνοιξε πρόθυμα.

—Τί θέλετε, μὲ ρώτησε.

—Τὸ γιατρό.

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ μπορεῖτε νὰ τὸν δῆτε, εἶναι ἀπησχολημένος. Θὰ περιμένετε λίγο, εἶπε.

Λέγοντας αὐτὰ ἔκανε νὰ κλείση τὴν πόρτα, μά, ὅπως κρατοῦσα γερὰ τὸ χερούλι, δὲν μπόρεσε καὶ τὴν ἀνάγκασα νὰ σταματήση καὶ μοῦ εἶπε τότε μὲ ὕφος θυμωμένο: Μὰ ἐπὶ τέλους κύριε, τί ζητᾶτε;

—Νὰ περάσω μέσα.

Τὴν παραμέρισα καὶ προχώρησα.

—Σᾶς εἶπα κύριε, δὲν ἐπιτρέπεται.

Ὁ γιατρὸς στὸ μεταξὺ ποὺ ἄκουσε τὴ λογομαχία μὲ τὴ νοσοκόμα, ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ εἶπε μὲ ὀργή:

—Πηγαίνετε ἔξω κύριε. Αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος.

Χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ἀπάντησι προχώρησα πίσω ἀπὸ τὸ παραβὰν ποὺ χώριζε τὸ ἰατρεῖο.

—Μὰ ποιὸς εἶσθε κύριε καὶ τί θέλετε; Εἶπε τότε ἀνήσυχος.

—Πολὺ ἀργὰ γιατρέ. Εἶμαι ἀστυνομικός.

Στὸ βάθος τοῦ ἰατρείου, πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, πάνω σὲ μιὰ σιδερένια πολυθρόνα - κρεβάτι, βρισκόταν μισόγυμνη, ξαπλωμένη ἡ Κατινούλα καὶ πλάϊ σ' ἕνα τραπεζάκι μιὰ λεκάνη μὲ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐπέμβασι τῆς ἀμβλώσεως. Ἡ κοπέλλα μόλις μὲ εἶδε φρόντισε νὰ σκεπάση τὰ μέλη της, κατέβηκε σβέλτη ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ πρὸς τὸν τοῖχο ντροπαλή, μὰ μὲ ζωγραφισμένη τὴ χαρὰ στὸ ὠχρὸ πρόσωπό της.

Ὁ γιατρὸς τὰ εἶχε χαμένα γιατὶ μὲ τὴ συμπεριφορὰ τῆς κοπέλλας δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβη τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε εἰς βάρος του κι' ἔπεσε στὴν ἀστυνομικὴ παγίδα. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ δικαιολογηθῆ.

—Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ γιατρέ; τοῦ εἶπα δείχνοντας τὸ κορίτσι καὶ τὰ ἀχνίζοντα ἀκόμα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα. Ἑτοιμασθῆτε νὰ πᾶμε στὴν Ἀσφάλεια.

Ὁ γιατρὸς ἄλλαξε χρώματα, ἔτρεμε ἀπὸ θυμό, πέταξε ἀπὸ πάνω του τὴν ἄσπρη μπλούζα του, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἕτοιμος, ἀφοῦ κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κάνη ἀλλοιῶς.

Ἡ κοπέλλα ἔτρεξε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς νὰ συναντήση τὸ φίλο της, μὰ δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατά.

—Πέτρο, ποῦ εἶσαι Πέτρο;

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ὁ φίλος της εἶχε γίνει ἄφαντος μόλις ἄκουσε τὰ διατρέξαντα μέσα στὸ ἰατρεῖο.

—Τώρα πᾶμε, εἶπα στὸ γιατρὸ καὶ στὴν κοπέλλα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀσφάλεια.

Ὁ μακαρίτης ὑπαστυνόμος Καλιφίδας, προϊστάμενος τότε τῆς ὁμάδος μου, στὸν ὁποῖον εἶχα ἀναφέρει τὴν ἀπογευματινὴ ἐξόρμησί μου, περίμενε στὸ γραφεῖο του.

Ὅταν τοῦ παρουσίασα τὸ γιατρό, τὸ κορίτσι καὶ τοῦ παρέδωσα τὸ δέμα μὲ τὰ πειστήρια τοῦ ἀδικήματος, ἐργαλεῖα, λαμινάρια κ.ἄ. χαμογέλασε.

Στὴν ἀπολογία του ὁ γιατρὸς ἐπρόβαλε τὴ δικαιολογία ὅτι πρὶν λίγες ἡμέρες τὸν ἐπεσκέφθη ὁ σύζυγος τῆς κοπέλλας καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς κάνη ἔκτρωσι ἐπειδὴ πάσχει ἀπὸ στηθικὸ νόσημα καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ ζωή της.

Κι' ἔτσι ἀκριβῶς νὰ εἶχαν τὰ πράγματα ἐμεῖς εἴχαμε ὑποχρέωσι νὰ κάνουμε τὸ καθῆκον μας. Τὴν ἑπομένη ὁ γιατρὸς στάλθηκε στὸν κ. εἰσαγγελέα.

***

Τὰ χρόνια πέρασαν, μεσολάβησε ὁ πόλεμος, ἡ μαύρη κατοχή, πολλὰ λησμονήθηκαν κι' ἄλλα καινούργια συμβάντα μᾶς ἀπασχολοῦσαν, μὰ κάποια ἀπρόοπτη συνάντησις, ὕστερα ἀπὸ 7 χρόνια, μὲ ὑποχρέωσε νὰ ξεφυλλίσω τὸ ἡμερολόγιό μου καὶ νὰ βρῶ τὰ στοιχεῖα τῆς ξεχασμένης αὐτῆς ὑποθέσεως ποὺ τὴν ἐξιστόρησα ὄχι σὰν ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία, ἀλλὰ σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς σιωπηρὲς ἀνθρωπιστικὲς πράξεις ποὺ προσφέρει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων στὴ κοινωνία.

Ἀπρίλιος 1946. Ἦταν μιὰ μέρα ἀνοιξιάτικη. Ὅπως στεκόμουν στὴ στάσι τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ περίμενα τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἔνοιωσα ἕνα χέρι νὰ μ' ἐγγίζη ἐλαφρὰ στὴν πλάτη. Γύρισα καὶ κοίταξα. Ἦταν μιὰ νεαρὴ κυρία, ὄμορφη καὶ καλοβαλμένη, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα παχουλὸ ἀγοράκι.

—Τί θέλετε, τὴ ρώτησα.

Ἐκείνη γελαστὴ μοῦ εἶπε.

—Ἀστυνομικὸς δὲν εἶσθε;

—Μάλιστα, σᾶς συμβαίνει τίποτα;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ξαναδῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Γιὰ δῆτε τὸν μικρό. Δικό σας εἶναι.

Ἐγὼ κυριολεκτικὰ τὰ ἔχασα. Ἄναψα, κοκκίνισα, βρέθηκα σὲ ἀμηχανία, γιατὶ γύρω μου στέκονταν πολλοὶ γνωστοί μου ποὺ περίμεναν τὸ λεωφορεῖο, καὶ εἶδα νὰ χαμογελοῦν πονηρά, μὲ τὰ ἀκατανόητα λόγια τῆς κυρίας.

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω κυρία μου. Ἀσφαλῶς κάποιο λάθος κάνετε.

—Ὄχι, δὲν κάνω λάθος, Ἐσεῖς δὲν μὲ θυμᾶσθε;

—Μὰ ποιὰ εἶσθε ἐπὶ τέλους, τῆς εἶπα νευριασμένος.

—Εἶμαι ἡ Κατίνα ποὺ μὲ σύστησε σὲ σᾶς τότε ὁ κ. Βαλέριος. Σὲ σᾶς, στὴν Ἀστυνομία Πόλεων ὀφείλει τὸ παιδί μου τὴν ζωή του. Χάρις σὲ σᾶς ἔγινε ὁ Πέτρος ἄνδρας μου καὶ εἶμαι σήμερα μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μητέρα.

Καὶ ὁ μικρὸς μὲ τὴ σειρά του καὶ μὲ ὑπόδειξι τῆς μητέρας, μοῦ εἶπε ἕνα χαριτωμένο παιδικὸ «εὐχαριστῶ» καὶ μοῦ φίλησε τὸ χέρι.

Μὲ χαιρέτισαν καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τους. Στάθηκα καὶ τοὺς κοίταξα μὲ βαθειὰ ἱκανοποίησι στὴ ψυχή, γιατὶ μὲ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος συνέβαλα σὲ μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I.

Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐγνώριζεν ὅτι τὸ F.B.I. διέθετε ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο στὴν Οὐάσιγκτων, ὅπου ὅλα τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ἐξετάζονταν μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα. Ἦταν μιὰ καινοτομία τῶν ὀργάνων τοῦ νόμου ποὺ ἄξιζε νὰ τὴν δοκιμάσῃ κανείς. Συσκεύασε μὲ προσοχὴ τὸ ὅπλο τοῦ καταδίκου, τὶς ματωμένες κάλτσες του καὶ τὸ βλῆμα ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ ὅπλο τοῦ δολοφόνου καὶ τὰ ἀπέστειλε στὸ F.B.I. στὴν Οὐάσιγκτων.

Ὁ δεύτερος ὕποπτος τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀλάσκας ἦταν ἕνας νεαρὸς Ἐσκιμῶος, ὁ ὁποῖος τελευταῖα σπαταλοῦσε περισσότερα ἀπὸ τὸ σύνηθες χρήματα σ' ἕνα ἐμπορικὸ σταθμὸ κοντὰ στὸ χωριό του. Ὁ Ἐσκιμῶος αὐτὸς εἶχε συλληφθῆ βορειοανατολικὰ τῆς παράγκας καὶ οἱ ὅλες του κινήσεις μαρτυροῦσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φυγάδος. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἰσχυρίσθηκε μὲ ἐπιμονὴ ὅτι ἦταν ἀθῶος καὶ ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῶν πόρων καὶ τῶν εἰσοδημάτων του. Ὁ διοικητὴς πῆρε τὸ ὅπλο τοῦ Ἐσκιμώου καὶ τὸ ἀπέστειλε καὶ αὐτὸ στὸ F.B.I. καὶ περίμενε νὰ λάβῃ ἀπάντησι ἐπὶ τῶν πορισμάτων τῶν ἐξετάσεων.

Στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ παρεδόθησαν στοὺς εἰδικούς. Οἱ κηλῖδες ἀπὸ τὶς κάλτσες τοῦ πρώην καταδίκου ἀναλύθηκαν καὶ διαπιστώθηκε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρωπίνου αἵματος. Ἐξετάσθηκαν ὅπλα καὶ βλῆμα. Ὁ εἰδικὸς τῆς βαλλιστικῆς διέγνωσεν ὅτι τὸ φονικὸ βλῆμα δὲν εἶχε πυροβοληθῆ μὲ τὸ ὅπλο τοῦ πρώτου. Καὶ τὰ δύο πορίσματα ἦσαν ἀρνητικά—ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ πρώην καταδίκου.

Μετὰ ὁ εἰδικὸς πραγματοποίησε μιὰ δοκιμαστικὴ βολὴ μὲ τὸ ὅπλο τοῦ Ἐσκιμώου, πυροβολώντας σ' ἕνα κιβώτιο βαμβάκι. Τὸ βλῆμα ἐλήφθη καὶ τοποθετήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο, δίπλα στὸ φονικὸ βλῆμα. Ἄρχισε νὰ τὸ περιστρέφῃ ἀργὰ καὶ μὲ τὸ ἐξασκημένο μάτι του νὰ παρατηρῆ μέσα ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο τὶς αὐλακώσεις καὶ τὶς γραμμὲς ποὺ εἶχαν προξενηθῆ ἀπὸ τὸ ὅπλο. Ἦσαν οἱ ἴδιες καὶ στὰ δυὸ βλήματα.

Ὅταν ἐξετάσῃ κανεὶς τὶς κάννες δύο ὅπλων μὲ τὸ μικροσκόπιο, ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὶς βρῆ ὅμοιες. Τὸ ἐσωτερικὸ κάθε κάννης ἔχει τὶς δικές του ἰδιαίτερες ἀτέλειες. Στὸ μέταλλο ὑπάρχουν λεπτότατες γραμμὲς καὶ αὐλακώσεις ποὺ ἀφήνουν τὰ ἴχνη τους πάνω στὰ βλήματα ποὺ πυροβολοῦνται μὲ τὸ ὅπλο. Μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι τὰ ἴχνη αὐτὰ πάνω στὰ βλήματα εἶναι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς κάννης τοῦ ὅπλου.

Ὅταν ὁ εἰδικὸς συνέκρινε τὰ δύο βλήματα καὶ διεπίστωσε τὴν ταυτότητα τῶν ἰχνῶν, ἦταν βέβαιος πλέον ὅτι ἡ σφαῖρα ποὺ σκότωσε τὸν Νιλίμα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πυροβοληθῆ μόνον ἀπὸ ἕνα ὅπλο, τὸ ὅπλο τοῦ Ἐσκιμώου.

Ὁ πρώην κατάδικος ἀφέθη ἐλεύθερος. Ὁ Ἐσκιμῶος ὡμολόγησε τὸ φόνο καὶ καταδικάσθηκε σὲ εἴκοσι χρόνια φυλακή. Σήμερα τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι.

Μέσα σὲ μιὰ 25ετία τὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα τοῦ F.B.I. γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀναρχίας ἔχουν γίνει περισσότερον ἀποτελεσματικὰ λόγω τῆς τελειοποιήσεώς των. Ἡ συμβολὴ τῆς χημείας, τῆς φυσικῆς, τῆς μεταλ-

λουργίας, τῆς ἠλεκτροτεχνικῆς, τῆς μηχανικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, παίζουν τεράστιο ρόλο στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἀντιλήψεως τοῦ κοινοῦ.

Π.χ. κηλῖδες ἀκαθαρσίας ποὺ δὲν εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας καὶ λαμβάνονται ἀπὸ τὸ παπούτσι ἑνὸς ἀτόμου, μπορεῖ νὰ ὁδηγήσουν στὴν ἐξιχνίασι ἐγκλημάτων, ἀποκάλυψι σαμποτὲρ καὶ κατασκόπων. Πολλὲς φορὲς οἱ εἰδικοὶ τοῦ F.B.I. ἔχουν πάρει κηλῖδες ἀκαθαρσίας ἀπὸ τὰ παπούτσια καὶ τὰ ἐνδύματα ἑνὸς ὑπόπτου, οἱ ὁποῖες συνέβαλαν στὸ νὰ τὸν τοποθετήσουν στὸν τόπο διαπράξεως ἑνὸς ἐγκλήματος.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ γίνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἡ κηλὶς ἀκαθαρσίας ποὺ ἔχει ληφθῆ ἀπὸ τὸ παπούτσι ἑνὸς ὑπόπτου καὶ μιὰ ἄλλη ποσότης ἀκαθαρσίας ποὺ ἔχει ληφθῆ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, τοποθετοῦνται στὸν δίδυμο κλίβανο τοῦ F.B.I. Ἐνῶ ὁ κλίβανος τίθεται ἐν λειτουργία καὶ ἡ θερμοκρασία συνεχῶς ἀνεβαίνει, καταμετροῦνται οἱ φυσικὲς μεταβολὲς καὶ ἀντιδράσεις τῶν θερμαινομένων οὐσιῶν καὶ καταγράφονται αὐτομάτως σ' ἕνα πίνακα. Ἐὰν οἱ ἐγγραφὲς τοῦ πίνακος εἶναι ταυτόσημες, τότε σημαίνει ὅτι οἱ δύο κηλῖδες ἀκαθαρσίας ὑπέστησαν τὶς ἴδιες φυσικὲς μεταβολὲς στὸν ἴδιο ἀκριβῶς χρόνο καὶ ὑπὸ τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν καὶ ἡ ὁμοιότης τῶν ἀντιδράσεων καταδεικνύει ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν δύο κηλίδων ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰ ἴδια χημικὰ στοιχεῖα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὸν αὐτὸν χῶρο.

Παραθέτουμε ἐδῶ μία ὑπόθεσι κατὰ τὴν ὁποία ἐξαφανίσθηκε στὴ στρατόσφαιρα ἕνας πιλότος-δοκιμαστὴς ἀεροπλάνων. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴ δοκιμὴ ἑνὸς νέου τύπου τελειοποιημένου καταδιωκτικοῦ ἀεριωθουμένου, τοῦ ὁποίου τὰ σχέδια κατασκευῆς του ἦσαν ἀκόμη μυστικὰ καὶ ἔπρεπε νὰ δοκιμασθῆ κατὰ διαφόρους τρόπους πρὶν νὰ χρησιμοποιηθῆ.

Ἦταν ἕνα ἀεροσκάφος τοῦ ὁποίου ἡ ἀναπτυσσομένη ταχύτης κατέρριπτεν ὅλα τὰ κλασσικὰ ρεκὸρ ταχύτητος. Εὐπαθῆ ὄργανα, ἐγκατεστημένα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀεροσκάφους, κατέγραφαν τὴν πίεσι, τὴν θερμοκρασία, τὴν ταχύτητα καὶ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα μεγίστης ἐπιστημονικῆς σημασίας γιὰ τὴν τελειοποίησι καὶ ἀνάπτυξι τῆς ἀεροναυτικῆς, ὥστε νὰ καταστῆ ἱκανὴ νὰ ἐλέγχη τὶς ἀχανεῖς περιοχὲς τῶν ὠκεανῶν ἀνὰ τὸν κόσμο.

Καθὼς τὸ ἀεροσκάφος προχωροῦσε στοὺς αἰθέρες κατὰ τὴν δοκιμαστικὴ πτῆσι του, κάποιος μηχανισμὸς δὲν λειτούργησε. Τὸ ἀεροσκάφος ἐκινεῖτο ἤδη ἀκυβέρνητο καὶ στὴν ἀρχὴ ἡ φωνὴ τοῦ πιλότου ἀκουόταν καθαρὰ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ τὸν ἀσύρματο. «Ἑτοιμάζομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σκάφος» ἔλεγε. Μετὰ οἱ λέξεις του ἄρχισαν νὰ ἀνακατεύωνται μὲ διαφόρους ἤχους, μέχρις ὅτου ἐπηκολούθησε ἀπόλυτη σιωπή.

Κατὰ τὶς ἀναζητήσεις ποὺ ἐνεργήθηκαν, ἀνακαλύφθηκε τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸ πτῶμα τοῦ πιλότου. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε ἐννοήσει τὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ πιλότου, καθὼς τὸ ἀεροπλάνο ἔπεφτε πρὸς τὴ γῆ. Ἦταν κάτι πολὺ σπουδαῖο καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν. Καὶ ἡ ἐλαχίστη πληροφοριακὴ λεπτομέρεια, μία λέξις τοῦ πιλότου, ἴσως νὰ ἦταν πολύτιμη.

Τὰ ἠχογραφημένα σήματα τοῦ πιλότου ἐστάλησαν στὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. ὅπου οἱ εἰδικοὶ ἄρχισαν τὴν ἐπεξεργασία. Τὸ πρῶτο μέλημα ἦταν νὰ λάβουν ἕνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῆς ἠχογραφημένης ταινίας, γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὸ πρωτότυπο καὶ ὕστερα νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀκριβῆ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία εἶχε πραγματοποιηθῆ ἡ ἠχογράφησις.

Τὰ λόγια τοῦ πιλότου ἦσαν καθαρὰ μέχρι τοῦ σημείου, ὅπου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ σκάφος περιῆλθε σὲ κατάστασι ἀκυβερνησίας. Τὰ τελευταῖα ὅμως λόγια ἦσαν τελείως ἀκατανόητα καὶ ἀνάμικτα μὲ διαφόρους ἄλλους ἤχους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς ποὺ ἐβοήθησαν στὴν ἐπίλυσι τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ, περιγράφει ὡς ἑξῆς τὴν ἐργασία τοῦ ἐργαστηρίου:

«Ἕνας ἰσχυρὸς θόρυβος ἀνακατευόταν μὲ τὴ φωνὴ τοῦ πιλότου. Ὑποθέτω ὅτι ὁ θόρυβος αὐτὸς ὀφείλετο στὴν πτῶσι τοῦ ἀεροπλάνου. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρὰ δοκιμῶν, κατωρθώσαμε νὰ ἀναλύσουμε τὴν συχνότητα τοῦ θορύβου ἄνω καὶ κάτω ἀπὸ τὴν κανονικὴ συχνότητα τῆς φωνῆς τοῦ πιλότου καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἐνισχύσουμε τὴν συχνότητα τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς. Ἔτσι τὸ σῆμα ἐβελτιώθη κατὰ πολύ, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ πιλότου παρέμεναν ἀκόμη ἀκατάληπτα. Δοκιμάσαμε τότε ἄλλη μέθοδο. Μεταβιβάσαμε τὴν βελτιωμένη ἠχογράφησι σὲ ἕνα δίσκο, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ρυθμίζουμε τὴν ταχύτητα κατὰ βούλησι. Πιθανῶς πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ ἔχετε παίξει ἕνα δίσκο γραμμοφώνου σὲ ἀργὲς στροφὲς καὶ θὰ ἔχετε παρατηρήσει ὅτι οἱ τόνοι τῆς μουσικῆς ἢ τῆς φωνῆς χαμηλώνουν. Ὅταν ὅμως ὁ δίσκος παίζεται σὲ γρήγορη ταχύτητα, ἀκούγεται ἕνας δυνατὸς γρυλλισμός. Καὶ στὶς δύο αὐτὲς περιπτώσεις ὁ ἦχος παραμορφώνεται. Χρησιμοποιήσαμε τότε ἕνα ὄργανο ποὺ λέγεται Σόνα-Στρέτσερ, τὸ ὁποῖο μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ἀναπτύσσουμε ἢ νὰ ἐλαττώνουμε τὴν ταχύτητα τοῦ δίσκου, χωρὶς νὰ μεταβάλλεται ὁ τόνος τοῦ ἤχου. Μπορούσαμε νὰ ἀναγκάζουμε τὴ φωνὴ νὰ ὁμιλῇ ἀργότερα, ἀλλάζοντας τὸν τόνο, πρᾶγμα ποὺ ἐβελτίωσε τὸ σῆμα. Οἱ λέξεις τοῦ πιλότου παρέμεναν ἀκόμα μπερδεμένες. Κατόπιν ἐχρησιμοποιήσαμε τὴν ἀρχικὴ ταχύτητα ἐγγραφῆς καὶ ἔτσι κατωρθώσαμε νὰ ἀναπαραγάγουμε καθαρὰ τὴν φωνὴ τοῦ πιλότου».

Ὁλόκληρο τὸ ἐργαστήριο ἀναστατώθηκε καὶ οἱ τεχνικοὶ συγκεντρώνονταν γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸ πλῆρες κείμενο τῆς ἠχογραφήσεως—τὴ φωνὴ διϋλισμένη καὶ ἀπομονωμένη ἀπὸ τοὺς παράξενους ἤχους τοῦ καταπίπτοντος ἀεροσκάφους, ποὺ ἔλεγε:

—Δὲν μπορῶ νὰ πηδήσω ἔξω, δὲν μπορῶ... νὰ πηδήσω ἔξω.

Αὐτὲς ἦσαν οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ πιλότου ποὺ ἐβάδιζε πρὸς τὸν θάνατό του. Ἀπὸ τὶς λέξεις αὐτὲς προέκυψεν ἕνα στοιχεῖο ποὺ ὡδήγησε στὴν ἀνακάλυψι τῆς βλάβης τοῦ ἀεροπλάνου—πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε ὅτι ἡ ζωὴ ἄλλων γενναίων ἀνδρῶν θὰ καθίστατο ἀσφαλέστερη.

Τὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. ἐφαρμόζει ἤδη μεθόδους κατὰ τὶς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια ὡς ὄργανο γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἐγκληματικότητος. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἀτόμου κατὰ τοῦ ἐγκλήματος εἰσηγήθη κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Λούϊς Στράτους, πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς στοὺς ἀποφοίτους τῆς ἐθνικῆς ἀκαδημίας τοῦ F.B.I. τὸν Νοέμβριο τοῦ 1954: «Τὰ ραδιοϊσότοπα καὶ τὰ μόρια τοῦ ἀτόμου, ποὺ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦσαν ἄγνωστα στὴν ἐπιστήμη, τώρα μποροῦν νὰ τεθοῦν στὴν διάθεσι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν καὶ νὰ καταστήσουν τὴν ἐργασία του περισσότερον ἐπιτυχῆ».

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, τὸ ἐργαστήριο τοῦ F.B.I. πραγματοποιοῦσε λεπτοὺς τεχνικοὺς ἐλέγχους τοῦ βαρέος πολεμικοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ ἀνθυποβρυχιακὰ δίκτυα, μέχρι τῶν περιστρεφομένων πυργίσκων πυροβόλων τῶν τάνκς.

Σὲ περιπτώσεις κακῆς λειτουργίας, τὸ F.B.I. ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσῃ ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ κακῆς κατασκευῆς ἢ περὶ σαμποτάζ. Οἱ ἔρευνες αὐτὲς ἐγίνοντο μὲ τὴν χρῆσι τοῦ ραδίου, τοῦ ὁποίου οἱ ἀκτῖνες γάμμα μποροῦσαν νὰ διέρχωνται μέσω παχέων μετάλλων καὶ νὰ φωτογραφίζουν πάνω σ' ἕνα φίλμ κάθε ἀπόκρυφο ἐλάττωμα, ποὺ ἦταν βαθειὰ μέσα στὸ μέταλλο.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΑ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑ ΕΤΗ. — ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΙ ΤΩΝ ΣΚΑΛΙΤΣΙ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΖΙΑ. — ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Λούκυ Λουτσιάνο ἀπὸ τὰς Η.Π.Α. ἐπηκολούθησαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, διασπαστικαὶ τάσεις τῶν ἀρχόντων τοῦ ἐγκλήματος. Αἱ τάσεις αὐταὶ ἐκαρποφόρησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἀπεκορυφώθησαν τὸ ἔτος 1957, ὅτε ἡ ἀμερικανικὴ Ἀστυνομία κατώρθωσε νὰ μειώσῃ εἰς τὸ ἥμισυ τὰς εἰσαγομένας ἕως τότε ποσότητας ναρκωτικῶν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ὅτε ἐθεσπίσθησαν ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν κυβέρνησιν αὐστηρόταται ποιναί, ἀκόμη καὶ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, διὰ τοὺς λαθρεμπόρους ναρκωτικῶν. Ἀποτελέσματα μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως ὑπῆρξαν αἱ ἀλλεπάλληλοι δολοφονίαι μεταξὺ τῶν στελεχῶν τῆς Μαφίας καὶ ἡ σύγκλησις τοῦ περιφήμου «Συνεδρίου τοῦ Ἀπαλάτσιν», τὸ ὁποῖον ἀπέβη καταστρεπτικὸν διὰ τὴν ἀμερικανικὴν Μαφίαν.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν δολοφονιῶν ἔμειναν ἱστορικαί, διὰ τὰς ἀποκαλύψεις ποὺ ἐπηκολούθησαν ἰδίως, αἱ δολοφονίαι τοῦ Φραντζέσκο Σκαλίτσι, ἑνὸς ἀπαισίου κακοποιοῦ καὶ πανισχύρου ἀρχηγοῦ τῆς Μαφίας τοῦ Μπρόνξ, καὶ τοῦ Ἀλμπέρτο Ἀναστάζια (Μπούμ-Μπούμ), ἐπιφανοῦς μέλους τῆς ἰδίας συμμορίας. Ὡς πρὸς τὸν Φραντζέσκο Σκαλίτσι, κατάπληκτος ἡ κοινὴ γνώμη ἐπληροφορεῖτο μετὰ τὴν δολοφονίαν του, ὅτι ὁ παρουσιαζόμενος ὡς ἁπλοῦς ἐργολάβος μιᾶς μικρῆς οἰκοδομικῆς ἐπιχειρήσεως «εὐγενέστατος» ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ δυνάστης ὁλοκλήρου τοῦ οἰκοδομικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Μπρόνξ, προαστίου τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ πληθυσμὸν 1.600.000 κατοίκων. Ἐπληροφορεῖτο ὅτι ἤρκει μία κίνησις ὄχι τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ τῶν «ὡς παραπετάσματα βλεφάρων του» διὰ νὰ ὑποκινήσῃ ἢ νὰ σταματήσῃ μίαν ἀπεργίαν, ὅτι οὐδεμία σοβαρὰ ἐγκληματικὴ ἐπιχείρησις ἠδύνατο νὰ τεθῇ εἰς λειτουργίαν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς του, ὅτι ἦτο ἕνας ἀνατριχιαστικὸς ἐκμεταλλευτὴς τῶν κοινῶν γυναικῶν, φοβερὸς τοκογλύφος θυμάτων ποὺ μόνος ἐδημιούργει καί, ἐπὶ πλέον, ἄριστος εἰς τὴν κατάστρωσιν σχεδίων καὶ ἐκτέλεσιν δολοφονιῶν, ἀπαγωγῶν κ.λ. κ.λ.

Τὸ λάθος τοῦ Φραντζέσκο Σκαλίτσι ἦτο ὅτι ἠθέλησε κατὰ τὸ 1957 νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς «ἐπιχειρήσεις» του εἰς τὸν τομέα τῶν ναρκωτικῶν. Περισσότερον μεγάλο ὑπῆρξε τὸ λάθος του αὐτὸ διότι ἠθέλησε ἐπὶ πλέον νὰ ἀναδειχθῇ εἰς ἀρχιλαθρέμπορον τοῦ εἴδους, καθ' ἣν ἐποχὴν μάλιστα εἶχον ἐκμηδενισθῇ ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς καὶ ἰταλικῆς Ἀστυνομίας σπουδαῖοι πράγματι «ἐγκέφαλοι» τῶν ναρκωτικῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχε μειωθῇ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ λευκοῦ θανάτου κατὰ 50 % ἀπὸ τοὺς μεσογειακοὺς λιμένας, ὡς προεῖπομεν. Αὐτὸ ὅμως τὸ τελευταῖον, ἤτοι ἡ μείωσις

τῶν εἰσαγομένων εἰς Ἀμερικὴν ποσοτήτων ναρκωτικῶν εἰς τὸ ἥμισυ, ἦτο ἀκριβῶς τὸ κίνητρον ἀναμίξεως τοῦ Σκαλίτσι καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτον. Διότι ἡ ἔλλειψις τοῦ εἴδους εἶχε προκαλέσει μεγίστην αὔξησιν τῶν τιμῶν μεταξὺ τῶν καταναλωτῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ τεράστια θὰ ἦσαν καὶ τὰ κέρδη ἀπὸ τυχὸν ἐπιτυχεῖς εἰσαγωγὰς ἐξ Εὐρώπης.

Μία προσπάθεια ἀγορᾶς μεγάλων ποσοτήτων ἡρωίνης ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ Σκαλίτσι πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν. Ἐπέτυχε πράγματι μὲ μερικοὺς «ἀξίους» συνεργάτας του νὰ ἀγοράσῃ εἴκοσι κιλὰ ἡρωίνης καὶ νὰ κρυβῇ αὕτη ὑπὸ ἑνὸς ναύτου συνεργοῦ εἰς κιβώτιον τοῦ ἀμερικανικοῦ φορτηγοῦ «Excambion». Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἦτο καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν καί, μὲ πολλὰ «μηνύματα» διὰ τὸν προληπτικὸν Σκαλίτσι ἔδειξεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ. Κατὰ κακὴν τύχην ὁ Σκαλίτσι δὲν ἔδωσε τὴν πρέπουσαν σημασίαν εἰς τὸ ὅτι τρία δρομολόγια ἔκαμε τὸ «Ἐξκάμπιον» ἀπὸ Νεάπολιν εἰς Ἀμερικὴν χωρὶς νὰ γίνῃ κατορθωτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας του τὸ πολύτιμον φορτίον. Ἀφορμὴ ἡ ἀπηνὴς δίωξις τοῦ λαθρεμπορίου τούτου ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας Διώξεως Ναρκωτικῶν, μέλη τῆς ὁποίας ἐνήργουν ἐρεύνας εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο μόλις ἔφθανεν εἰς τὸν λιμένα Νέας Ὑόρκης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ εὑρίσκεται μὲν τὸ κιβώτιον μὲ τὰ ναρκωτικά, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς νὰ τολμᾶ νὰ ἀποπειραθῇ τὴν ἐκφόρτωσίν του. Ἀπελπισθεὶς λοιπὸν ὁ Σκαλίτσι, ἔδωσε διαταγὴν νὰ μεταφερθῇ τὸ ἐμπόρευμα μὲ ἄλλο πλοῖον, ὀλιγώτερον ἐπιτηρούμενον ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν Ἀστυνομίαν. Ἡ διαταγή του ἤρχισε νὰ ἐκτελῆται καὶ μέλη τῆς συμμορίας του ἔρριψαν τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ πλοῖον ἀπέπλεεν ἐκ Μασσαλίας, ἐπὶ τῆς νησίδος φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως .Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἔγινεν ἀντιληπτὸν ἀπὸ τὸν κυβερνήτην τοῦ σκάφους, εἰδοποιήθη ἡ Ἀστυνομία καὶ ἡ μεγάλη καταστροφὴ δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσῃ ...

Κατὰ ἀπαράβατον «νόμον» τῆς Μαφίας, τὸ μέλος ποὺ ὀργανώνει μίαν ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία, ἄθελά του ὁπωσδήποτε, ἀποτυγχάνει, εἶναι οἰκονομικῶς ὑπεύθυνον ἔναντι τῶν ἄλλων. Θῦμα αὐτοῦ τοῦ νόμου ὁ Σκαλίτσι, ἐκλήθη ἀπὸ τοὺς συνεταίρους του, ὅταν τὸ γεγονὸς ἀπωλείας τῶν εἴκοσι κιλῶν ἡρωίνης ἔγινε γνωστὸν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀποτυχίαν. Τὸ ποσὸν ὅμως ποὺ ἀντεπροσώπευετο ἀπὸ τὸ ἐμπόρευμα καὶ ἐκαλεῖτο νὰ πληρώσῃ ὁ Σκαλίτσι ἦτο ὅλως ὑπερβολικὸν διὰ τὴν ἄγονον ἐκείνην περίοδον τῆς ἀπήνοῦς καταδιώξεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου περίοδον ἀστρονομικῆς τιμῆς τῶν ναρκωτικῶν. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ καταβάλῃ παρὰ πᾶσαν «καλὴν θέλησιν», δι' ὃ καὶ μετὰ ἐπανειλημμένας πιστώσεις χρόνου ποὺ τοῦ ἐδόθησαν, ἐτέθησαν εἰς λειτουργίαν οἱ ἄλλοι νόμοι τῆς Μαφίας: Μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς τελευταίας προθεσμίας «πρὸς ἐπανόρθωσιν», ὁ Σκαλίτσι ἐδέχετο δέκα πυροβολισμοὺς εἰς τὴν πλάτην ἀπὸ δύο μαφιόζους καί ἐκυλίετο νεκρός, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἐλάμβανε χρήματα ἀπὸ φίλον του ὀπωροπώλην διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ποσὸν ποὺ ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς συνεταίρους του διὰ τὴν ἀποτυχίαν ...

Καὶ μία ἄλλη ἀποκάλυψις μὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ Σκαλίτσι: Ὅταν ἔπιπτε νεκρὸς ἀπὸ τὰς δέκα σφαίρας καὶ οἱ δύο δολοφόνοι του ἐτρέποντο ἀστραπιαίως εἰς φυγὴν μὲ μίαν μαύρην λιμουζίναν, κατέφθασεν ὁ ἀδελφός του Τζιακομίνο, ὁ ὁποῖος ὀλίγα λεπτὰ πρὶν εἶχε γευματίσει μαζί του. «Θάνατος στοὺς δολοφόνους!» ἐκραύγασεν ὁ ἀδελφὸς καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τῶν δραστῶν. «Θὰ μᾶς τὸ πληρώσουν οἱ σκύλοι!», οὐρλιασεν ὁ ἕτερος ἀδελφός, ὁ Γκιουζέπε Σκαλίτσι, μόλις εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ ὅμως, ὀλίγας ὥρας ἀργότερον οἱ δύο ἀδελφοί, μέλη τῆς Μαφίας καὶ ἐκεῖνοι, ὑπεδύοντο τοὺς κατάπληκτους εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Εἰσαγγελέως ὅταν τοὺς ὑπεβλήθη ἡ ἐρώτησις ποῖοι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ δολοφονηθέντος. «Θὰ πρόκειται διὰ κάποιον λάθος», εἶπαν ἀνακρινόμενοι. «Ὁ Φράγκυ δὲν εἶχεν ἐχθροὺς καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐσέβετο καὶ τὸν ὑπεραγαποῦσε! ...»

Παρὰ τὴν πιστὰ τηρουμένην παράδοσιν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Μαφίας, ὅτι ἕνας mafioso δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀφίνῃ σημειώματα ἢ ἄλλα ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα εἰς τὴν κατοικίαν του, οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἠρεύνησαν τὴν οἰκίαν τοῦ Φραντζέσκο Σκαλίτσι διεπίστωσαν τὴν πρώτην μεγάλην ἐξαίρεσιν. Χωρὶς νὰ τὸ ἀναμένουν, εὗρον ἐκεῖ ἕνα μπλὸκ μὲ τετρακόσια ὀνόματα μελῶν τῆς Μαφίας, ὡς καὶ διευθύνσεις καὶ ἀριθμοὺς τηλεφώνων των. Εὗρον ἐπίσης πλῆθος ἐπιστολῶν καὶ φωτογραφιῶν καὶ γενικῶς στοιχεῖα ποὺ ἀπεκάλυπτον ἀπίστευτον δίκτυον καὶ δρᾶσιν τῶν μεγαλυτέρων συμμοριῶν τῆς Μαφίας Νέας Ὑόρκης, Σικάγου, Βοστώνης, Λὸς Ἄντζελες, Λὰς Βέγκας, Ντητρόϊτ, Κάνσας Σίτυ καὶ λοιπῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Μεξικόν, ἡ Χαβάνα, ἡ Ρώμη, τὸ Μιλᾶνον, ἡ Νεάπολις καὶ ὅλη σχεδὸν ἡ Σικελία, καθὼς καὶ τὸ Παρίσι, ἡ Μασσαλία κ.λ. ἀπεδεικνύοντο ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ Σκαλίτσι ὡς μεγάλα κέντρα καταχθονίου δράσεως τῆς Μαφίας. Καὶ πέραν τούτων ἀπεδεικνύετο ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς προσώπων ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν πόλεων καὶ χωρῶν εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Μαφίας εἰς πᾶσαν ἔκνομον δραστηριότητα αὐτῆς.

Ἄλλαι ἀποκαλύψεις ἦλθαν εἰς φῶς μὲ ἀλλεπαλλήλους δολοφονίας ἄλλων στελεχῶν, ποὺ ἐπηκολούθησαν τὴν δολοφονίαν τοῦ Σκαλίτσι. Ἡ δολοφονία τοῦ ἄλλου μεγάλου ἄρχοντος τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ Ἀλμπέρτο Ἀναστάζια (Μπούμ-Μπούμ), ὀλίγον ὕστερα ἀπὸ ἐκείνην τοῦ Σκαλίτσι καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξυρίζετο οὗτος εἰς κουρεῖον τοῦ Μανχάτταν, ἔφερεν εἰς φῶς τὸ ὅτι εἶχε διαταχθῇ μεγάλη ἐκκαθάρισις τῶν στελεχῶν ποὺ ἀπεπειρῶντο ἀνάμιξιν εἰς ξένους τομεῖς. Καὶ ὁ Ἀναστάζια ἐδολοφονήθη μὲ ὅλους τοὺς κανόνας ποὺ ἐτήρει ἀπαρασάλευτα ἡ Μαφία, ὕστερα ἀπὸ ἀπόπειραν νὰ κυριαρχήσῃ καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τυχηρῶν παιγνίων εἰς τὴν Κούβαν: Εἶχε προειδοποιηθῇ νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, εἶχαν προσφύγει μετὰ τὴν ἄρνησιν συμμορφώσεώς του οἱ «νόμιμοι» ἐκμεταλλευταὶ εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀρχηγῶν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ ὁποῖον ἐδικαίωσεν αὐτοὺς καὶ διέταξε τὸν Ἀναστάζια νὰ ἀπόσχῃ, πλὴν ἐκεῖνος δὲν ὑπήκουσεν καὶ εἰς τὴν «ὁλομέλειαν». Δι' ὃ καὶ δύο mafiosi ἀνέλαβον τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κουρείου, ὑπόθεσιν ποὺ ἔφεραν εἰς τὸ ἴδιον «αἴσιον πέρας» κατὰ τὰ πατροπαράδοτα τῆς ὀργανώσεως . . .

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ «ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΠΑΛΑΤΣΙΝ».—ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΘΕΤΟΥ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ Η ΜΑΦΙΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ

Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐκεῖναι δολοφονίαι, ἀποκορυφωθεῖσαι τὸ 1957, ὡς καὶ αἱ συγκλονιστικαὶ καὶ φρικιαστικαὶ ἀποκαλύψεις ποὺ ἦλθαν εἰς φῶς διὰ τὸ ὅλον ἐγκληματικὸν δίκτυον, ἤγειραν τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν καὶ κατακραυγὴν εἰς Η. Π.Α. Κῦμα διαμαρτυριῶν ἠκούετο πανταχόθεν καὶ ὁ τύπος ἔδιδε ἀνατριχιαστικὰς λεπτομερείας ἀπὸ τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ τοῦ ἀδιστάκτου ὑποκόσμου, πικρόχολα σχόλια δὲ ἐγένοντο διὰ τὰς ἀπιθάνους διαστάσεις τοῦ συνωμοτικοῦ τέρατος ποὺ ἐρρύθμιζε μέγα μέρος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καὶ ἐκυριάρχει πάσης σχεδὸν ἐκδηλώσεως τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Πρὸ αὐτῆς τῆς καταστάσεως, ἐπιδεινωθείσης διὰ τὴν Μαφίαν μὲ τὸ ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶχε ἀναλάβει τὸν πλέον ἔντονον ἀγῶνα, ἡ «Ἀντιεγκληματικὴ Ἐπιτροπὴ» τῆς Γερουσίας δὲ εἰσηγεῖτο μέτρα καὶ ἠσχολεῖτο σοβαρώτατα μὲ τὸ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ ὠργανωμένον ἔγκλημα, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ὀργανώσεως κατέληξαν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ συγκαλέσουν ἕνα «Μέγα Συνέδριον», μίαν «διάσκεψιν κορυφῆς» μὲ συμμετοχὴν ὅλων τῶν «κάπο» (ἀρχηγῶν) τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ συνέδριον αὐτό, μὲ θέματα πολλὰ καὶ φλέγοντα, ἀλλὰ μὲ κυριώτερα ἐξ αὐτῶν τὴν ἐξεύρεσιν τρόπων νὰ παύσῃ ἡ περαιτέρω δημοσιότης καὶ ὁ θόρυβος, νὰ παύσουν οἱ ἐπικίνδυνοι ἀνταγωνισμοὶ καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς τῶν μελῶν, ὡρίσθη διὰ τὴν 14ην Νοεμβρίου 1957, εἰς τὸν ἐρημικὸν χωρίον Ἀπαλάτσιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ λόγος ποὺ προεκρίθη τὸ χωρίον τοῦτο, καὶ ὄχι τὸ προταθὲν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς Μαΐ-

ἁμι τῆς Φλωρίδος — ἐγνώριζαν οἱ ἀρχηγοὶ ὅτι θὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον ἀφοῦ θὰ παρετηρεῖτο ἀσυνήθης κίνησις καὶ μάλιστα συγκέντρωσις πολλῶν αὐτοκινήτων — εἶναι ἁπλοῦς: Ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ ὁ Γκιουζέπε Μπάρμαρα, μέγας ἀρχηγὸς καὶ ἰθύνων νοῦς ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς Μαφίας εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ Πενσυλβανίαν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπαραίτητον νὰ παρευρίσκεται εἰς τὸ συνέδριον. Καὶ μετάβασις τούτου εἰς τὸ Μαϊάμι ἦτο ἀδύνατος, διότι λόγω καρδιοπαθείας του οἱ ἰατροὶ τοῦ ἀπηγόρευαν καὶ τὴν παραμικρὰν ἔστω μετακίνησιν.

Ἡ «ψυχὴ» τοῦ συνεδρίου ἐκείνου ἦτο ὁ τρομερὸς Βίτο Τζενοβέζε, ἕνας αἱμοσταγὴς ἀρχιμαφιόζο ποὺ ἤλεγχε τὰς περισσοτέρας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ πάντων ὡς ὁ φυσικὸς διάδοχος τοῦ Λουτσιάνο. Ὁ Βίτο Τζενοβέζε ἦτο ἐκεῖνος ποὺ προετοίμασε τὸν φόνον τοῦ ἄλλου βασιλέως τῆς Μαφίας, τοῦ Ἀλμπέρτο Ἀναστάζια, καὶ εἶχε ἀποπειραθῆ τὸν φόνον τοῦ Φράνκ Κοστέλλο, ἐπίσης φοβεροῦ ἀρχηγοῦ τριῶν Πολιτειῶν καὶ εἰδικοῦ ἐπὶ τῶν δολοφονιῶν. Μεγαλεπήβολος εἰς τὰ σχέδιά του ὁ Τζενοβέζε καθ' ὅλην τὴν ἐγκληματικὴν σταδιοδρομίαν του, ἐπρωτοστάτησε εἰς τὴν σύγκλησιν τοῦ «Μεγάλου Συνεδρίου» τοῦ Ἀπαλάτσιν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑποστήριξιν τῶν φίλων του, πρὸ παντὸς ὅμως διὰ νὰ ἐπιβάλῃ ὡρισμένας ἀνακατανομὰς γαιῶν καὶ νὰ ἀποφασισθῇ ἡ ἀπομάκρυνσις πλέον τῶν διακοσίων μὴ σημαντικῶν στελεχῶν ἀπὸ τὴν ὀργάνωσιν. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ ἡλικίας 66 ἐτῶν σήμερον Βίτο Τζενοβέζε εὑρίσκεται εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἀτλάντα, ὅπου ἐκτίει ποινὴν 15ετοῦς φυλακίσεως διὰ λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν μόνον. Καί, κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ ἀρχιγκάγκστερ Τζόζεφ Βαλάτσι, εὑρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς «Κόζα Νόστρα», ἤτοι τῆς σημερινῆς ἀμερικανικῆς Μαφίας, τὴν ὁποίαν κατὰ σατανικὸν τρόπον κατορθώνει νὰ διοικῇ ἀπὸ τὰ ἄδυτα τῶν φυλακῶν.

Οὕτω λοιπὸν τὸ συνέδριον ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Ἀπαλάτσιν καὶ εἰς τὴν βίλλαν τοῦ Μπάρμαρα, μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ἰδιοκτησίαν του. Ἀπὸ τὸ πρωὶ τῆς καθορισθείσης ἡμέρας, 14ης Νοεμβρίου 1957, ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν ἐκεῖ οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν μεγάλων συμμοριῶν τῶν ἀμερικανικῶν Πολιτειῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἐξεπροσωπεύοντο «ἐπαξίως», πλὴν τῶν ἄλλων, ἡ μακρυνὴ Φλωρίδα, ἡ Καλιφόρνια, ἡ Κούβα, τὸ Τέξας, ἡ Ἰταλία καὶ ἄλλαι χῶραι, μὲ ἑβδομήκοντα περίπου ἐπίλεκτα στελέχη τῶν πλέον σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ ὑποκόσμου. Κάτι ἀπροσδόκητον ὅμως ἐπέπρωτο νὰ μεταβάλῃ τὸ «Μέγα Συνέδριον» εἰς ἀπαρχὴν δεινῶν, μεγαλυτέρων ἴσως τῶν ὅσων μέχρι τότε ἡ ἀμερικανικὴ καὶ παγκόσμιος γενικώτερον Μαφία εἶχε γνωρίσει.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε οἱ μεγιστᾶνες τοῦ σκληροῦ ἐγκλήματος συνεζήτουν πλέον ἐπὶ βασικῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς συνελεύσεως, τοῦτο δὲ ἐν μέσῳ πλουσιωτάτων φαγητῶν καὶ ποτῶν καὶ μὲ θερμὰς προπόσεις ὑπὲρ ἀλλήλων, κατέφθασε τὸ μέγα μήνυμα. Ἕνας ἀσθμαίνων ψαρρᾶς, ὁ γέρων Μπάρτολλο Γκούτσια, διεμήνυσεν ὅτι εἶδε κάποιο ἀστυνομικὸν αὐτοκίνητον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου καὶ μέσα εἰς ἐκεῖνο τέσσαρα ἄτομα ἐν πολιτικῇ περιβολῇ. Ἐπειδὴ τὸ μήνυμα τοῦ Γκούτσια ἦτο τὸ δεύτερον εἰς διάστημα πέντε ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνελεύσεως, ὁ πανικὸς ποὺ ἐπεκράτησε μεταξὺ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρχηγῶν τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Ἐντὸς ἐλαχίστων λεπτῶν εἶχον ριφθῆ ἅπαντες εἰς τὰ αὐτοκίνητά των καὶ ἐτρέποντο πανικόβλητοι πρὸς τὸ μέγα δάσος ποὺ ἐκάλυπτε τὴν βίλλαν τοῦ Μπάρμαρα, ἦσαν ὅμως ὑποχρεωμένοι ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἀκολουθήσουν τὴν μοναδικὴν ὁδὸν τῆς τοποθεσίας ἐκείνης καὶ νὰ κατέλθουν εἰς τὸν μεγάλον αὐτοκινητόδρομον τῆς περιοχῆς ἀπὸ ἕνα μόνον σημεῖον.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΕΙΔΕΧΘΕΣΤΕΡΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ [1]

— ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΕΛΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΦΑΓΗΝ ΤΟΥ ΨΑΡΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣ ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΝΑ ΨΕΛΛΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΑΝ ΕΞΗΓΗΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΤΩΝ —

Ὑπὸ τοῦ κ. **Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**

Συνεπληρώθη χθὲς εἰκοσαετία ἀπὸ τῆς διαπράξεως ἑνὸς ἐκ τῶν εἰδεχθεστέρων ἐγκλημάτων εἰς βάρος τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ ἔθνους: Τῆς παγιδεύσεως καὶ τῆς σφαγῆς ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν τοῦ συνταγματάρχου Ψαρροῦ καὶ 150 ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν του εἰς τὸ Κλῆμα Δωρίδος. Ὁ Ψαρρὸς—μία ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρας καὶ ἰδεαλιστικωτέρας φυσιογνωμίας τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως—ἦτο στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τῆς ὀργανώσεως «Ἐθνικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἀπελευθέρωσις» (Ε.Κ.Κ.Α.), ἡ ὁποία, ἱδρυθεῖσα τὸ φθινόπωρον τοῦ 1942, πρωτοβουλίᾳ τοῦ Γ. Καρτάλη, ὠργάνωσε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1943 ἀνταρτικὰς δυνάμεις εἰς τὴν Παρνασσίδα μὲ τὸ ἔνδοξον ὄνομα: «Σύνταγμα 5)42».

Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ εἶχε τάξει εἰς ἑαυτὴν διπλῆν ἀποστολήν: «ἐθνικοαπελευθερωτικὴν» καὶ «κοινωνικοαπελευθερωτικήν», ἠκολούθησε δὲ εἰλικρινῆ καὶ δημοκρατικὴν τακτικὴν τόσον ἔναντι τῶν ὀπαδῶν της, ὅσον καὶ ἔναντι τῶν ἄλλων ὀργανώσεων. Ἡ κυρία προσπάθειά της συνεκεντρώθη εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴν δουλείαν, μετὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἤρχιζε καὶ τὴν πολιτικὴν δρᾶσιν της διὰ τὴν ἐπιβολὴν εἰς τὴν χώραν τῶν ἀναγκαίων κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων. Κατὰ τὸ δεύτερον τοῦτο στάδιον οἱ ὀπαδοί της θὰ ἦσαν ἐντελῶς ἐλεύθεροι νὰ τὴν ἀκολουθήσουν ἢ ὄχι. Πίεσις ἐπ' αὐτῶν ἄμεσος ἢ ἔμμεσος, οὔτε ἠσκήθη ποτέ, οὔτε ἐπρόκειτο ν' ἀσκηθῇ. Τὸ ἴδιον αὐτὸ πνεῦμα ἐπρυτάνευσε καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῆς Ε.Κ.Κ.Α. ἔναντι τῶν πληθυσμῶν τῆς περιοχῆς, ὅπου ἔδρων αἱ ἀνταρτικαὶ μονάδες της. Οὐδέποτε ἤσκησε τὴν παραμικρὰν βίαν ἢ τρομοκρατίαν. Οὐδεμίαν ἐνήργησεν ἐπίταξιν. Περιώρισε τὴν δρᾶσιν της εἰς τὸ αὐστηρῶς στρατιωτικὸν πλαίσιον, συμφώνως πάντοτε πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ συμμαχικοῦ στρατηγείου Μέσης Ἀνατολῆς καὶ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρέχῃ, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, ἀφορμὰς δι' ἀντίποινα τῶν κατακτητῶν εἰς βάρος τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Ἡ πρώτη ἐπίθεσις

Ἡ ἐμφάνισις εἰς τὰ βουνὰ τῆς ἀνταρτικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἐθνικὴ καὶ δημοκρατική, ἐπροκάλεσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ μῖσος τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ Ε.Α.Μ. καὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἐκαπηλεύετο τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα. Διὰ τοῦτο καὶ ὀλίγον κατόπιν—τὸν Μάϊον τοῦ 1943—ὁ Ε.Λ.Α.Σ., ἐπικειμένης πολεμικῆς συνεργασίας κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μετὰ δυνάμεως τοῦ 5)42 τῆς Ε.Κ.Κ.Α. τὴν ἐκύκλωσεν αἰφνιδιαστικῶς καὶ τὴν ἀφώπλισε, συνέλαβε δὲ καὶ τὸν συνταγματάρχην Ψαρρόν, τὸν ὁποῖον ὅμως ἀφῆκε μετ' ὀλίγον τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Ἄγγλου ταξιάρχου - συνδέσμου. Ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Ε.Λ.Α.Σ. ἐπετέθη ἐπανειλημμένως ἐναντίον τοῦ 5)42, παρημπόδισε τὴν εἰς αὐτὸ παράδοσιν 650 ἀνδρῶν τῆς ἰταλικῆς φρουρᾶς τοῦ Λιδωρικίου διὰ νὰ μὴ ἀποκτήσῃ ὁπλισμὸν (μὲ ἀποτέλεσμα τὴν παραλαβὴν των ὑπὸ τῶν Γερμανῶν) καὶ διήρπασε ρίψεις προοριζομένας διὰ τὸ σύνταγμα τοῦ Ψαρροῦ.

---

1. Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Μεσημβρινὴ» τῆς 18-4-1964.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1943, ὁ Ε.Λ.Α.Σ. ἐπιτεθεὶς ἐναντίον τῆς ἄλλης ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὀργανώσεως—τοῦ Ε.Δ.Ε.Σ., ποὺ εἶχεν ὡς ἀρχηγὸν τὸν στρατηγὸν Πλαστήραν καὶ ἐτέλει ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν ἡγεσίαν τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα—ἐκάλεσε καὶ τὸ 5)42 καὶ τὸ ἐπίεσεν ὅπως συμπράξῃ εἰς τὴν ἀτιμίαν αὐτήν, ἡ ὁποία ἠνάγκασε τὸν ἀρχηγὸν τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων Μέσης Ἀνατολῆς στρατηγὸν Οὐΐλσων νὰ καταγγείλῃ τὸν Ε.Λ.Α.Σ. ὡς ληστρικὴν ὀργάνωσιν. Ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης Ψαρρὸς ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως τὴν πρότασιν. Ὀλίγον κατόπιν, κατὰ τὰς ἐκλογὰς Νοεμβρίου 1943 εἰς τὴν περιοχὴν Δωρίδος - Παρνασσίδος, παρὰ τὰς παντοειδεῖς πιέσεις ἐκ μέρους τοῦ Ε.Α.Μ., ὁ λαὸς ἐψήφισεν ὑπὲρ τῆς Ε.Κ.Κ.Α.

Τὸ τελικὸν πλῆγμα

Τὸ τελικὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ 5)42 κατεφέρθη ὑπὸ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1944—ἕνα μόλις μῆνα μετὰ τὴν ὑπογραφήν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ συμμαχικοῦ στρατηγείου Μέσης Ἀνατολῆς, τῆς «Συμφωνίας τῆς Πλάκας» (29 Φεβρουαρίου 1944), ἡ ὁποία ἐπροτάθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ ἀνελάμβανε νὰ διακόψῃ ὁριστικῶς κάθε ἐχθρικὴν ἐνέργειαν ἐναντίον τοῦ Ε.Δ.Ε.Σ. καὶ νὰ συνεργασθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τῆς Ε.Κ.Κ.Α. (τοῦ 5)42) εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ στρατοῦ κατοχῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ—εἰς τὰς 10 Μαρτίου 1944—τὸ Ε.Α.Μ. εἶχεν ἱδρύσει τὴν διαβόητον Π.Ε.Ε.Α. («Πολιτικὴν Ἐπιτροπὴν Ἐθνικῆς Ἀπελευθερώσεως»), εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχεν ἡ Ε.Κ.Κ.Α. διὰ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ἡ Ἑλλὰς εἰς κατάστασιν δυαρχίας: μὲ μίαν «κυβέρνησιν» εἰς τὰ βουνὰ καὶ ἄλλην εἰς τὸ Κάϊρον.

Ἀσχολούμενος ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ε.Κ.Κ.Α. Γ. Καρτάλης μὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς Π.Ε.Ε.Α., παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς εἰς τὰ «πεπραγμένα» του: «Ἡ σπουδὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Π.Ε.Ε.Α. ἦτο χαρακτηριστικὴ διὰ τὰς ἀληθινὰς προθέσεις του, ἤτοι ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῆς συνεργασίας ἐπιφανῶν προσώπων (σ.σ. ὅπως ὁ Α. Σβῶλος), μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἐντελοῦς ἐξαρτήσεως τοῦ Ε.Α.Μ. ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε., νέαν καταλληλοτέραν πρόσοψιν, ὄπισθεν τῆς ὁποίας νὰ ἀσκῇ τὴν πολιτικήν του. Ἡ μὴ συμμετοχὴ τῆς Ε.Κ.Κ.Α. εἰς τὴν Π.Ε.Ε.Α. ἐπεσφράγισε φαίνεται ὁριστικῶς τὴν καταδίκην της ὑπὸ τοῦ Ε.Α.Μ.». Ἡ ἐπίθεσις ἤρχισε τὴν νύκτα τῆς 10ης Ἀπριλίου τοῦ 1944 διὰ τῆς ἐπιδρομῆς 200 ἐλασιτῶν κατὰ τοῦ χωρίου Κλῆμα Εὐπαλίου Δωρίδος, ὅπου εὑρίσκετο μικρὰ δύναμις ἀνδρῶν τοῦ 5)42 συντάγματος. Καὶ συνεχίσθη ἐπὶ τρεῖς περίπου ἑβδομάδας, μὲ ἐναλλασσομένας φάσεις βίας καὶ δόλου ἐναντίον ὅλων τῶν τμημάτων τῆς ἀνταρτικῆς αὐτῆς δυνάμεως. Μέρος τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν της διεπεραιώθη εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἕνα μικρότερον μέρος ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ τάγματα ἀσφαλείας Πατρῶν. Ἄλλοι διελύθησαν.

Ὁ δρόμος τῆς τιμῆς

Ο συνταγματάρχης Ψαρρὸς μὲ 150 ἀξιωματικοὺς καὶ ἄνδρας του ἐξέλεξε τὸν δρόμον τῆς τιμῆς. Μὴ θέλων νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Γερμανούς, ἐστράφη πρὸς τὰ τμήματα τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., εἰς τὰ ὁποῖα παρεδόθη μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐφείδοντο τῆς ζωῆς τῶν ἀνδρῶν του. Ἀλλὰ τὸ Κ.Κ.Ε. εἶχε λάβει πρὸ πολλοῦ τὰς ἀποφάσεις του. Τὴν 17ην Ἀπριλίου τοῦ 1944 ὁ συνταγματάρχης Ψαρρὸς καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν 150 συμμαχηταί του εὗρον τραγικὸν θάνατον, κατακρεουργηθέντες ὑπὸ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Οἱ σφαγεῖς ἐτοποθέτησαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ψαρροῦ ἕνα ξύλινον σταυρὸν ἄνευ ὀνόματος καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Προδότης». Καὶ οἱ μετέχοντες τῆς Π.Ε.Ε.Α. συνοδοιπόροι δὲν εὗρον οὔτε μίαν λέξιν διὰ ν' ἀποδοκιμάσουν τὸ ἄνανδρον ἔγκλημα.

'Η διαταγὴ διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ψαρροῦ ἐξεδόθη τὴν 14ην 'Απριλίου τοῦ 1944 ὑπὸ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ΚΚΕ Γ. Σιάντου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν κατοχὴν ἦτο γνωστὸς μὲ τὸ ψευδώνυμον «Γέρος», διεβιβάσθη ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς εἰς τὸν Κώσταν Δεσποτόπουλον καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«'Επεῖγον. 'Αγαπητὲ Κώστα. Γιὰ τὸν Ψαρρὸ τὰ εἴπαμε πολλὲς φορὲς καὶ δὲν ξέρω γιατὶ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσουμε διαταγὴ διαλύσεως. Ἂν δὲ δεχθῇ τοὺς ὅρους μας, τότε εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ξεκαθαρίσουμε τὴν κατάσταση δυναμικὰ καὶ κεραυνοβόλα, χωρὶς χρονοτριβές. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐφιστῶ ἰδιαίτερα τὴν προσοχή σας γιὰ νὰ πάρετε τὰ ἀναγκαῖα στρατιωτικὰ μέτρα γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ νὰ διατάξετε, δηλαδὴ νὰ λύσετε τὰ χέρια τοῦ Ρίζου νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάσταση μόλις ὁ Ψαρρὸς ἀπορρίψῃ τοὺς ὅρους μας ἢ ἕναν ἀπὸ αὐτούς. 'Επίσης, νὰ σταλῇ καὶ αὐτό, ποὺ σᾶς στέλνουμε στὸν Τίτο. Γέρος».

Δεκατέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς δολοφονικῆς αὐτῆς διαταγῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., ὁ ἐντολοδόχος τοῦ «Γέρου» Κώστας Δεσποτόπουλος ἐλάμβανεν ἐκ μέρους τοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Παπασταματιάδη τὴν ἑξῆς ὑπ' ἀριθμ. 348/1340 καὶ ἡμερομηνίαν 28 'Απριλίου 1944 ἀναφορὰν ἐκτελέσεως.

«Δεσποτόπουλον. Πέμπτη ταξιαρχία ἀνέφερε. Νύκτα 16ης πρὸς 17ην διὰ αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως διελύθη 5/42 Ε.Κ.Κ.Α. καὶ ἐξεκαθαρίσθη περιοχή. Παπασταματιάδης».

Χωρὶς δικαιολογίαν

Η σφαγὴ τοῦ συνταγματάρχου Ψαρροῦ—τῆς «εὐγενεστέρας καὶ ἡρωϊκωτέρας φυσιογνωμίας τοῦ ἀγῶνος ἐθνικῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν 'Ελλάδα»—καὶ τῶν 150 ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν του, εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ εἰδεχθέστερα ἐγκλήματα τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν συνοδοιπόρων του. Οὐδεμία—ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον—ἐξήγησις τῆς φρικαλέας αὐτῆς ἐνεργείας ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἢ τῆς Ε.Δ.Α. Διότι διὰ τίποτε ἀπολύτως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατηγορηθῇ καὶ ὁ Ψαρρὸς προσωπικῶς καὶ ἡ Ε.Κ.Κ.Α. ὡς πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ὀργάνωσις. 'Ο Ψαρρὸς ἦτο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνεπίληπτος. Καὶ ἡ Ε.Κ.Κ.Α. διέθετε μεγάλην ἠθικὴν ἀκτινοβολίαν λόγω τῆς ἀψόγου ἀγωνιστικότητός της καὶ τῆς προοδευτικότητος τῶν ἀρχῶν της. 'Ο λόγος τοῦ στυγεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος τοῦ κομμουνισμοῦ ἦτο ἡ ἐπιθυμία του νὰ μὴ ὑπάρχῃ κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καμμία ὠργανωμένη ἐθνικὴ δύναμις ἱκανὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν βιαίαν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν εἶχε προγραμματίσει καὶ τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944.

Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1944 – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1964

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ σαράντα ἄοπλοι ἀστυνομικοὶ βρῆκαν στὸ Σουληνάρι τῶν Καλαβρύτων οἰκτρὸ θάνατο. Σὰν τέτοιες μέρες, σαράντα νέα βλαστάρια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μόλις ἀποφοιτήσαντα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ἀνέβηκαν σὰν τὸν Χριστὸ τὸν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, τὸν δρόμο πρὸς τὸ Σουληνάρι, ἐκεῖ ὅπου ἡ μοῖρα τοὺς εἶχε ἐπιφυλάζει τὸ πιὸ φρικτὸ τέλος τῆς ζωῆς των. Πηγαίνοντας μὲ τὸ τραῖνο πρὸς τὴν Πάτρα, ὅπου εἶχαν τοποθετηθῆ, ἔπεσαν πάνω σὲ ἐνέδρα τῶν κομμουνιστῶν.

Καὶ ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ γιόρταζαν τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, οἱ συνάδελφοί μας περνοῦσαν τὶς πιὸ ἐφιαλτικὲς τῆς ζωῆς των ἡμέρες. Καὶ στὶς 16 Ἀπριλίου 1944, ἀνήμερα τῆς Λαμπρῆς, δολοφονήθηκαν ἀπάνθρωπα, ὄχι γιατὶ εἶχαν διαπράξει κανένα ἔγκλημα, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνον γιατὶ ἦσαν ἀστυνομικοὶ καὶ πίστευαν στὴν Ἑλλάδα.

Χωρὶς λιποψυχία οἱ συνάδελφοί μας ὡδηγήθηκαν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἔπεσαν χωρὶς νὰ ἀρνηθοῦν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς των, χωρὶς νὰ μειωθῆ καθόλου τὸ ἐθνικό τους φρόνημα, ποὺ τόσο εἶχε σφυρηλατηθῆ μέσα στὴ Σχολή.

Ποτὲ δὲν θέλουμε νὰ φέρνουμε στὴ μνήμη μας τέτοιες τραγικὲς ἐπετείους. Παρὰ ταῦτα ὅμως πρέπει κατὰ διαστήματα νὰ ἀνάβουμε ἕνα κερὶ στὸν τάφο τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν μας, στὸν τάφο ἐκείνων ποὺ ἔπεσαν γιὰ νὰ ζοῦμε ἐμεῖς σήμερα ἐλεύθερα.

16 Ἀπριλίου 1944—16 Ἀπριλίου 1964.

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν κι' ὅμως οἱ μορφὲς τῶν συναδέλφων μας εἶναι καὶ θὰ μείνουν γιὰ πάντα ζωντανὲς στὶς σκέψεις μας. Ἡ θυσία τους, μαζὶ μὲ τὴ θυσία ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔπεσαν γιὰ τὰ ἴδια ἰδανικά, δὲν πῆγε χαμένη. Θυσίες σὰν τὶς δικές τους εἶναι δεσμοὶ ἀκατάλυτοι ποὺ ἑνώνουν σφικτὰ τὰ ἄτομα σὲ μιὰ ἀδάμαστη ἐθνικὴ θέλησι. Εἶναι οἱ μεγάλοι δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἐκπλήρωσι τῶν μεγάλων καὶ θαυμαστῶν ἰδανικῶν.

Κοιμηθῆτε ἥσυχα ἀξέχαστοι συνάδελφοί μας.

Ἡ πατρίδα μας, ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ὅλοι ἐμεῖς, κλείνομε εὐλαβικὰ τὰ γόνατα μπροστὰ στὶς ἡρωϊκὲς μορφές σας καὶ ὑποσχόμεθα νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι συνεχιστές σας, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα, ἂν κάποτε χρειασθῆ.

Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μας, ἀντίλαλος τῶν αἰσθημάτων μας γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς φέρνουν αἰωνίως τὴν ἀγάπη μας.

Λουλούδια εὐωδιαστὰ θὰ στολίζουν τὶς μορφές σας, τρυφερὰ καὶ ἀμάραντα, γιατὶ θὰ ποτίζωνται ἀπὸ τὰ δάκρυά μας.

Τὰ λίγα τοῦτα λόγια ἂς εἶναι καὶ γιὰ τὸν γράφοντα ἕνα εὐλαβικὸ μνημόσυνο στὴν ψυχὴ τοῦ ἀλησμονήτου πρώτου ἐξαδέλφου του Κωνσταντίνου, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς σαράντα δολοφονηθέντας συναδέλφους μας.

Αἰωνία σας ἡ μνήμη ἀξέχαστοι συνάδελφοι.

CHICAGO

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΜΑΚ ΚΟΡΜΙΚ * ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΠΡΟΥΝΤΕΝΣΙΑΛ * ΤΟ ΕΝΥΔΡΕΙΟ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ * ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ * ΙΝΤΙΑΝΑ—ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΔΩΝ—Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΚΕΔΡΩΝ * ΣΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΓΩΤΩΝ * ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΜΑΚ ΚΟΡΜΙΚ

Στὴ συνέχεια τῶν ἐπισκέψεών μας στὰ διάφορα ἀξιοθέατα, ἡ χαριτωμένη ξεναγός μου, φοιτήτρια Μαρία Τσιώνη, μὲ πῆγε στὸ μέγαρο Μακ Κόρμικ. Τί εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ μέγαρο γιὰ νὰ περιλαμβάνεται στὰ ἀξιοθέατα τοῦ Σικάγου καὶ ποιὰ ἡ ἱστορία του; Εἶναι ἡ ἀκόλουθη.

Τὸ μέγαρο Μὰκ Κόρμικ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα διεθνῆ κέντρα ἐκθέσεων καὶ συνεδριάσεων καὶ ἄνοιξε τὶς πόρτες του στὶς 19 Νοεμβρίου 1960, δηλαδὴ μόλις πρὸ 3 1/2 ἐτῶν. Προορισμὸν ἔχει νὰ στεγάζῃ καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ συνεχῶς τὴν προβολὴ τῶν ἐπιτευγμάτων σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ πολιτισμοῦ μας ποὺ ἐξελίσσεται ἀλματωδῶς, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν προώθησι ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν διεθνῶν ἐκθέσεων καὶ συνεδρίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν προβολὴ τῆς πόλεως τοῦ Σικάγου καὶ τὴν αὔξησι τῶν εἰσοδημάτων της. Τὸ Μὰκ Κόρμικ διακρίνεται γιὰ τὸ μέγεθός του, τὴν καλὴ κατασκευή του, τὸν πλήρη καὶ ἄριστο ἐξοπλισμό του, γιὰ τὴν ποικιλία τῶν αἰθουσῶν καὶ τὴν ἰδιορρυθμία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τους. Εἶναι κτισμένο στὴ δυτικὴ ὄχθη τῆς λίμνης τοῦ Μίσιγκαν καὶ τὸ κύριο κτίσμα καλύπτει τὸ 1/3 τῆς ὅλης ἐκτάσεως (ἡ ὁποία περιλαμβάνει κήπους, γήπεδα, χώρους σταθμεύσεως αὐτοκινήτων, ἀεροδρόμιο κλπ.), δηλαδὴ καταλαμβάνει 10 στρέμματα ἀπὸ τὰ 33 συνολικά. Τὸ κτίριο ἔχει μῆκος 413 μέτρα, πλάτος 128 μέτρα καὶ ὄγκο 11.550.000 κυβικὰ μέτρα. Τὰ βασικὰ ὑλικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται εἶναι τὸ μπετὸν καὶ τὸ ἀτσάλι. Χρησιμοποιήθηκαν συνολικὰ 20.000 τόννοι ἀτσάλι καὶ 75.000 τόννοι μπετόν.

Οἱ κύριοι χῶροι τοῦ Μὰκ Κόρμικ εἶναι : 1) μιὰ τεραστία αἴθουσα ἐκθέσεων, (ἐμβαδὸν 112.000 τ.μ. καὶ ὕψος 10,50 μ.), ἡ ὁποία χωρίζεται σὲ τρία τμήματα μὲ τοίχους ποὺ μετακινοῦνται ὅταν χρειάζεται. Ἐπίσης μεταβάλλεται σὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα συνεστιάσεως ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ 30.000 ἄτομα ταυτοχρόνως. Ἡ μεταφορὰ τῶν ἐκθεμάτων γίνεται μὲ βαγόνια τὰ ὁποῖα φτάνουν ἕως τὴν αἴθουσα μέσω μιᾶς κινητῆς πλατφόρμας. Τὰ βαγόνια αὐτὰ κινοῦνται μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἐναποθέτουν τὰ ἐκθέματα στὴ σωστὴ θέσι τους.

Γιὰ νὰ πετύχουν τὸν τέλειο φωτισμὸ μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα—τέλειο ἀνάλογο μὲ τὶς περιστάσεις—ἔχουν ἀποκλείσει τὴν αἴθουσα ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἔχουν βάψει τοὺς τοίχους σὲ οὐδέτερο χρῶμα, ἔτσι ποὺ νὰ χρωματίζονται μόνον μὲ χρωματιστὰ φῶτα. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ βρίσκεται στὸ 2ο ὄροφο. Ὁ πρῶτος ὄροφος περιλαμβάνει 23 αἴθουσες συνεδριάσεων (μέγεθος ἀπὸ 10Χ20=24×63 τ.μ.), ἕνα μικρὸ θέατρο 500 θέσεων, μιὰ γκαλερὺ τέχνης (52 ×20 τ.μ.), ἕνα ρεστωράν 650 θέσεων, μιὰ καφετερία ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ 1.800 ἄτομα τὴν ὥρα. Ἐπίσης στὸ ἴδιο ὄροφο ὑπάρχουν 57 αἴθουσες ἀναπαύσεως, ταχυδρομεῖο, τὰ γραφεῖα τῆς διευθύνσεως καὶ ἡ κυρίως κουζίνα. Κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν λεγόμενο 1ον ὄροφο, ὑπάρχουν ἄλλοι δύο γεμᾶτοι ἀπὸ βοηθητικοὺς χώρους, ὅπως εἶναι τοῦ καλοριφέρ, τῶν ἐξαεριστήρων, κουζινῶν κλπ. Ἐκτὸς τοῦ μικροῦ θεάτρου, ὑπάρχει καὶ ἕνα μεγάλο 500 θέσεων καὶ σκηνὴ πλάτους 60 μέτρων. Τὸ θέατρο αὐτὸ ἔχει θαυμασία ἀκουστική.

Τὸ πλέον ἀξιοθαύμαστο σημεῖο ὅλου αὐτοῦ τοῦ συγκροτήματος εἶναι τὸ αὐτόματο κοντρολάρισμα τοῦ ἐντὸς τοῦ κτιρίου εὑρισκομένου ἀέρος καὶ τῆς θερμοκρα-

σίας. Ἡ πυκνότης τοῦ ἀέρος καὶ ἡ θερμοκρασία ρυθμίζεται ἀνάλογα μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία μέσα σ' ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου μὲ τοὺς θερμοστάτες καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ κέντρο.

Κάτι ἄλλο γιὰ τὸ ὁποῖο ὑπερηφανεύονται οἱ κάτοικοι τοῦ Σικάγου εἶναι ὁ σκαλιστὸς τοῖχος ἀπὸ μπετόν, ὁ ὁποῖος περιβάλλει ἐξωτερικὰ τὴν αἴθουσα ἐκθέσεων τοῦ 2ου ὀρόφου. Ὁ τοῖχος αὐτὸς ἔχει ἐπιφάνεια 64.000 τ.μ. καὶ πάχος 8 ἰντσῶν. Τὰ 64.000 τ.μ. τοῦ τοίχου αὐτοῦ εἶναι διακοσμημένα μὲ ἀνάγλυφες γεωμετρικὲς καὶ ἀφηρημένες παραστάσεις. Γιὰ νὰ προστατεύσουν τὸ ὅλο κτίριο ἀπὸ τὴν ὑγρασία, ἔχουν καλύψει τὸν τοῖχο αὐτὸν μὲ ἕνα ἀόρατο ἀδιάβροχο.

Αὐτὸ τὸ μέγαρο εἶναι ἕνα ἀκόμα ἀπὸ τὰ ὑπερμεγέθη κτίρια τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ἐστοίχισε 35 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου Ρόμπερτ Ρ. Μὰκ Κόρμικ, ὁ ὁποῖος εἶχε πρῶτος, πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, ὀνειρευθῆ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς τεραστίου κέντρου ἐκθέσεων σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ θέσι. Ἕνα κτίριο δηλαδὴ μέσα στὸ ὁποῖο δίδονται καὶ γίνονται καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου, ὅλων τῶν εἰδῶν—σὲ μέγεθος καὶ ἰδιότητα—οἱ κοσμικὲς συγκεντρώσεις (γεύματα, τέϊα, χοροί, διαλέξεις, συναυλίες, κοντσέρτα, ὄπερες, θεατρικὲς παραστάσεις, καλλιτεχνικὲς καὶ ἐμπορικὲς ἐκθέσεις, τοπικὰ καὶ διεθνῆ συνέδρια). Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις καὶ τὰ γεγονότα αὐξάνουν τὸ ἐτήσιο εἰσόδημα τοῦ Σικάγου κατὰ ἕνα σεβαστὸ ἀριθμὸ ἑκατομμυρίων δολλαρίων (π.χ. τὸ συνέδριο τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑνώσεως, ποὺ συνέρχεται δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, ἀφήνει κέρδος 10.000.000 δολλάρια.

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΠΡΟΥΝΤΕΝΣΙΑΛ

Μὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια τοῦ κ. Ἀνδρέου Μπράμη, ἀνεβήκαμε στὶς 10 τὸ βράδυ στὸ ὑψηλότερο μέγαρο (οὐρανοξύστη) τοῦ Σικάγου τὸ Prudential Building, ἀπ' ὅπου ἐθαυμάσαμε τὴ μεγαλούπολι τοῦ Σικάγου σ' ὅλες τὶς πλευρές.

Ὁ προθάλαμος τοῦ κτιρίου εἶναι μήκους 150 καὶ πλάτους 70 ποδῶν, ἔχει δὲ σχεδιασθῆ κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε ν' ἀποφεύγεται ἡ συμφόρησις. Οἱ τοῖχοι εἶναι ἀπὸ κόκκινο γρανίτη τῶν Λαυρεντιανῶν ὀρέων τοῦ Καναδᾶ. Ἡ ὀροφή του εἶναι μεταλλικὴ ἀπὸ ὁλλανδικὸ μόλυβδο. Τὸ δάπεδο εἶναι ἀπὸ μάρμαρο τῆς Τεράτζο. Ἔχει 41 ὀρόφους. Ἡ κορυφὴ τῆς ὀροφῆς τοῦ κτιρίου εὑρίσκεται 200 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης τοῦ Μίσιγκαν. Πάνω στὴν κορυφὴ τῆς ὀροφῆς βρίσκεται μιὰ κεραία τηλεοράσεως σὲ ὕψος 926 μέτρα, ἤτοι εἶναι τὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ Σικάγου. Ὁ ἐπάνω ἐξώστης, ὁ ὁποῖος εἶναι ἑστιατόριο, παρέχει τὴν ὡραιότερη θέα τῆς πόλεως.

Τὸ οἰκοδόμημα στηρίζεται πάνω σὲ 187 κώδωνες καταδύσεως, 100 περίπου πόδια ἐπὶ τῆς βραχώδους κοίτης τοῦ Νιαγάρα, τοῦ ἰδίου βραχώδους στρώματος, πάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖο πέφτουν οἱ καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα. Παράθυρα ποὺ κλείνουν ἑρμητικὰ εἶναι τοποθετημένα κάθετα σὲ τρόπο ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνατρέπωνται γιὰ τὸν καθαρισμό τους ἀπὸ μέσα. Ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα διαθέτει σύστημα ἐξαερισμοῦ. Ὁ ἀέρας διϋλίζεται καὶ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὶς ἀκαθαρσίες. Ἡ περίμετρος κάθε γραφείου διαθέτει συσκευὲς γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τῆς ἐπιθυμουμένης θερμοκρασίας καὶ ὑγρασίας. Ὑπάρχουν 27 ἀνελκυστῆρες γιὰ ἐπιβάτες καὶ τρεῖς γιὰ μεταφορὲς βαρῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἄνω ὀρόφους συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ταχυτέρων τοῦ κόσμου. (1.400 πόδας στὸ λεπτὸ) καὶ εἶναι τελείως αὐτόματοι. Διπλὲς κινητὲς κλίμακες ἐξυπηρετοῦν τοὺς τέσσαρες κατωτέρους ὀρόφους καὶ τοὺς τέσσαρας ἀνωτάτους. Οἱ τελευταῖοι εἶναι ἀπὸ τὶς ὑψηλότερες τοῦ κόσμου. Ὑπάρχει αἴθουσα ἀκροατηρίου ποὺ διαθέτει πάνω ἀπὸ 1.000 καθίσματα γιὰ συνεδριάσεις καὶ ἐκθέσεις. Ἕνας ἀνελκυστὴρ μεταφορᾶς βαρῶν μεταφέρει ἀποσκευὲς καὶ ἐφόδια ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ σταθμὸ αὐτοκινήτων. Τὸ οἰκοδόμημα διαθέτει ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους σταθμοὺς αὐτοκινήτων.

'Υπάρχει χῶρος γιὰ 375 αὐτοκίνητα, στὸ ὑπόγειο καὶ στὸν παραπλεύρως χῶρο σταθμεύσεως ἠμποροῦν νὰ συμπεριλαβουν 5.500 αὐτοκίνητα ἀκόμη.

ΤΟ ΕΝΥΔΡΕΙΟ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία, στὴν παραλία τῆς λίμνης τοῦ Μίτσιγκαν, μέσα σ' ἕνα τεράστιο πάρκο, εἶναι κτισμένο, σὲ καθαρὰ ἑλληνικὸ ρυθμό, τὸ ἐνυδρεῖο τοῦ Σικάγου. 'Αξίζει νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ κανεὶς ὅταν φθάση στὴ μεγαλόπολι αὐτή, γιατὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα ἐνυδρεῖα, ὅπου βλέπει κανείς, σὲ πανοραματικὰ ταμπλὼ καὶ σὲ φυσικὴ κατάστασι, ὅλο τὸν ὑποβρύχιο κόσμο τῶν θαλασσῶν. Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάνω λεπτομερῆ ἐπιγραφή, δεδομένου ὅτι ἔχω γράψει ἐκτενῶς σχετικὰ γιὰ τὸ ἄλλο περίφημο ἐνυδρεῖο τοῦ Λὸς 'Αντζελες, τὸ Μαρίνλαντ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Στὸ Σικάγο οἱ 'Αμερικανοί, ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὑπερβαίνουν τὶς 150.000 εἶναι ἀκμαῖοι στὰ ἑλληνικὰ φρονήματά τους καὶ δὲν λησμονοῦν οὔτε τὴν πατρίδα τους, οὔτε τὴν θρησκευτικότητά τους. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν 16 ἐκκλησίες, ἀπὸ μία σὲ κάθε μεγάλη συνοικία τοῦ Σικάγου. 'Επεσκέφθην τὸν "Αγιο Κωνσταντῖνο, μιὰ πολὺ ὡραῖα ἐκκλησία. 'Αλλὰ καὶ οἱ ἄλλες ἀμιλλῶνται στὴν ἐμφάνισι. Εἶναι παρήγορον ὅτι ἡ θρησκευτικότης τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς εὑρίσκεται σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν οἱ ἱερεῖς στὴν 'Ελλάδα.

ΙΝΤΙΑΝΑ - ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΔΩΝ - Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΚΕΔΡΩΝ

Κυριακάτικη ἐκδρομὴ μὲ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια τοῦ κ. Μπράμη. Πηγαίνουμε στὴν Πολιτεία 'Ιντιάνα γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴ μεγάλη φάρμα τοῦ ὁμογενοῦς κ. Μουμουτζῆ. Μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Σικάγου, συναντήσαμε τὴν ἐπιγραφὴ «καλῶς ἤλθατε στὴν 'Ιντιάνα». 'Η περιοχὴ αὐτὴ εἶναι καταπράσινη. Τρέχοντας μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, περάσαμε ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν ἐργοστασίων σιδήρου (ἐκεῖ βρίσκονται τὰ μεγαλύτερα καὶ περισσότερα ἐργοστάσια χάλυβος) καὶ φθάσαμε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες στὴ φάρμα τοῦ ὁμογενοῦς κ. Μουμουτζῆ. 'Ιδρυτὴς τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς εἶναι ὁ ἀείμνηστος κ. Μουμουτζῆς ἀπὸ τὴ Λακωνία, ποὺ πέθανε πρὸ 2 ἐτῶν. Συνεχίζει ὅμως τὸ ἔργο του ἡ δυναμικὴ σύζυγός του κ. Μανίνα καὶ ὁ γυιός του κ. Τὸμ (Θωμᾶς). 'Ολόκληρος ἡ οἰκογένεια Μουμουτζῆ μᾶς ὑπεδέχθη μὲ ἀπέραντη ἐγκαρδιότητα καὶ χαρά. 'Η κ. Μανίνα, ὁ κ. Τὸμ μὲ τὴ γυναίκα του, τὴν ἀξιαγάπητη Μπέρι καὶ τὰ χαριτωμένα κοριτσάκια τους, ἦσαν ὅλο χαρὲς ἀκούγοντας γιὰ τὴν 'Ελλάδα.

"Ηταν μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα κι' ἔτσι περιεργαστήκαμε τὰ κατακάθαρα βουστάσια μὲ τὶς ὡραῖες ἀγελάδες καὶ εἴδαμε τὴν ἐπιστημονικὴ κτηνοτροφία καὶ γαλακτοπαραγωγή. 'Ο κ. Τὸ μμᾶς ἔδειξε καὶ ὡραῖα ἀραβικὰ ἄλογα ἱπποδρομίου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σκέπτεται νὰ κάνη παραγωγή. Δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴ φάρμα καὶ ἕνα ὡραῖο γαϊδουράκι (ὁ Μέντης), ποὺ ἄκουγε τ' ὄνομά του καὶ ἔκανε πολλὲς χαρὲς καὶ νάζια στὰ παιδιά. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ χαροῦμε πιὸ πολὺ τὴν ἐξοχή, ὁ κ. Τὸμ ἔζεψε ἕνα μικρὸ ἀλογάκι (σὰν τὰ δικά μας τῆς Σκύρου) σ' ἕνα μικρὸ ἁμαξάκι κι' ἔτσι ὅλοι μὲ τὴ σειρὰ κάναμε τὴ βόλτα μας στὴ φάρμα, θαυμάζοντας τὶς ἀγελάδες, τὰ λουλούδια καὶ τὶς περίφημες σέρες μὲ τὰ σπάνια ὀρχεοειδῆ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐφοδιάζονται καὶ τ' ἀνθοπωλεῖα τοῦ Σικάγου.

'Ο κ. Τόμ, ποὺ εἶναι καὶ ἐρασιτέχνης ἠλεκτρονικός, μᾶς ἐπρότεινε νὰ πᾶμε στὴ λίμνη τῶν Κέδρων γιὰ ἕνα περίπατο μὲ τὴν ἀτμάκατό του. Πράγματι μὲ τὸ αὐτοκίνητο πήγαμε στὴν πανοραματικὴ αὐτὴ λίμνη ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα δάσος κέδρων καὶ ἔχει ἔκτασι 245 μίλλια. Στὴν παραλία τῆς λίμνης ὑπάρχει καὶ μία ὁμώνυμη μικρὴ πόλις, καθὼς καὶ ἄλλες κατασκηνώσεις καὶ πολυτελεῖς βίλλες. "Οταν ἔρριξε τὴν ταχύπλοη καὶ πολυτελεστάτη ἀτμάκατό του στὸ νερό, κάναμε ἕνα ὡραιό-

τατο περίπατο ἐπὶ 2 ὧρες, ἐνῶ δεκάδες ἄλλα κότερα ἔτρεχαν μὲ μεγάλη ταχύτητα, κάνοντας ἀγώνα πραγματικό.

Ἐπιστρέφοντας στὴ βίλλα τῆς φάρμας, στρωθήκαμε στὸ φαΐ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ἡ κ. Μανίνα καὶ ποὺ ἦταν ἑλληνικώτατο (σουβλάκια, τυρί, σαλάτες καὶ ρετσίνα).

Ὁ κ. Τὸμ διαθέτει καὶ τετρακινητήριο ἀτομικὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ ὁποῖο πρότεινε νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο. Γιὰ λόγους ὅμως προνοίας προτιμήσαμε νὰ χωνέψουμε τὸ ὡραῖο φαγητὸ ἐπιγείως καὶ ὄχι ἐπουρανίως. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἦταν ὑπέροχη.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΓΩΤΩΝ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὸ Σικάγο κυκλοφοροῦν ὡραιότατα παγωτά. Ἀφοῦ καὶ στὴν Ἀθήνα τὸ καλύτερο παγωτὸ λέγεται «Σικάγο». Θέλησα λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια παγωτῶν τοῦ Σικάγου καὶ μὲ πῆγαν στὸ ἐργοστάσιο τοῦ ὁμογενοῦς κ. Μουμουτζῆ, συγγενοῦς τῶν κ.κ. Τσουραπᾶ ποὺ ἔχουν τὴν ΕΒΓΑ στὴν Ἀθήνα. Ὁ διευθυντὴς τῶν ἐργοστασίων κ. Μαντᾶς μοῦ ἔδειξε τὴ λειτουργία τῶν ἐργοστασίων καὶ παρακολούθησα τὴν κατασκευὴ τῶν παγωτῶν. Ὑπῆρχεν ἄκρα καθαριότης καὶ τὰ πάντα ἐγίνοντο μηχανικῶς. Οἱ ἐργάτριες παρακολουθοῦσαν μόνο τὴν συσκευασία καὶ τὴν μεταφορὰ τῶν παγωτῶν. Ἡ παραγωγὴ τῶν ἐργοστασίων αὐτῶν εἶναι 4.000.000 κιλὰ παγωτοῦ ἐτησίως, δηλαδὴ 12.000 κιλὰ ἡμερησίως. Τὰ παγωτὰ εἶναι διαφόρων εἰδῶν, σὰν τὰ ἑλληνικά, ἔχουν ὅμως μεγάλη περιεκτικότητα σὲ βούτυρο. Ἡ διανομὴ γίνεται μὲ 20 εἰδικὰ αὐτοκίνητα-ψυγεῖα. Τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ στοιχίζει περὶ τὰ 4.000.000 δολλάρια, ἤτοι 120.000.000 ἑλληνικὲς γραχμές. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ Σικάγου, γιατὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἑταιρεῖες ποὺ διαθέτουν ἐργοστάσια παραγωγῆς τεραστίων ποσοτήτων παγωτῶν.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

Ἡ σύζυγος τοῦ κ. Μπράμη, ἡ ἀξιαγάπητη κ. Βακώ, ἦταν ἰδιοκτήτρια ἑνὸς ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα νυκτερινὰ κέντρα τοῦ Σικάγου, τοῦ «Καζινό», τὸ ὁποῖον ὅμως δυστυχῶς ἐπυρπολήθη ἀπὸ τὸ συνδικάτο τοῦ ἐγκλήματος, γιατὶ πραγματικὰ ἦταν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Ἔτσι ἡ κ. Βακὼ δὲν ηὐτύχησε νὰ μᾶς περιποιηθῆ στὸ δικό της κέντρο καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι μαζὶ ἐπισκεφθήκαμε διάφορα ἄλλα κέντρα διασκεδάσεως. Ἔτσι μιὰ βραδυὰ πήγαμε στὸ κοσμικὸ κέντρο «Ἀθηναϊκό». Εἶναι ἕνα κέντρο ποὺ τὸ διευθύνει Ἕλληνας, ὅπου τὰ νούμερα εἶναι ἑλληνικὰ καὶ ἡ ὀρχήστρα ἀποτε-

λεῖται ἀπὸ μπουζούκια. 'Απολαύσαμε λοιπὸν τὴ βραδυά μας μαζὶ μὲ τοὺς ἑλληνικοὺς μεζέδες καὶ τὸ ἑλληνικὸ ρεπερτόριο τῶν μουζουκιῶν, καθὼς καὶ τὶς 'Ελληνίδες ἀρτίστες, σὲ χοροὺς ἀνατολίτικους, ἀλλὰ καὶ μωραΐτικους. Πάντως ὑπῆρχε κέφι ἀρκετὸ καὶ οἱ θαμῶνες δὲν ἦσαν, ὅπως θὰ νόμιζε κανείς, μόνο 'Ελληνοαμερικανοί, ἀλλὰ καὶ πάρα πολλοὶ 'Αμερικανοὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων.

"Ενα ἄλλο κέντρο ποὺ ἐπισκεφθήκαμε ἕνα βράδυ ἦταν τὸ «Μπιάνκο». Εἶναι ἕνα ἑστιατόριο χωρὶς μουσική, ἀλλὰ μᾶλλον γαστριμαργικό, μὲ κουζίνα ἰταλική. Καταβάλλετε τέσσερα δολλάρια, καὶ σᾶς σερβίρουν συνεχῶς φαγητά, ἀρχίζοντας ἀπὸ διάφορα τουρσιά, φασόλια κλπ. μέχρι ψάρια, κρέας, κοτόπουλα. Συνεχίζουν τὰ διάφορα τυριά, τὰ γλυκά, καὶ τελικὰ σᾶς φέρνουν γιὰ ἐπιδόρπιο ξυλοκέρατα, λούπινα, στραγάλια, καὶ πασατέμπο. Γιὰ ἀνάμνησι πῆρα στὴ τσέπη μου μερικὰ ξυλοκέρατα ποὺ θυμίζουν τὴν ἰταλογερμανικὴ κατοχὴ τῆς 'Ελλάδος, καθὼς καὶ λίγα λούπινα, γιὰ νὰ τὰ δώσω στὸ φίλο μου. κ. Μῆτσο Γιαννακάκο. Μιὰ Κυριακὴ πήγαμε στὸ πολυτελέστατο κέντρο «Κὸκ Πῆ». Εἶναι χωρὶς μουσική. Βρίσκεται στὸ ἰσόγειο ἑνὸς πολυτελεστάτου ξενοδοχείου καὶ ἔχει πραγματικὰ φαντασμαγορικὰ ντεκόρ, μὲ τρεχούμενα νερά, καταρράκτες, ποταμάκια, κινέζικα φανάρια κλπ. Νομίζει κανεὶς ὅτι βρίσκεται μέσα σ' ἕνα ὀνειρῶδες πλοῖο. Διαθέτει τέσσερες αἴθουσες διαφορετικὰ διακοσμημένες, ἀνάλογα μὲ τὰ ὀνόματά τους, ἤτοι τὴν Μακάο, τὴν Σαΐγκόν, τὴν Σιγκαπούρη καὶ τὴν Παπέτι. Οἱ σερφιτόροι εἶναι Κινέζοι μὲ εἰδικὲς κινέζικες ἐνδυμασίες. Φάγαμε καλά. Πάντως προτιμήσαμε σίγουρα φαγητὰ (συναγρίδα κλπ.), γιατὶ ἐσερβίροντο καὶ ἄλλα φαγητὰ ὅπως π.χ. φλεγόμενος ἀστακὸς κλπ. Θέλετε νὰ μάθετε τὴν τιμή; 74 δολλάρια γιὰ πέντε ἄτομα, χωρὶς χορό, χωρὶς μουσική, χωρὶς τραγούδι καὶ προπαντὸς χωρὶς γέλοιο, γιὰ νὰ μὴ ἀνησυχήσουν οἱ ἄλλοι πελάτες τοῦ κέντρου.

Τέλος ἐπισκεφθήκαμε ἢ μᾶλλον φιλοξενηθήκαμε καὶ στὸ κέντρο «Τζόκεϋ» τὸ ὁποῖο ἀνήκει στὸν ὁμογενῆ γαμβρὸ τοῦ κ. Μοράκη τὸν κ. Ν. Ντάλλας. Εἶναι ἕνα πολυτελέστατο κέντρο ὅπου πληρώνετε δυὸ δολλάρια καὶ τρῶτε ὅσο θέλετε, αὐτοσερβιριζόμενοι ἀπὸ τὰ πλουσιώτατα φαγητά, γλυκά, φροῦτα, ποὺ εἶναι ἁπλωμένα σὲ εἰδικὰ τραπέζια. Τὸ ἴδιο κέντρο διαθέτει καὶ πολυτελέστατες αἴθουσες γιὰ γάμους, γεύματα, δεξιώσεις κλπ. Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ἐκτὸς τοῦ κ. Ντάλλας, ὁ νοῦς ποὺ κυβερνάει τὸ κέντρο αὐτὸ εἶναι ἡ μητέρα τοῦ κ. Ντάλλας, ἡ ὁποία ἀξίζει γιὰ πολλὲς γυναῖκες.

(Στὸ ἑπόμενο: Τὰ ἰδιωτικὰ Πανεπιστήμια—'Ελληνοαμερικανικὸ Πολυτεχνεῖο—Δημοσία 'Ασφάλεια—Κοινωνικὴ Πρόνοια—'Επιστροφὴ στὴν 'Ελλάδα).

ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ

Εἰς τὸν νέον Βασιλιά μας
τὸν λεβέντη Κωνσταντῖνο
τὰς εὐχάς μου μὲ ἀγάπη
σήμερα τοῦ ἀπευθύνω

"Αξιος νὰ εἶναι πάντα
ἐν πολέμω καὶ εἰρήνη
στὴν Πατρίδα μας 'Ελλάδα
δόξες, δάφνες νὰ τῆς δίνη

Τοῦ εὔχομαι νὰ ἔχη ὑγεία
καὶ νὰ ζήση πολλὰ χρόνια
κι' ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ Του
δι' αὐτὸν νὰ εἶναι αἰώνια

ΣΩΣ. ΠΟΛΙΤΗΣ
'Αστυφύλαξ

ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ - Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - Ο ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΣ

(Μὲ τὴν ἐπέτειον ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του)

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α΄ κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Υπάρχουν μερικὲς ἡμερομηνίες προωρισμένες νὰ μᾶς καθηλώνουν καὶ νὰ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ στρέφουμε τὰ βλέμματα, τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ πρὸς ὅ,τι τὸ ἑλληνικό, ὅ, τι τὸ ἡρωϊκό, τὸ ἰδανικὸ καὶ τὸ τέλειο τῆς μακραίωνης ὑπάρξεώς μας ὡς Φυλῆς, ὡς Γένους, ὡς Ἔθνους. Ὑπάρχουν στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Ἑλληνισμὸς στέκεται καὶ ἀντικρύζει ὅλη τὴν ἱστορική του διαδρομὴ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, ἀλλὰ καὶ ἀτενίζει πρὸς τὸ μέλλον μὲ τὴν βεβαιότητα ἐκείνη ποὺ τὰ μεγάλα, τὰ πράγματι μεγάλα ἐπιτεύγματα τοῦ παρελθόντος ἐπιτρέπουν.

Ἕνα τέτοιο στάδιο τὸ 1821. Ἐκεῖνο τὸ ὁρόσημο τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας μὲ τὶς πολλὲς καὶ χαρακτηριστικὲς μορφές του, ποὺ μερικὲς ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τοῦ μύθου καὶ γίνονται σύμβολα τῆς ὁμαδικῆς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους. Σύμβολο αὐτῆς τῆς ὁμαδικῆς ψυχῆς καὶ ὁ Μακρυγιάννης, ὁ θρυλικὸς στρατηγὸς Ἰωάννης Μακρυγιάννης, ποὺ ἂν δὲν τοποθετεῖται στὸ ὕψος τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Κανάρη, τοῦ Μιαούλη, ζεῖ ὅμως ἀνάμεσά μας «σὰ ζωντανός, σὰ σύγχρονος, σὰν προσωπικότητα πολύμορφη καὶ δραματική, ἴσως ἀκόμη καὶ ἀμφισβητούμενη γιὰ κάποιους, ἀλλὰ πάντα ἐπιβλητικὴ καὶ μοναδική...»(1). Ζεῖ ἀκόμα σὰν «ὁ πιὸ σημαντικὸς πεζογράφος τῆς νέας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας, ἂν ὄχι ὁ πιὸ μεγάλος, γιατὶ ἔχουμε τὸν Παπαδιαμάντη...»(2).

Μιὰ τέτοια ἡμερομηνία ἡ 27 Ἀπριλίου τοῦ 1964. Συμπληρώθηκαν ἑκατὸ ἀκριβῶς χρόνια αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἀπὸ τότε ποὺ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης «ἐτελεύτησε τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὰς πολυωδύνους καὶ περιαλγεῖς» κατὰ τὸν ἱστορικὸν καὶ βιογράφον του Γιάννην Βλαχογιάννην. Εἶναι χρέος μας λοιπὸν νὰ δοῦμε μέσα σὲ ἐλάχιστες γραμμὲς τὸν *ἀγωνιστή*, τὸν *ἄνθρωπο*, τὸν *πεζογράφο* Ἰωάννη Μακρυγιάννη καί, μαζὶ μ' αὐτὰ μιὰ ὁλόκληρη ἐποχὴ ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ μεγαλειώδεις, τὶς πιὸ ἡρωϊκές, ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ δραματικὲς ἐποχὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅλων τῶν αἰώνων.

***

Γεννήθηκε τὸ ἔτος 1797 στὸ χωριὸ Ἄβορίτη τῆς Δωρίδος, ἕνα χωριὸ ποὺ οἱ Τοῦρκοι κατέστρεψαν ἀργότερα καὶ ποὺ οἱ κάτοικοι, ὅσοι ἀπέμειναν, τὸ ξανάκτισαν σὲ ἄλλο μέρος. Σήμερα τὸ χωριὸ αὐτὸ ὀνομάζεται Ἄβορος καὶ ἀπέχει ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πολίχνη τοῦ Λιδωρικίου, πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος.

Ὁ Βλαχογιάννης μᾶς λέει γιὰ τὴν γέννηση τοῦ Μακρυγιάννη: «Οἱ κίνδυνοι »καὶ αἱ κακουχίαι περιέβαλαν τὸν Μακρυγιάννην ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεως αὐτοῦ.

(1) Α. Καραντώνης.
(2) Γεώργιος Σεφέρης, ὁ ποιητὴς ποὺ ἔλαβε τὸ πρῶτο Νόμπελ τῆς Ἑλλάδος.

»Ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς μητρὸς φύσεως ἐπὶ τῶν τραχέων ὀρέων τῆς Δωρί-»δος, ὡς πρῶτον δ' αὐτοῦ ἔνδυμα ἐχρησίμευσαν οἱ καλαμποκιὲς τῶν ἐρήμων ἀ-»γρῶν...». Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μακρυγιάννης, στὰ περισπούδαστα ἐκεῖνα «Ἀ π ο μ ν η-μ ο ν ε ύ μ α τ α» ποὺ μᾶς ἄφησε καὶ ποὺ ἱστορεῖ λεπτομερῶς πῶς ἔδρασε ὁ ἴδιος στὸν ἀγῶνα, πῶς πολέμησαν οἱ Ἕλληνες, πῶς ὁ ἴδιος ἐστοχάζετο γιὰ τὰ πεπρωμέ-να τοῦ Ἔθνους κ.λ. κ.λ., ἀποκαλύπτει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν γέννησή του μὲ αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια:

«Ἡ πατρὶς τῆς γεννήσεώς μου εἶναι ἀπὸ τὸ Λιδωρίκι, χωριὸ τοῦ Λιδωρικιοῦ »ὀνομαζόμενον Ἀβορίτη· τρεῖς ὧρες ἀπὸ τὸ Λιδωρίκι μακριὰ τὸ ἄλλο χωριό, πέν-»τε καλύβια. Οἱ γονεῖς μου πολὺ φτωχοὶ καὶ ἡ φτώχεια αὐτὴ ἦρθε ἀπὸ τὴν ἁρπα-»γὴ τῶν ντόπιων Τούρκων καὶ τῶν Ἀρβανίτων τοῦ Ἀλήπασα. Πολυφαμελίτες οἱ »γοναῖγοι μου καὶ φτωχοὶ καὶ ὅταν ἤμουνε ἀκόμα εἰς τὴν κοιλιὰ τῆς μητρός μου, »μία ἡμέρα πῆγε διὰ ξύλα εἰς τὸν λόγκον. Φορτώνοντας τὰ ξύλα στὸν νῶμο της, »φορτωμένη εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἐρημιά, τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι καὶ γέννησε ἐμέ-»να· μόνη της ἡ καημένη καὶ ἀποσταμένη ἐκιντύνεψε καὶ αὐτήνη τότε καὶ ἐγώ. Ξε-»λεχώνεψε μόνη της καὶ συγυρίστη, φορτώθη ὀλίγα ξύλα καὶ ἔβαλε καὶ χόρτα ἀ-»πάνου εἰς τὰ ξύλα καὶ ἀπὸ πάνω ἐμένα καὶ πῆγε εἰς τὸ χωριόν...».

Γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Μακρυγιάννης βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του σὲ παιδική, ἂν ὄχι σὲ βρεφικὴ ἀκόμα ἡλικία. Οἱ λεηλασίες καὶ οἱ διωγμοὶ τῶν Τούρ-κων, ὁ πόθος του νὰ γνωρίσῃ ἄλλους κόσμους καὶ νὰ ζήσῃ καλύτερα, ὑπῆρξαν με-ρικὲς ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ τὸν ἔφεραν πρῶτα στὴν Λειβαδιά, ὕστερα στὴ Θήβα, στὴ Δεσφίνα, καί, τὸ 1811, σὲ ἡλικία μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν, στὴν Ἄρτα, στὸ ἀρ-χοντικὸ τοῦ συμπατριώτου του Ἀθανασίου Λιδωρίκη, ποὺ ἠσχολεῖτο μὲ τὸ ἐμπό-ριο καὶ εἶχε μυηθῇ στὰ μυστικὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Ἂς παρακολουθήσωμε ὅ-μως, μὲ ἀφηγητὴ τὸν ἴδιον τὸν Μακρυγιάννη, τὸ πῶς ἐσώθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησή του καὶ ἔγινε κατορθωτὸ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν Λειβαδιά. Γράφει, ὕστερα ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου ἐξιστορεῖ τὸ ποῦ καὶ πῶς γεννήθηκε:

«Σὲ κάμποσον καιρὸν ἔγιναν τρία φονικὰ εἰς τὸ σπίτι μας καὶ χάθη καὶ ὁ »πατέρας μου. Οἱ Τοῦρκοι τοῦ Ἀλήπασα θέλαν νὰ μᾶς σκλαβώσουνε. Τότε διὰ νυ-»χτὸς ὅλη ἡ φαμελιὰ καὶ ὅλο μας τὸ σόϊ σηκώθηκαν καὶ ἔφυγαν καὶ ἤθα πηγαίνουν »εἰς τὴν Λειβαδιὰ νὰ ζήσουνε ἐκεῖ. Θὰ πέρναγαν ἀπὸ τὸ γιοφύρι τοῦ Λιδωρικιοῦ ὀνο-»μαζόμενον Στενό· δὲν πέρναγε ἀπὸ ἄλλο μέρος τὸ ποτάμι. Ἐκεῖ φύλαγαν οἱ Τοῦρ-»κοι νὰ περάσουν νὰ τοὺς πιάσουνε καὶ δεκοχτὼ ἡμέρες γκιζεροῦσαν εἰς τὰ δάση »ὅλοι κι' ἔτρωγαν ἀγριοβέλανα καὶ ἐγὼ βύζαινα κι' ἔτρωγα αὐτὸ τὸ γάλα. Μὴν »ὑποφέροντας πλέον τὴν πεῖνα, ἀποφάσισαν νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ γιοφύρι, καὶ ὡς »βρέφος ἐγὼ μικρό, νὰ μὴν κλάψω καὶ χαθοῦνε ὅλοι, ἀποφάσισαν καὶ μὲ πέταξαν »ὡς τὸ δάσος, εἰς τὸν Κόκκινον ὀνομαζόμενον, καὶ προχώρησαν διὰ τὸ γιοφύρι. Τό-»τε μετανογάει ἡ μητέρα μου καὶ τοὺς λέγει: «Ἡ ἁμαρτία τοῦ βρέφου θὰ μᾶς χά-»ση, τοὺς εἶπε· περνᾶτε ἐσεῖς καὶ σύρτε εἰς τὸ τάδε μέρος καὶ σταθῆτε... Τὸ παίρνω »κι' ἂν ἔχω τύχη καὶ δὲν κλάψη, διαβαίνομε»... Ἡ μητέρα μου κι' ὁ Θεὸς μᾶς ἔ-»σωσε. Αὐτὰ ὅλα τἄλεγε ἡ μητέρα μου καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς...».

Ἀπὸ τὴν Ἄρτα, τὸ 1811, ἀρχίζει καὶ ἡ πράγματι ἀνεξάρτητη ζωή του, ἀφοῦ τὸ ἐμπόριο τὸν παρακινεῖ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ ἕνα εἶδος καφενείου καὶ ἄλλες μικροεπι-χειρηματικὲς ἐργασίες. Κατορθώνει ἔτσι, ἀπὸ πάμπτωχος καὶ κατατρεγμένος νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ σημαντικὴ περιουσία, «ἣν αὐτὸς λέγει ποσουμένην τῷ 1821 εἰς γρό-σια 41.664. Τούτων 23.100 ἦσαν ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων, οἰκίας καὶ ἀμπέλου, αἱ δὲ 18.564 ἦσαν διατεθειμέναι εἰς δάνεια» (Βλαχογιάννης). Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μα-κρυγιάννης ἀφηγεῖται ἀργότερα στὰ Ἀπομνημονεύματά του γιὰ τὶς ἐμπορικές του ἀσχολίες στὴν Ἄρτα: «... Ὕστερα ἄρχισα τὸ ἐμπόριον καὶ μ' εἶχαν οἱ κάτοικοι »Ρωμαῖγοι καὶ Τοῦρκοι ὡς ταμίαν καὶ καζάντησα τοῦ Θεοῦ τὰ ἐλέγη καὶ ἔφκιασα »ἐκεῖ σπίτι, ὑποστατικά, καὶ εἶχα καὶ μετρητὰ καὶ ὁμολογίες πλῆθος καὶ τὶς ἔχω

»ὡς σήμερον περίπου ἀπὸ σαράντα χιλιάδες γρόσια (ἀκριβῶς 41.664,14). Καὶ τὸ »κεμέρι μου γιομάτο. 'Απόχτησα ὅ, τι ἤθελα καὶ δὲν εἶχα τὴν ἀνάγκη ἀλλουνοῦ...».

Τὸ ἐπώνυμον «Μακρυγιάννης» φαίνεται νὰ τὸ ἔλαβε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐποχή. "Εως τότε ἦτο γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «Γιάννης» μόνον καὶ μὲ τὸ «παρατσούκλι» Μ α κ ρ ύ ς, λόγω τοῦ ὑψηλοῦ του ἀναστήματος. Κατὰ τὰ καθιερωμένα τῶν χρόνων ἐκείνων ὅμως, ἰδίως στὴ Ρούμελη, Πελοπόννησο, "Ηπειρο καὶ ἄλλες περιοχές, τὸ «Γιάννης Μακρύς» ἔγινε Μ α κ ρ υ γ ι ά ν ν η ς, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸ Θανάσης Βλάχος =Βλαχοθανάσης, Δῆμος Καλτσᾶς =Καλτσοδῆμος, Γιάννης Βλάχος =Βλαχογιάννης κ.λ.

***

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1820 ἀρχίζει ἡ μεγάλη προσφορὰ τοῦ Μακρυγιάννη στὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα καὶ στὰ μετέπειτα στάδια τοῦ "Εθνους. Μυεῖται τότε ἀκριβῶς, ἕνα ἔτος πρὶν ἀπὸ τὸν μεγάλο ξεσηκωμὸ τοῦ Γένους, στοὺς σκοποὺς τῆς Φιλικῆς 'Εταιρίας καὶ μεταβαίνει στὴν Πάτρα, μὲ ἐντολὴ τῶν φιλικῶν τῆς "Αρτας νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα. Γιὰ τὴν μύησή του ὅμως στοὺς σκοποὺς καὶ στὸ πνεῦμα τῆς Φιλικῆς 'Εταιρίας ἂς δοῦμε ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ Βλαχογιάννη :

«'Αλλὰ τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἰς τὰ μεγάλα ἔργα καὶ τὰς ὑπὲρ πατρίδος θυ»σίας, ἔδωκεν ἡ πρὸς τὰς μυστικὰς ἐνεργείας τῶν Φιλικῶν ἐπαφὴ αὐτοῦ. Τοῦτο ἦτο »τὸ προσάναμμα τῆς εὐφλέκτου ψυχῆς τοῦ Μακρυγιάννη, ὅπερ ἐξεπύρωσε αὐτήν. »Αὐτὸς οὗτος διηγεῖται τὰ κατὰ τὴν μύησιν αὐτοῦ... 'Αλλὰ τὸ ἄξιον πάσης περιερ»γείας εἶναι ὅτι, ἀρξαμένης τῆς τελετῆς τοῦ μυστηρίου, ὁ Μακρυγιάννης διέκοψεν »αὐτήν· ὡρκίσθη μὲν ὅτι θὰ φυλάξῃ τὸ ἀπόρρητον, ἀλλ' ἐζήτησεν ὀκτὼ ἡμερῶν »προθεσμίαν ἵνα σκεφθῇ καλῶς πρῶτον. Τόσον ἐθαμβώθη ὑπὸ τοῦ μεγέθους τοῦ »πράγματος. 'Ανησύχησε περὶ ἑαυτοῦ. 'Εδίστασεν ἂν ἦτο ἄξιος τοιαύτης ὑψηλῆς »ἀποστολῆς. 'Αφοῦ ἐσκέφθη, «τάβαλε ὅλα ὀμπρὸς» καὶ ἐδέχθη νὰ μυηθῇ. Τὸ δὲ »θαυμάσιον ὅτι καὶ ἀφοῦ ὡρκίσθη τὸν ὅρκον τοῦ Φιλικοῦ, παρεκάλεσε νὰ μὴ ἀπο»καλυφθῶσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἑταιρικὰ σημεῖα. Εἶπεν ὅτι ἦτο νέος καὶ ἐφοβεῖτο «μὴν »ἀντέσῃ καὶ λυπηθῇ τὴν ζωήν του καὶ προδώσῃ τὸ μυστικόν». "Ο, τι ὅμως ἐγνώρι»σεν ἦτο ἀρκετόν. Καὶ ἄ ν τ ε σ ε μὲν εὐθὺς κατόπιν, ἀλλ' οὐδὲν μυστικὸν παρέ»δωκεν...».

«"Αντεσε», δηλαδὴ «ἔ τ υ χ ε», στὴν Πάτρα ὅπου εἶχε μεταβῆ ὡς δῆθεν ἔμπορος γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες, νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν Τούρκων. "Ητο «Μάρτιος μήνας τοῦ 1821», ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, «πῆρα κάμποσα χρήματα καὶ πέρασα εἰς τὴν Πάτρα. Οἱ Τοῦρκοι ὑποψιασμένοι, νἄβλεπαν Ρουμελιώτη κιντύνευε· ἄρχισαν νὰ μὲ ξετάζουν οἱ Ρωμαῖγοι ἀνόγητα μέσα εἰς τὸ κουσουλάτο τὸ Ρούσικο, ὁπούταν κόνσολας ὁ Βλασόπουλος...» κ.λ. 'Ωστόσο κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξη τῶν Τούρκων καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ πρὸς τὴν Στερεά. 'Εκεῖ «... ἀνταμώθηκα μὲ τὸν Δυσσέα καὶ τοῦ εἶπα ὅλα τὰ τρεχούμενα· καὶ τοῦ εἶπα ὁπού θὰ πάγω εἰς τὸν Διάκο καὶ ἀλλουνούς καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἀγρικήθη αὐτὸς καὶ θὰ χτυπήσουνε...». Μὰ ξαναγύρισε στὴν Πάτρα γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὴν ἔκρηξη τῆς 'Επαναστάσεως, ὁπότε συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐπέδειξε ὅλη τὴν ψυχική του δύναμη, τὴν ὀξύτητα τοῦ χαρακτῆρος του, τὸ ἀποφασιστικὸ καὶ τὸ ἄτρομο, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε ὁπλισθῇ, καὶ δὲν ἀπεκάλυψε κανένα μυστικὸ τῶν Φιλικῶν παρ' ὅλα τὰ φρικτὰ βασανιστήρια ποὺ τὸν ὑπέβαλαν. 'Απὸ τὴν Πάτρα, οἱ Τοῦρκοι τὸν μετέφεραν στὴν "Αρτα καὶ τὸν ἔρριξαν σιδηροδέσμιον στὶς φυλακές, τὸν κατεδίκασαν σὲ θάνατο, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ πάνω στὴν ὥρα ποὺ τὸν ὡδηγοῦσαν γιὰ τὸν τόπο τοῦ ἀπαγχονισμοῦ καὶ νὰ συναντηθῇ ὀλίγον ἀργότερα μὲ τὸν ὁπλαρχηγὸ Γῶγον Μπακόλαν, συμπατριώτη του, ὑπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ὑπηρέτησε. 'Ο ἴδιος ἀφηγεῖται γιὰ τὴ σωτηρία του ἐκείνη στὴν "Αρτα: «Μᾶς πάνε εἴκοσι ἔξι ἀνθρώπους νὰ μᾶς κρεμάσουνε καὶ ὁ Θεὸς γλύτωσε μόνον ἐμένα...». Σὲ ἄλλη ἀφήγηση τονίζει ὅτι «ἡ ψυχή μου

ἤτανε βαθιά...», ἀναλογιζόμενος τὸν θάνατο ποὺ διέφυγε ὅταν πετάχθηκε στὸν Κόκκινο ἀπὸ τὴ μητέρα μου, τὸν θάνατο ποὺ διέφυγε στὴν Πάτρα, στὴν Ἄρτα, καὶ τόσες ἄλλες φορὲς μέχρι τῆς καταδίκης του σὲ θάνατο ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖο Ἀθηνῶν, τὸ 1853, ποὺ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἐγλύτωσε τὴ ζωή του.

Ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης ἔχει τονίσει γιὰ τὶς ἀρετὲς τοῦ Μακρυγιάννη: «Μία »τῶν καλλίστων ἀρετῶν, αἵτινες διέκριναν κατόπιν τὸν Μακρυγιάννην διαρκοῦντος »τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν καθ' ἅπαν τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ στάδιον, ὑπῆρ»ξεν ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, ἡ πρὸς τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας ἔγκαιρος ἐπιμέλεια, »τὸ πνεῦμα τὸ οἰκονομικὸν ἄνευ φιλαργυρίας, τὸ βάσιν ἔχον τὸν πρὸς ἑαυτὸν σεβα»σμὸν τοῦ ἀνδρὸς καὶ σκοπὸν τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν. Τὶς ὅμως ἤλπιζεν ὅτι »ὑπὸ τὸν πρακτικώτατον τοῦτον «νοικοκύρην», ὑπὸ τὸν Ρουμελιώτην τοῦτον ἔμπο»ρον, τὸν ἀναπτύξαντα ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀρετὰς τόσον ἐμπορικάς, ἐκρύπτετο καὶ »ἐλάνθανεν ὁ πολεμικώτατος τῶν ἀνδρῶν, ὁ γνησιώτατος στρατιωτικὸς χαρακτὴρ »τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ τέκνον τὸ καθαρώτατον τῆς Χώρας, ἤτις ἐγέννησεν αὐτόν;» Ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀρετὲς ὁ Μακρυγιάννης ἔδειξε ὅτι ποτὲ δὲν ἀποχωρίσθηκε σὲ ὅλη του τὴ ζωή. Τὶς πολεμικές του ἀρετὲς ἰδίως, ἀλλὰ καὶ τόσες ἄλλες, ἔδειξε κατὰ τὴν μεγάλη μάχη τῆς Ἄρτας, τὸ 1821. Γράφει καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Βλαχογιάννης:

«Οὐδεμία τῶν γενομένων ἐπιθέσεων ἢ πολιορκιῶν πόλεων κατὰ τὸν ἀρξάμε»νον ἀγῶνα δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν μανίαν τῆς ἐναντίον τῆς »Ἄρτης ἐπιθέσεως. Ὑπέροχος δὲ εἶναι ἡ περιγραφὴ αὐτῆς παρὰ τοῦ Μακρυγιάννη... »Τὸν θαυμασμὸν ἰδία κινεῖ ἡ ἄμιλλα μεταξὺ δύο ἑλληνικῶν σωμάτων, ὧν τὸ μὲν ἐκ »τριακοσίων ἀρχηγοὺς εἶχε τὸν Μᾶρκον Μπότσαρην, Καραϊσκάκην, Γ. Δρᾶκον, »Βέϊκον καὶ ἄλλους, τὸ δὲ ἐξ ἑκατὸν τὸν Θανάσην Φωτομάραν καὶ τὸν Μακρυγιάν»νην. Φιλονεικοῦντα περὶ ἀνδρείας καὶ δόξης τὰ δύο σώματα πρὸς ἄλληλα, ἀντὶ νὰ »καταλάβωσι τὰς ὁρισθείσας περὶ τὴν πόλιν θέσεις καὶ ἐκεῖθεν νὰ μάχωνται, προσ»έβαλον τοὺς ἀμυνομένους Τούρκους τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἔτρεψαν αὐτοὺς εἰς φυγὴν καὶ »ἐπήνεγκον εὐθὺς τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν νύκτα ἀνεκλήθησαν τὰ ἀπαρά»μιλλα σώματα εἰς τὰς πρώτας αὐτῶν θέσεις, ἀλλ' ὁ Μακρυγιάννης παραλαβὼν πεν»τήκοντα ἄνδρας προεχώρησε μέχρι τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεως καὶ εἰσῆλθε καὶ εἰς »αὐτὰς τὰς οἰκίας τῶν Τούρκων. Τότε ἔλαβεν ὁ Μακρυγιάννης τὸ πρῶτον καὶ τε»λευταῖον μάθημα πειθαρχίας. «Ἀκοῦτε καὶ σύρτε ἐκεῖ ὁποὺ σᾶς »διατάξαμεν, ἢ γίνετε ἐσεῖς κεφαλὲς κι' ὁδηγᾶτε ἐμᾶς »νὰ σᾶς ἀκοῦμεν ὅ, τι λέτε». Τὸ μάθημα τοῦτο ἀπέδωκεν ἀφθόνους »ὕστερον τοὺς καρπούς. Διότι ὁ Μακρυγιάννης ἦτο φύσει ἐπιδεκτικὸς παντὸς ὀρ»θοῦ καὶ ὠφελίμου μαθήματος...».

Ὁ ἴδιος ὁ Μακρυγιάννης γράφει στὰ «Ἀπομνημονεύματα» γιὰ τὴν μάχη τῆς Ἄρτας:

«Ἀφοῦ πολέμησαν σὰν λιοντάρια Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνες περίπου ἀπὸ ὀχτὼ »ὧρες, σκοτώθηκαν Τοῦρκοι ἐκεῖ ἀπάνου ἀπὸ χίλιοι—καὶ ἦταν τὰ κουφάρια τους »ἕναν χρόνον ἄλυτα· ξεράθηκαν. Καθὼς ἐπέσανε καὶ πληγωμένοι ἀρκετοί· γιόμισε »ἡ Ἄρτα. Καὶ τοὺς πῆραν ὁμπρὸς οἱ Ἕλληνες μὲ τὰ μαχαίρια καὶ τοὺς πῆγαν »κυνηγώντας ὡς τὸ Κομπότι, σκοτώνοντας καὶ παίρνοντας λάφυρα... Δὲν κατηγο»ριῶνται οὔτε οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντρεία, οὔτε οἱ Τοῦρκοι· σὰν λιοντάρια πολέμη»σαν καὶ τὰ δυὸ μέρη. Ὅμως ἡ ἀδικία, ὅσο νὰ κάμῃ ἡ ἀντρεία νικιέται, ὅτι βγῆκαν »ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν δρόμον οἱ Τοῦρκοι... Ἂν διάβαινεν αὐτήνη ἡ Τουρκιὰ τότε, κα»θὼς ἑτοίμαζε κι' ἄλλες μεγάλες δυνάμεις ὁ Χουρσὶτ πασάς, θὰ λευτέρωναν ὅλους »τοὺς πολιορκουμένους παντοῦ, ὁποὺ τοὺς πολιορκοῦσαν οἱ Ἕλληνες εἰς Βόνιτζα, »Βραχώρι καὶ ἀλλοῦ. Καὶ ἀπελπίστηκαν σὰν μάθαν αὐτὸν τὸν σκοτωμὸν αὐτηνῶν. »Καὶ τοὺς κυρίεψαν ὅλους τοὺς Τούρκους παντοῦ οἱ Ἕλληνες καὶ λευτέρωσαν αὐτὰ »τὰ μέρη. Ὁ πόλεμος ἔγινε τὰ 1821, Γιουνίου 18. Ἕλληνας δὲν σκοτώθη κανένας..».

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἀναδιάρθρωσις καὶ ἀνάπτυξις

Ὅπως βλέπομεν ἀπὸ διαφόρους κυβερνητικὰς ἀνακοινώσεις καὶ ὅπως ἐτόνισεν ὁ ὑπουργὸς Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Ἀνδρέας Παπανδρέου εἰς πρόσφατον ὁμιλίαν του καὶ εἰς ἑτέραν γενομένην πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ «Προπέλλερ Κλάμπ», τὴν Κυβέρνησιν ἀπασχολοῦν τώρα δύο βασικὰ προβλήματα: Πρῶτον, ἡ διοικητικὴ ἀναδιάρθρωσις καὶ δεύτερον ἡ περιφερειακὴ ἀνάπτυξις. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ προβλήματα εἶναι ἀρκούντως σοβαρά, καθ' ὅσον ἐκ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐπιλύσεώς των θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ μέγα μέρος ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις τοῦ τόπου μας.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον θέμα, ἤτοι τὴν διοικητικὴν ἀναδιάρθρωσιν, τοῦτο εἶναι ἓν αἴτημα τὸ ὁποῖον ἔχει τεθῇ ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων καὶ ὑπευθύνων παραγόντων ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Καὶ ἀπὸ τὴν ταχεῖαν προώθησιν τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἐξαρτᾶται, κατὰ κύριον λόγον, ὁ συντονισμὸς τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἡ ἐν γένει δραστηριότης τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν. Ὅπως ἔχει διαπιστωθῇ κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ εἰδικῶν, ἡ κρατικὴ δραστηριότης χωλαίνει σημαντικῶς, συνεπείᾳ τῆς γνωστῆς πολυαρχίας καὶ τῆς διασπορᾶς ἁρμοδιοτήτων, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, αἰσθητῶς παρακωλύει τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχυτέραν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ἑκάστοτε πρὸς ἐπίλυσιν.

Εἰς τὴν πολυαρχίαν δέον ν' ἀποδοθῇ, κατὰ μέγα μέρος, ἡ καθυστέρησις τῆς ἀναπτύξεως εἰς ἀρκετοὺς τομεῖς καὶ ἡ μὴ προώθησις πολλῶν ἔργων τοῦ προγράμματος δημοσίων ἐπενδύσεων, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν τροχοπέδην εἰς πᾶσαν προσπάθειαν ἐπιλύσεως ὅλων τῶν ζητημάτων.

Εἶναι λοιπὸν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβλημένη ἡ συγκέντρωσις τῶν ἁρμοδιοτήτων τῶν καθ' ἕκαστα τομέων εἰς ἓν Ὑπουργεῖον. Καὶ διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ τόσον σοβαροῦ διὰ τὸν τόπον προβλήματος, ἐργάζεται ἀπό τινος χρόνου ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Στεφάνου Στεφανοπούλου τελοῦσα εἰδικὴ ἐπιτροπή.

Τὸ δεύτερον καὶ ἐξ ἴσου σοβαρὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ ἤδη τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι ἡ περιφερειακὴ ἀνάπτυξις.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἁρμοδίων καὶ ὑπευθύνων παραγόντων πρὸς τὴν ἐπαρχίαν, τὴν τόσον μοχθοῦσαν καὶ ἐλάχιστα ἀπολαμβάνουσαν. Δὲν λέγομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ καὶ ἡ πρωτεύουσα, ἀλλὰ ἡ ἀνάλογος μεταχείρισις ἀμφοτέρων ἀποτελεῖ τὸ δικαιότερον μέτρον.

Μὲ τὸ θέμα τῆς περιφερειακῆς ἀναπτύξεως ἠσχολήθη καὶ τὸ συνελθὸν ἀπὸ 12—21 Ἀπριλίου 1963 εἰς Ρόδον Παγκόσμιον Συνέδριον Περιφερειακῆς ἀναπτύξεως.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ θέματα, ἐξ ἴσου σοβαρά, ἀπασχολοῦν ἰδιαιτέρως τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ἐδήλωσε διὰ τῶν τελευταίων προγραμματικῶν του δηλώσεων εἰς τὴν Βουλήν, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γεώργιος Παπανδρέου.

Ἀναδιοργάνωσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον τόσος γίνεται λόγος περὶ ἀναδιοργανώσεως καὶ ἀναδιαρθρώσεως εἰς πλείστους κρατικοὺς τομεῖς καὶ ἀφοῦ τόσην σημασίαν ἀποδίδει ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸ θέμα τῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ ἀναδιαρθρώσεως τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, νομίζομεν ὅτι εἶναι καιρὸς ν' ἀναληφθῇ κάποια προσπάθεια πρὸς ἀναδιοργάνωσιν, ἀναδιάρθρωσιν καὶ προσαρμογὴν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας.

Ἀναγκαία εἶναι ἡ ἀποσυμφόρησις τῶν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπὸ ἁρμοδιότητας, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν, ἄνευ ζημίας τῆς ὑπηρεσίας, ν' ἀνατεθοῦν εἰς κατώτερα κλιμάκια. Θέματα, ὡς αἱ ἄδειαι τῶν ὑπαλλήλων καὶ τὰ διάφορα πιστοποιητικά, δύνανται ν' ἀνατεθοῦν εἰς τὰς οἰκείας Ὑποδιευθύνσεις ἢ καὶ τὰ Τμήματα, βάσει παγίων κανονιστικῶν διαταγῶν τοῦ Ἀρχηγείου καὶ συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Β.Δ. 432/63 «περὶ ἁπλουστεύσεως διαδικασίας πιστοποιήσεως γεγονότων». Πολλὰ τῶν ὑπηρεσιακῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν Τμημάτων, δύνανται νὰ καταργηθοῦν ἢ ἁπλουστευθοῦν, ἀποφευγομένης οὕτω σπατάλης πολυτίμου χρόνου ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν ὑπηρεσίας.

Ἡ τυποποίησις τῶν διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ἐγγράφων καὶ δικογράφων εἶναι ἐπίσης ἀναγκαία διὰ τὴν ταχυτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ἀπασχολούντων τὴν ὑπηρεσίαν θεμάτων.

Τέλος, εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ προσαρμογὴ τῶν συνθηκῶν ἀστυνομεύσεως πρὸς τὰς συγχρόνους κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις, μὲ βάσιν τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐξωτερικῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας διὰ μηχανοκινήτων μέσων.

Αὔξησις τῆς ὀργανικῆς δυνάμεως

Εἶναι γνωστὸν ὅτι, ἀφ' ὅτου καθωρίσθη ἡ παροῦσα ὀργανικὴ δύναμις τοῦ Σώματος, παρῆλθον πλέον τῶν δέκα ἐτῶν. Ἔκτοτε ἐπῆλθε σημαντικὴ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἰδία τῆς πρωτευούσης, ὅπου κυρίως ἀσκεῖ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἡ Ἀστυνομία Πόλεων.

Οὕτως, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ 1951 ἡ περιοχὴ πρωτευούσης εἶχεν 1.378.586 κατοίκους, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τῆς 19ης Μαρτίου 1961 εἶχεν 1.852.709, ἤτοι παρουσίασεν αὔξησιν 34,4%. Ἀνάλογος συνεπῶς εἶναι ἡ αὔξησις τῶν ἀστυνομικῶν προβλημάτων. Καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀντιμετώπισις αὐτῶν διὰ τῆς παλαιᾶς ὀργανικῆς δυνάμεως τοῦ Σώματος. Ἐπιβάλλεται, κατὰ συνέπειαν, ἡ ἀνάλογος αὔξησις τῆς ὀργανικῆς δυνάμεως εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ κυρίως διὰ τοὺς κάτωθι:

α) Διότι ηὐξήθη σημαντικῶς ὁ πληθυσμὸς τῶν μεγάλων πόλεων καὶ ἰδία τῆς πρωτευούσης, ὅπου, κατὰ κύριον λόγον, ἀστυνομεύει τὸ Σῶμα μας.

β) Διότι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ηὐξήθη σημαντικῶς ἡ τουριστικὴ κίνησις.

γ) Διότι σημαντικῶς διηυρύνθησαν αἱ διεθνεῖς πολιτικαὶ καὶ πολιτιστικαὶ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος.

δ) Διότι ἐδημιουργήθησαν εἰδικαὶ συνθῆκαι εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἐθνικὴν καὶ πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας μας.

ε) Καθ' ὅσον ηὐξήθη σημαντικῶς ἡ ἐγκληματικότης, ἰδιαιτέρως τῶν νέων καὶ διότι εἰς τοὺς ἐγχωρίους ἐγκληματίας προσετέθησαν καὶ πολλοὶ διεθνεῖς τοιοῦτοι καὶ

στ) Πρὸς καλλιτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν διαφόρων ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων.

Ἡ αὔξησις τῆς ὀργανικῆς δυνάμεως τοῦ Σώματος, συνδυαζομένη μὲ ἀναδιοργάνωσιν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν οἰκονομικῶν αἰτημάτων τῶν ἀστυνομικῶν, θὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν συγχρόνων ἀστυνομικῶν προβλημάτων, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. **Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ**

Πρωὶ στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή. Σχεδὸν νύκτα ἀκόμη!!!

Ἡ ροδοδάκτυλη αὐγὴ προβάλλει καταστόλιστη πάνω ἀπὸ τὸν Ὑμηττό. Ὁ Ἀττικὸς οὐρανός, εἶναι καὶ σήμερα ντυμένος μὲ τὴν καταγάλανη λαμπρὴ στολή του. Στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς, ἡ μεγάλη μουριὰ φόρεσε κι' αὐτὴ τὸν πράσινο πέπλο της. Πάνω της δυὸ σπουργίτια παιχνιδίζουν τὴν εὐτυχία τους καὶ χαίρονται τὴν Ἄνοιξη, ποὺ μπαίνει κι' αὐτὴ λουλουδιασμένη στὸ χορὸ τοῦ χρόνου.

Ὅλα εἶναι ὡραῖα αὐτὸ τὸ πρωινό. Στοὺς θαλάμους ἄναψαν τὰ φῶτα. Σὲ λίγο οἱ δόκιμοι κατεβαίνουν μὲ κέφι τὶς πέτρινες σκάλες τῆς Σχολῆς.

Συνηθισμένο εἶναι αὐτὸ τὸ σκηνικό!

Ὅμως σήμερα, κάτι ἀσυνήθιστο συμβαίνει. Κάτι ξεχωριστό. Πράγματι, ἔξω ἀπὸ τὴ Σχολὴ ὡραῖα αὐτοκίνητα περιμένουν τοὺς δοκίμους γιὰ μιὰ ἡμερησία ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομή. Μὴν ἀνυπομονῆτε. Θὰ σᾶς πῶ τὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ μας. Εἶναι οἱ Δελφοί. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε νὰ ἀναβαπτισθοῦμε στὸ νερὸ τῆς Κασταλίας! Νὰ τραγουδήσουμε μαζὺ μὲ τὶς Νύμφες καὶ τὶς Δρυάδες! Τοῦ Φοίβου νὰ ζητήσουμε τὴ συμβουλὴ γιὰ τὸ ἄγνωστο μέλλον.

Ξεκινᾶμε! Περνᾶμε τὸ νέο δρόμο Ἀθηνῶν Λαμίας. Ὅλα γύρω εἶναι ὄμορφα! Ἀνθισμένες ἀγριαπιδιές, κατάλευκες νυφοῦλες πάνω στὸν πράσινο τάπητα, ποὺ στρώνει αὐτὸν τὸν καιρὸ ἡ πανώρια Ἄνοιξη. Παντοῦ πράσινο. Παντοῦ λουλούδια! Καὶ πέρα, στὸ βάθος, ἕνα κοπάδι! Δὲν διακρίνω τὸ βοσκό. Ὅμως τὸν φαντάζομαι νὰ παίζη τὸ σουραύλι του σὰν τὸν Πάνα, τὸν Ἀρκαδικὸ Θεὸ τῶν ὀρέων. Ἔχει ἄφθαστο μεγαλεῖο αὐτὴ ἡ σκηνή. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὄμορφα χωριά, σκαρφαλωμένα πάνω σὲ κατάφυτες πλαγιές. Νὰ πεθαίνουν ἄραγε οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ; Τοὺς βλέπω στὰ χωράφια νὰ δουλεύουν τὴ φρεσκοποτισμένη γῆ. Ἄλλοι νὰ ὁδηγοῦν ζῶα στὴ βοσκή. Ἄθελα ἔρχονται στὸ νοῦ μου οἱ στίχοι τοῦ Ἠπειρώτου ποιητοῦ, τοῦ ποιητοῦ τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς στάνης: «Καλότυχοί μου χωριανοί, ζηλεύω τὴ ζωή σας, τὴν ἁπλοϊκή σας τὴ ζωή, ποὖχει περίσσιες χάρες...».

Αὐτὰ ὅλα μαζὶ μὲ τὰ δικά μας τραγούδια, τραγούδια ἀπὸ τὸ Μωριᾶ, τὴν Ἤπειρο καὶ τὴ Ρούμελη, ποὺ καλλίφωνοι συνάδελφοι τραγούδησαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, μᾶς ἔκαναν νὰ ξεχάσουμε γιὰ λίγο τὴν ταραγμένη ζωὴ τῆς πόλεως. Ἀναπνέουμε ὀξυγόνο! Ἀχόρταγα τὰ μάτια μας φωτογραφίζουν τὸ ἑλληνικὸ τοπίο!

Στὸ δρόμο μας συναντᾶμε τὴν Ἀράχωβα. Κωμόπολη ἀρχοντική. Μὲ θρύλους καὶ παραδόσεις. Μᾶς θυμίζει τὸν μεγάλο στρατηγὸ τῆς Ρούμελης, τὸ Γεώργιο Καραϊσκάκη.

Περνᾶ λίγη ὥρα ἀκόμα. Φθάνουμε στοὺς Δελφούς! Ἂς γονατίσουμε! Ἐδῶ δεξιὰ ἡ Κασταλία. Χορτᾶστε ἀπὸ τὸ νερό της! Ἀπὸ τὴ δόξα της!

Μπαίνουμε στὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο. Χῶρος πλημμυρισμένος ἀπὸ μυστήριο. Ἐδῶ ὁ τρίποδας τῆς Πυθίας. Ἐκεῖ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Λίγο πιὸ πάνω οἱ θησαυροί. Τὸ θέατρο! Τὸ στάδιο! Ὅλα βαλμένα ἁρμονικά! Ταιριασμένα μὲ τὴ γύρω φύση! Πᾶμε στὸ μουσεῖο. Δυὸ ἀρχαϊκοὶ Κοῦροι μᾶς χαμογελοῦν. Μιὰ μεγάλη Σφίγγα, ἀετώματα, ἀναθήματα. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὁ Ἡνίοχος! Τὸ χάλκινο ἄγαλμα τῆς ἀπαράμιλλης ὁμορφιᾶς! Μᾶς κοιτάζει μὲ θεϊκὸ μεγαλεῖο.

Φίλοι μου, ἂς ἀφήσουμε τὴ φαντασία μας νὰ τρέξη λίγο. Ἂς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ σημερινὸς Ο.Η.Ε. ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Δελφικὴ Ἰδέα. Ἂς θυμηθοῦμε, ὅτι ἡ Δελ-

φικὴ Ἀμφικτυονία πρώτη ὑπέγραψε τὸ πρωτόκολλο γιὰ μιὰ εἰρηνικὴ συνύπαρξη, γιὰ μιὰ ἀγάπη μεταξὺ τῶν λαῶν.

Εἶναι πιὰ μεσημέρι. Ἀφοῦ γευματίσαμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα κέντρα τοῦ χωριοῦ, ξεκινήσαμε γιὰ τὸν Ὅσιο Λουκᾶ. Λίγο, πολὺ λίγο χαρήκαμε τοὺς Δελφούς. Ὅμως κερδίσαμε κάτι ἀφάνταστα μεγάλο. Ξαναβαπτιστήκαμε στὰ νάματα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Γίναμε περισσότερο Ἕλληνες. Ξεκουραστήκαμε ψυχικά. Ὁ Πύθιος Ἀπόλλωνας μᾶς φώτισε τὸ δρόμο γιὰ κάτι τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ ὑψηλό.

Ἔτσι φθάσαμε στὸ περίφημο βυζαντινὸ μοναστῆρι τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Σὰν σύνολο καὶ σὰν λεπτομέρεια εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δημιουργήματα τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἕνας καλόγερος, ἀπομεινάρι τοῦ παλαιοῦ μοναστικοῦ βίου, μᾶς ξεναγεῖ μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή, ποὺ ἀντηχεῖ σὰν ψαλμωδία κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τοῦ μεγάλου μοναστηριοῦ. Μᾶς θαμπώνει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ τέχνη. Ἐδῶ ἄριστοι ψηφιδωτογράφοι ἐδημιούργησαν ἀπαράμιλλα ἔργα, ποὺ κινοῦν καὶ σήμερα τὸν θαυμασμὸ τῶν εἰδικῶν τῆς τέχνης. Τὸ ψηφιδωτὸ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, τοῦ Ὁσίου Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε, ὁ Παντοκράτωρ, ἡ Γέννησις, ἡ Βάπτισις, ὅλα σὲ κάνουν νὰ προσευχηθῆς καὶ σὺ στὸ Θεὸ τοῦ ἀνωνύμου βυζαντινοῦ τεχνίτου. Ἀνάψαμε τὸ κεράκι μας, ἤπιαμε κρύο νερὸ στὸ προαύλιο τοῦ μοναστηριοῦ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἔχει ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ. Μερικὰ μωβιὰ συννεφάκια στέκονται πάνω ἀπὸ τὰ Ἀττικὰ βουνά. Φθάνουμε στὴν γνώριμη, τὴ δικιά μας γειτονιά. Χαρούμενοι! Αἰσιόδοξοι γιὰ τὸ αὔριο. Γεμᾶτοι κέφι γιὰ μελέτη καὶ πρόοδο. Ὅλοι μας ἂς παραδειγματισθοῦμε ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων προγόνων μας.

Ἂς ἐργασθοῦμε γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος. Γιὰ τὴν κοινωνία. Γιὰ τὸν συνάνθρωπο! Κάθε λόγος μας, κάθε πράξη μας, ἂς εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀνθρωπιά.

Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Λασκαρίδου Αἰκατερίνης.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἰλισοῦ, κοντὰ στὴν «Εὐαγγελίστρια» τῆς Καλλιθέας καὶ τελειώνει στὸ συνοικισμὸ «Ἁγία Ἐλεούσα» μετὰ τὴν Καλλιθέα.

Ἡ Αἰκατερίνη Λασκαρίδου, Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς καὶ λογία, γεννήθηκε τὸ 1842 στὴ Βιέννη. Τὸ 1864 ἵδρυσε στὴν Ἀθήνα τὸ «Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον» καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐργαστήρια ἀπόρων γυναικῶν, γυμνασιακὲς σχολὲς θηλέων καὶ διδασκαλεῖον νηπιαγωγῶν. Ἀπέθανε τὸ 1916. (Θυγατέρες τῆς Αἰκατερίνης εἶναι, ἡ Εἰρήνη (1889 - 1958), τυφλολόγος, ἱδρύσασα, μὲ δικά της χρήματα, τὴν πρώτην στὴν Ἑλλάδα σχολὴν τυφλῶν καὶ ἡ Σοφία, (1882), ζωγράφος ἐμπρεσσιονιστικῆς τεχνοτροπίας).

Λάσκου Βασιλείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χρεμωνίδου 51, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Νέον Παγκράτι».

Ὁ Βασίλειος Λάσκος, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ἥρως τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, γεννήθηκε τὸ 1899 στὴν Μάνδρα τῆς Ἐλευσῖνος. Μετὰ ἀπὸ σειρὰν ἄθλων στὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἐφονεύθη, μαχόμενος ἡρωϊκά, ἐπὶ τοῦ ὑποβρυχίου «Κατσώνης», τὸ ὁποῖον, πληγὲν ὑπὸ γερμανικῶν βομβῶν κατεποντίσθη στὰ ἀνοικτὰ τῆς Σκιάθου τὴν 14-9-1943. Τὸ ὄνομά του φέρει σήμερον περιπολικὸν σκάφος τοῦ Β.Ν.

Λασπᾶ Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μαυρικίου 4, στὴ Νεάπολι, κοντὰ στὴ στάσι «Λασκάρεως» τῶν λεωφορείων «Γκύζη».

Ὁ Νικόλαος Λασπᾶς, Μακεδὼν φιλικὸς ἀπὸ τὴν Σιάτιστα, γραμματεὺς ὧν διαφόρων πασάδων εἰσηγεῖτο σ' αὐτοὺς τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἁρματολῶν δῆθεν κατὰ τῶν κλεφτῶν, ἐνῶ σκοπός του ἦταν νὰ εὑρεθῇ ὡπλισμένη μεγάλη μερὶς τοῦ Ἔθνους.

Λασσάνη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ 37, κοντὰ στὴν «Κοίμησι τῆς Θεοτόκου», στοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Γεώργιος Λασσάνης (1796 - 1870), ἀγωνιστής, πολιτικὸς καὶ συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Κοζάνη, ἠκολούθησε τὸ 1820 τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη καὶ ἔγινε χιλίαρχος τοῦ ἱεροῦ Λόχου. Τὸ 1828 ἦλθε κρυφὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ μετέσχε τοῦ Ἀγῶνος ὡς στρατοπεδάρχης τῆς Α. Ἑλλάδος μέχρι καὶ τῆς μάχης τῆς Πέτρας. Τὸ 1837 ἔγινεν ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν, διετέλεσε δὲ καὶ Νομάρχης Ἀττικῆς. Ἔγραψε διάφορα ἀξιόλογα ἔργα.

Λάτα Διονυσίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσολογγίου 6, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Ἰωάννη» τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης.

Ὁ Διονύσιος Λάτας, ἐπίσκοπος Ζακύνθου (1884), γεννήθηκε στὴν Ζάκυνθο τὸ 1835 καὶ ἀπέθανε τὸ 1894. Διεκρίθη γιὰ τὴν εὐγλωττία του καὶ τὴν πειθὼ τῶν θρησκευτικῶν του κηρυγμάτων. Ἐδημοσίευσε διάφορες θρησκευτικὲς πραγματεῖς, ἐξέδωκε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα «Σιὼν» (1881—1889), τὰ ἔργα: «Χριστιανικὴ ἀρχαιολογία», «περὶ ἀθεϊστικῶν ἰδεῶν», κ.ἄ.

Λαυράγκα Διονυσίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 62, στὸ Μεταξουργεῖο.

Ὁ Διονύσιος Λαυράγκας, ἐπιφανὴς μουσικοσυνθέτης καὶ ἱδρυτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος, γεννήθηκε στὸ Ἀργοστόλι τῆς Κεφαλληνίας τὸ 1864 καὶ ἀπέθανε τὸ 1941. Συνέθεσε μουσικὴν κάθε εἴδους, ἤτοι μονωδίας, χοροδίας, ὀπερέττας κ.ἄ. καὶ ἐξέδωσε τὰ ἔργα: «Ἐγχειρίδιον ἁρμονίας» καὶ «Θεωρία μουσικῆς».

Λαχανᾶ Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐβοίας 45, κοντὰ στὴν ἐκκλησία « Μεταμόρφωσις » τοῦ Πολυγώνου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Λαχανᾶς, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, γεννήθηκε στὸ Βαθὺ τῆς Σάμου τὸ 1769 καὶ ἀπέθανε τὸ 1842 ἐν ἐξορίᾳ. Τὸ 1814 ἐμυήθη στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας ἀπὸ τὸν πρόξενο τῆς Ρωσίας Γεράσιμο Σβορῶνο καὶ τὴν 17ην Ἀπριλίου 1821 ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασι στὴ Σάμο. Τὴν ἀρχηγία τῆς ἐπαναστάσεως διετήρησε μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποία ἀφίχθη στὴ Σάμο ὁ Λυκοῦργος Λογοθέτης καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία τῆς νήσου, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ὑψηλάντου (8 Μαΐου 1821). Ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες χιλιάρχους τῆς νήσου, ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς μάχες, στὶς ἀποβάσεις στὴν Μ. Ἀσία καὶ στὴν ἐκστρατεία τῆς Χίου καὶ διεκρίθη παντοῦ γιὰ τὴν ἀνδρεία του. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Λάχητος.

Πάροδος ὁδοῦ Δεινοκράτους 135, στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς «Μαράσλειον».

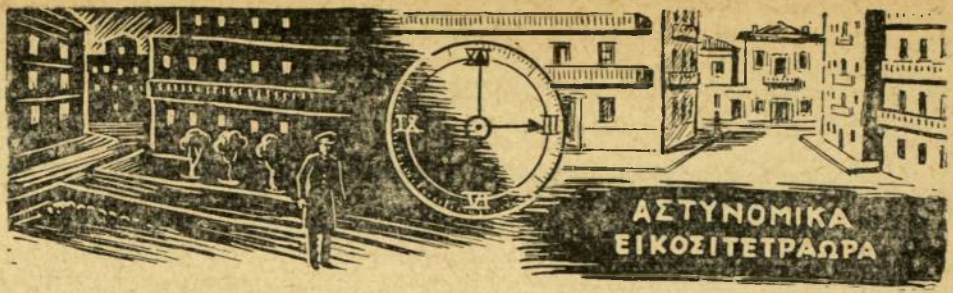
Ὁ Λάχης, Ἀθηναῖος στρατηγός, ἦταν φίλος τοῦ Σωκράτους, πολέμιος τῶν δημαγωγῶν καὶ ὀπαδὸς τοῦ φιλειρηνικοῦ κόμματος τοῦ Νικίου. Ἡγήθη τὸ 427 π. Χ. τοῦ στόλου ποὺ ἐστάλη στὴν Σικελία πρὸς βοήθειαν τῶν Λεοντίνων κατὰ τῶν Συρακοσίων, συνετέλεσε στὴν σύναψι τῆς Νικιείου εἰρήνης (421 π.Χ.) καὶ συνῆψε τὴν ἐν Μαντινείᾳ σημαντικὴ κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν μάχη, στὴν ὁποία καὶ ἐφονεύθη (418 π.Χ.).

Λαχούρη Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρακλέους Ἱερὸν 8, κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο «Φίξ».

Ὁ Γεώργιος Λαχούρης ἢ Γουλιμῆς, ὁπλαρχηγὸς ἀπὸ τὸ Ἀγγελόκαστρο τῆς Αἰτωλίας, διεκρίθη κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1770 καὶ ἔπεσε μαχόμενος ἡρωϊκὰ κατὰ τῶν Τουρκοαλβανῶν.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς κατοικοῦντας τὸν χῶρον ποὺ πρῶτος ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν ἐξέλεξε διὰ νὰ φανερώσῃ τὸν «ἄγνωστον Θεόν», ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ ὅ,τι τὸ οὐσιωδέστερον τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πορείας μας. Ἐκρατήθη ἀκοίμητον τὸ καντῆλι τῆς καρδίας ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας καὶ συχνὰ ἐζήσαμε τὸ πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Γένους. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον λαόν, ὁ ἑλληνικὸς ἐσήκωσε τὸ βάρος ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν πολλῶν ἐχθρῶν τῆς Φυλῆς, πολλῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἔθνους οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωξαν νὰ φέρουν τὸ σκότος εἰς τὸν τόπον, νὰ ἐκδιώξουν τὴν χαρὰν καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν μόνιμον τὴν δυστυχίαν. Ἀλλὰ ὅπως συγκλονιστικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀδυναμία τοῦ θανάτου ἐπὶ τῆς ζωῆς, ὑπῆρξε συγκλονιστικὴ καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ὕλης ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ. Πάντοτε λοιπὸν θὰ ἴσταται ὁ ἀποκεκυλισμένος λίθος μάρτυς μιᾶς τρομακτικῆς ἥττης, ποὺ ἐδοκίμασαν οἱ χριστιανομάχοι καὶ οἱ θεοκτόνοι, οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἀλλὰ πάντοτε θὰ καταυγάζῃ τὴν οἰκουμένην τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ποὺ μετέβαλε τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀπὸ μυροφόρους εἰς Εὐαγγελιστρίας, ἀπὸ ἁπλᾶς προσκυνητρίας εἰς διαπρυσίους κήρυκας τῆς μεγαλυτέρας σοφίας τῶν αἰώνων. Τὸ ἴδιον φῶς ποὺ διεσκέδασε τὸν φόβον τῶν μαθητῶν καὶ τοὺς ὡδήγησε εἰς τὴν κοσμοϊστορικὴν ἱεραποστολικήν τους πορείαν, ἀκλόνητους διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς μεγίστης ἐντολῆς τοῦ Διδασκάλου των «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη», τὸ ἴδιον φῶς θὰ λαμπρύνῃ τὰ σκότη καὶ θὰ ὁδηγῇ τὸ ἄτομον κάθε ἐποχῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πίστεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπιγείου πόνου, τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ θεϊκοῦ στοχασμοῦ. Χριστὸς Ἀνέστη!

***

Ο θάνατος τῆς νεαρᾶς Σουηδέζας Εὔας Γκονίλα Μπάρνε, συνεπείᾳ γρονθοκοπημάτων τοῦ ἐραστοῦ της Α. Κάβουρα, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον δραματικὰ ἐπακόλουθα ἀνωμάλων συμβιώσεων καὶ «φιλοξενιῶν» κατὰ τὸν τελευταῖον καιρόν. Δὲν ὑπεισερχόμεθα εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τὴν «κοινωνιολογίαν» τοῦ ὅλου δράματος, ἂν καὶ πολλὰ θὰ ἐπεβάλλετο νὰ γραφοῦν διὰ τὴν ξανθὴν κόρην τοῦ βορρᾶ πού, ἀντιμετωπίζουσα ἴσως τὰ σεξουαλικὰ ζητήματα μὲ τὴν νοοτροπίαν τῶν κατοίκων τῆς χώρας της, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐδέχθη νὰ συγκατοικήσῃ μὲ ἕναν, ἐν ἀγνοίᾳ της, ἔστω, κακοποιόν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συμβιώσεώς των ἔδειξε καθαρὰ τὰς προθέσεις του. Καθημερινῶς σχεδὸν ἐλάμβανον χώραν ξυλοκοπήματα, πολλάκις τὸ θῦμα μετεφέρθη εἰς τὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν καὶ τὰ νοσοκομεῖα, συνεπείᾳ τῶν κακώσεων, καὶ ὅμως οὔτε προσφυγὴ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην οὔτε λύσις τοῦ παρανόμου δεσμοῦ. Πολλὰ ἐπίσης θὰ ἠδύναντο νὰ γραφοῦν διὰ τὸν ὑπάνθρωπον πού, καταποντισμένος εἰς τὴν παρανομίαν, δέρει ἀνηλεῶς τὸ ἀσθενὲς θῦμα τῆς «γοητείας» του, ἀποζῇ σχεδὸν ἐκ τῶν χρημάτων ἐκείνου καὶ μὲ τὴν βάρβαρον ἐν γένει συμπεριφοράν του τὸ ὁδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον. Ἔργον τῆς Δικαιοσύνης βεβαίως εἶναι νὰ καταδειχθῇ τὸ πραγματικὸν ὕψος εὐθύνης τοῦ δράστου, μέχρι ποίου σημείου οὗτος συνέβαλεν εἰς τὸν θάνατον τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἁρμόζουσαν τιμωρίαν. Ἡ ἀστυνομικὴ ἐπέμβασις, ἂν τῆς ἐδίδοντο

τὰ νόμιμα δικαιώματα ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ θύματος, θὰ ἠδύνατο νὰ εἶχε προλάβει ἴσως τὴν τραγωδίαν.

***

Ὑπάρχει λοιπὸν πάντοτε τὸ πρόβλημα τῶν ἀνωμάλων συμβιώσεων καὶ «φιλοξενιῶν», ἕνα πρόβλημα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἀστυνομία ἐλαχίστην ἔχει ἁρμοδιότητα καὶ τοῦ ὁποίου τὰ τραγικὰ ἐπακόλουθα, δυστυχῶς, μᾶς ἀπασχολοῦν τὰς περισσοτέρας φορὰς ὅταν εἶναι ἀργὰ πλέον. Ἀποδεικνύεται πάντως, ὅτι εἰς ἕνα συντριπτικὸν ποσοστὸν ἐγκλημάτων ποὺ δημιουργοῦν παρόμοιαι καταστάσεις, πταίει καὶ ἡ εὐπιστία, καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τοῦ θύματος. Ἀψευδεῖς μάρτυρες περὶ τούτου δύο ἀκόμη παράλληλα γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Τὸ ἕνα εἶναι ἐκεῖνο τῆς «φιλοξενίας» ἀθιγγάνου ἐπὶ δύο νύκτας εἰς δωμάτιον ξενοδοχείου, ὑπὸ τοῦ ὁμοφύλου της Δ.Γ. ἐτῶν 37. Ὁ ἐραστὴς ἀθίγγανος τὴν ἐγκατέλειψεν, ἐνῶ αὕτη ἐκοιμᾶτο, συναποκομίσας ἀπὸ τὴν βαλίτσαν της 9 χιλιάδας δραχμὰς εἰς χαρτονομίσματα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὠδήγησε τὸ θῦμα νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ ἀλλὰ ἐσώθη εὐτυχῶς ἀπὸ προστρέξαντα λιμενικὰ ὄργανα. Καὶ τὸ ἄλλο εἶναι ἐκεῖνο τῆς ἀνωμάλως καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ ἀνωμάλων σχέσεων «φιλοξενίας» τοῦ Ἕλληνος Θ.Κ. τῶν 24 ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Θ.Τ. τῶν 51 ἐτῶν, εἰς τὸ διαμέρισμά του. Ὁ «φιλοξενηθεὶς» ἀπεχώρησε μίαν νύκταν συναποκομίζων 230 δολλάρια τοῦ «εὐεργέτου» του, ἀλλὰ καὶ . . . ἀμειβόμενος διὰ τοῦτο μὲ τὴν ποινὴν τῶν 10 μηνῶν φυλακίσεως ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη κατ' αὐτάς.

***

Φαίνεται ὅτι οἱ νέοι μας ἀπεφάσισαν νὰ καταστήσουν πιὸ αἰσθητὴν τὴν παρουσίαν τους εἰς τὸν τομέα τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς παρανομίας. Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ ἀλλεπάλληλα κρούσματα νεανικῆς ἐγκληματικότητος ποὺ παρουσιάζονται τὸν τελευταῖον καιρόν. Εἰς ὅσα ἔγραφα εἰς τὰ προηγούμενα «Εἰκοσιτετράωρα» διὰ τοὺς νέους τοῦ καιροῦ μας, ἰδοὺ τώρα προστίθεται μία δεκαμελὴς ὁμὰς 15ετῶν καὶ 16ετῶν, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν διότι ἔκλεψαν 15 ἐν συνόλῳ αὐτοκίνητα. Προστίθενται ἐπίσης δύο 16ετεῖς ποὺ διέρρηξαν δέκα καὶ πλέον καταστήματα, ταμεῖα θεάτρων καὶ κινηματογράφων εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐδήλωσαν ὅτι «ἐφαρμόζαμε τὰ κόλπα ποὺ βλέπαμε εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ἔργα». Ἀκόμη προστίθενται δύο εἰκοσαετεῖς ποὺ ἐλήστευαν διαβάτας εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Κορυδαλλοῦ μὲ ψεύτικο πιστόλι, κ.λ. κ.λ. Ἀπὸ τοὺς ἐλαφρότερον παρανομήσαντας νέους τῶν ἡμερῶν αὐτῶν πάντως, χαρακτηριστικοὶ καὶ πρωτότυποι εἰς τὰς ἐκδηλώσεις των θεωροῦνται ἐκεῖνοι τῆς «ὁμάδος τῶν 12». Δὲν πρόκειται βεβαίως ἐδῶ περὶ τῆς . . . ὁμωνύμου ὁμάδος ἐπιφανῶν λογοτεχνῶν, ἔργον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ βράβευσις τῶν καλυτέρων βιβλίων τοῦ ἔτους, ἀλλὰ περὶ τῆς γνωστῆς εἰς ὅλους μας, νομίζω, ἐκ τῶν τελευταίων ἔργων καὶ ἡμερῶν της, ὁμάδος δώδεκα νεαρῶν «διανοουμένων» καὶ γενικώτερον «καλοτεχνιτῶν». Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ φερέλπιδες νεαροί, ἀποτελοῦντες τὸν ὅμιλον «Νέες Μορφές», συνεκεντρώθησαν περὶ τὴν 11ην νυκτερινὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐφόρεσαν ἀνάποδα τὰ σακκάκια των, ἐγύρισαν τὰ «ρεβὲρ» τῶν πανταλονιῶν τους καὶ ἔκαμαν . . . πορείαν μέχρι τῆς πλατείας Κολοκοτρώνη. Πορείαν δέ, ὄχι διὰ νὰ διακηρύξουν δίκαια ἢ ἄδικα αἰτήματά των, ἀλλὰ διὰ νὰ συγκεντρώσουν περιέργους. Καὶ ὅταν καὶ τοῦτο ἐγένετο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν «Μορφῶν» ἤνοιξεν ἕνα κουτὶ μὲ χρώματα καὶ πινέλλα καὶ ἤρχισε ζωγραφίζων ἐπὶ τῆς «ἀ λὰ Γιοὺλ Μπρύννερ» κεφαλῆς ἑνὸς μεμυημένου εἰς τὰ ἄδυτα τῆς «καλλιτεχνίας», ὅτε ἐσυνάχθη πλῆθος μέγα διὰ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ, ἐπενέβη ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις διὰ τὴν ἀποτακάστασιν τῆς κυκλοφορίας, ἐγένοντο συστάσεις, ἐπανελήφθη τὸ ἔργον των τὴν ἑπομένην καὶ ἐπανελήφθη ἡ ἀστυνομικὴ ἐπέμβασις ,ἐπελήφθη ἡ δικαιοσύνη κ.λ. κ.λ.

***

Τοὺς ἀδικοῦμε ὅμως τοὺς νέους μας. Τὰ ὅσα κάμνουν ἐδῶ οἱ ἰδικοί μας — ἔστω καὶ εἰς ἔξαρσιν τὸν τελευταῖον καιρόν, μιμούμενοι προφανῶς ὁμηλίκους των ἄλλων

χωρῶν — εἶναι μηδὲν ἐν συγκρίσει μὲ ἐκεῖνα ποὺ ἄλλοι νέοι, ἄλλων χωρῶν, πραγματοποιοῦν ἐν τῇ ἀνίᾳ των ἢ ἐν τῇ σπουδῇ των πρὸς ἡρωποίησιν. Θὰ διαβάσατε νομίζω ἐκεῖνα ποὺ συνέβησαν εἰς τὴν πόλιν Κλάκτον τῆς νοτιοανατολικῆς 'Αγγλίας, ἕνα κέντρον παραθερισμοῦ, τὴν Κυριακὴν καὶ Δευτέραν τοῦ Πάσχα τῶν Καθολικῶν, ἤτοι τὴν 30 καὶ 31 Μαρτίου, ὡς καὶ ἐκεῖνα ποὺ συνέβησαν τὰς ἰδίας αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὴν 'Οστάνδην καὶ ἄλλας παρακτίους πόλεις τοῦ Βελγίου. 'Ορδαὶ χιλίων νεαρῶν "Αγγλων καὶ τῶν δύο φύλων, ἐνδεδυμένων μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας—πέτσινες ζακέττες, πανταλόνια «μπλοῦ τζὴνς» κ.λ.—εἰσήλασαν εἰς τὴν πόλιν Κλάκτον μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν Κυριακήν, καὶ συνεπλάκησαν μὲ τὴν 'Αστυνομίαν, ἔθραυσαν ὑαλοπίνακας, ἐλεηλάτησαν καταστήματα, ἀνέτρεψαν αὐτοκίνητα, ἔρριψαν καρέκλες καὶ πολυθρόνες εἰς τὴν θάλασσαν, κατέλαβον ἐξ ἐφόδου μίαν κατασκήνωσιν παραθεριστῶν, κατέστρεψαν μίαν λέσχην καὶ ἔρριψαν ἕνα περιπατητὴν εἰς τὸν ποταμὸν ἐκ γεφύρας ὕψους 9 ποδῶν, ἔδειραν πολίτας καὶ ἰδίως γυναῖκας, καί, γενικῶς, ἐπεδόθησαν εἰς βανδαλισμοὺς ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν . . . παγκόσμιον ἱστορίαν τῶν τέντυ-μπόϋς. Ταῦτα δὲ ὑπὸ τὸν δαιμονιώδη θόρυβον τῶν σκοῦτερς καὶ τῶν μοτοσυκλεττῶν διὰ τῶν ὁποίων ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὑπὸ τὰς ἀνατριχιαστικὰς κραυγὰς ποὺ ἔβγαζαν αἱ φίλαι των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὀργίου. 'Επρόκειτο δι' ἕνα «ἀμόκ», δι' ἕνα ἀγελαῖον ἔνστικτον ποὺ ἡ 'Αστυνομία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ τοπικὴ 'Αστυνομία, χρησιμοποιήσασα καὶ λυκόσκυλα, ἐπάλαισεν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν, ἐφιλοξένησε δὲ τὴν πρώτην νύκτα 97 συλληφθέντας νέους εἰς τὰ κρατητήριά της καὶ τοὺς ἀπήγγειλε κατηγορίαν διὰ σωματικὰς βλάβας, διὰ κλοπὰς καὶ διαρρήξεις, φθορὰν ξένης ἰδιοκτησίας, μέθην, διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ κακὴν συμπεριφορὰν ἔναντι τῶν πολιτῶν τῆς πόλεως ἐκείνης. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, Δευτέραν τοῦ Πάσχα, νέα συμπλοκὴ τῶν τέντυ-μπόϋς μὲ τὴν 'Αστυνομίαν, νέαι ὠμότητες, καὶ συλλήψεις δέκα νεαρῶν διὰ νὰ προστεθοῦν εἰς τοὺς 97 τῆς προηγουμένης. "Οσον δι' ἐκεῖνα ποὺ συνέβησαν εἰς τὴν 'Οστάνδην, μία ἀνταπόκρισις ἐκ Λονδίνου μᾶς πληροφορεῖ: « . . . Τὴν Κυριακὴ καὶ » τὴν Δευτέρα τοῦ ἐφετεινοῦ Πάσχα, κάπου δέκα χιλιάδες νέοι, συνοδευόμενοι ἀπὸ » ἄφθονες κοπέλλες, ἀκριβῶς ὅπως καὶ στὴν περίπτωσιν τοῦ Κλάκτον, ἐπέδραμαν » ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν ἐναντίον τῆς 'Οστάνδης καὶ ἄλλων παρακτίων πόλεων τοῦ Βελ- » γίου. "Εσπασαν τὰ μπάρ, διέλυσαν τὰ μαγαζιά, κατέστρεψαν τὰ αὐτοκίνητα καί, » ἐνθαρρυνόμενοι ἀπὸ τὰ στριγγλὰ ξεφωνητὰ τοῦ κοριτσόκοσμου, ποὺ τοὺς συνώ- » δευε, διεξήγαγον ἀληθινὴν μάχην ἐναντίον τῆς βελγικῆς 'Αστυνομίας . . .». "Ας εὐχηθῶμεν λοιπόν, ἐξ ἀνάγκης ἔστω, νά . . . παραμείνουν εἰς τὰ μέχρι σήμερον ἐπίπεδα ἐγκληματικότητος οἱ νέοι μας, ἔστω καὶ ηὐξημένα ἐν σχέσει μὲ ἄλλα ἔτη—ἂν καὶ δυνατὸν ἡ στατιστικὴ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ μὴ παρουσιάσῃ ἔξαρσιν τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος καὶ νὰ εἶναι ἐποχικὰ ἢ συμπτωματικὰ τὰ πολλὰ τελευταῖα κρούσματα— καὶ νὰ μὴ φθάσουν ποτὲ εἰς τὸ ἐπίπεδον ἐκείνων τῆς 'Αγγλίας καὶ ἄλλων χωρῶν. Τὸ εὐχόμεθα καὶ τὸ ἐλπίζομεν, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν δύναται νὰ ἐκθρέψῃ παρομοίαν «ἐλπίδα τῆς αὔριον» . . .

* * *

Υπάρχουν ἄνθρωποι, εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ποὺ παρανομοῦν ἀπὸ «εὐγενῆ ἰδεώδη»; 'Υπάρχουν καὶ παραϋπάρχουν! "Ενας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἄντεχε ἡ ψυχή του νὰ βλέπῃ ἁλυσοδεμένην τὴν Βόρειον "Ηπειρον, δι' ὃ καὶ . . .ἔσπασε τὰ δεσμά της, εἰς τὸ σχετικὸν ἄγαλμα τῆς ὁδοῦ Τοσίτσα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐστοίχισε σύλληψιν καὶ παραπομπήν του ἀρμοδίως . . . "Ενας ἄλλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ βλέπῃ «ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ὅπου τὰ ἄλογα τρῶνε τὰ λεφτὰ τῶν ἀνθρώπων»—καὶ ὅπου ὁ ἴδιος εἶχε χάσει πολλὲς οἰκονομίες του—δι' ὃ καὶ ἀγόρασε μερικὰ κιλὰ βενζίνης καὶ ἀπεπειράθη νὰ κάψῃ τὸ «πρᾶγμα», δηλαδὴ τὸν φαληρικὸν ἱππόδρομον! Τὸ . . . κακὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὅτι κατέφθασαν ἐκεῖ «ἄνθρωποι

μὲ αὐτοκίνητα καὶ σειρῆνες», ἔσβησαν τὴ φωτιά, τὸν συνέλαβαν, κ.λ. κ.λ. . . Τρίτος παράγων τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶναι μία ἐκπρόσωπος τοῦ «ἀσθενοῦς φύλου», ἡ πασίγνωστη πλέον καὶ ἐσχάτως ἐπανασυλληφθεῖσα ἡλικιωμένη κλέπτρια καὶ ἀπατεών Α.Τ., ποὺ κατὰ τὴν πολυετῆ «σταδιοδρομίαν» της ἔχει ἐγκλεισθῆ 63 φορὰς εἰς τὰ κρατητήρια τῆς Ἀσφαλείας, ἔχει συνολικῶς καταδικασθῆ εἰς 20 ἐτῶν φυλάκισιν καὶ ἔχει δηλώσει ἄνω τῶν 30 ψευδώνυμα. Αὐτή, μία ἐκδοχὴ τὴν θέλει ὡς ἐγκληματοῦσαν ἀπὸ τὸ 1928 μέχρι σήμερον διὰ «τὸ καλὸ τῶν πτωχῶν», ἄλλη ὅμως ἐκδοχὴ τὴν παρουσιάζει ὅτι μόνον τελευταίως ἀπεφάσισε νὰ «κάμῃ τὸ καλό», ἤτοι νὰ πωλήσῃ τὸ ἐκ κλοπῶν καὶ ἀπατῶν ἀποκτηθὲν διαμέρισμά της, νὰ διανείμῃ τὸ τίμημα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ ζήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της ἀπὸ ἐλεημοσύνας. Καὶ αὐτὸ διότι ἠσθένησεν, ἐνοσηλεύθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐπίστευσεν ὅτι ἐλάχιστος χρόνος τῆς ἀπομένει εἰς τὴν ζωήν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ρυθμίσῃ τὰς σχέσεις της μὲ τὸν Θεόν . . . Ὁμολογουμένως, ὅσον καὶ ἐὰν τὰ τρία αὐτὰ περιστατικὰ τῆς τελευταίας ἐπικαιρότητος παρουσιάζουν κάποιαν εὔθυμον ὄψιν, περικλείουν ἐν τούτοις πολλὰς δραματικὰς πτυχὰς τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως. Καὶ αὐτὰς τὰς πτυχάς, ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ τὰς γνωρίζομεν πρῶτοι, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀβυθομετρήτου κοινωνικῆς πραγματικότητος ποὺ τὸ λειτούργημά μας ἐπιβάλλει.

***

Ἔφυγεν ὁ «ξανθὸς Ἀπρίλης», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Σολωμοῦ, εἰσήλθομεν εἰς τὸν Μάϊον τῶν παντοειδῶν ἐρώτων καὶ σχεδὸν εἰς τὸ καλοκαίρι τὸ «ἅγιον». Ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀφροδίτης λοιπὸν—καὶ ἐλάχιστοι εἶναι οἱ μὴ πιστοί—ὅσοι δὲν διαθέτουν Ι.Χ. νὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ μέσα νὰ εὑρεθοῦν εἰς ἄλλους εὐπρεπεστέρους χώρους, ἀλλὰ καὶ τόσαι ἄλλαι κατηγορίαι ἐραστῶν θὰ καταφύγουν ὅπως πάντοτε εἰς τὸν Λυκαβηττόν, τὸ Μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου καὶ τόσα ἄλση τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Μαζὶ μὲ αὐτούς, ὡς γνωστόν, θὰ καταφύγουν ἐκεῖ ἐκβιασταί, ἅρπαγες τσαντῶν, σακκακίων, πορτοφολίων κ.λ., κοιναὶ γυναῖκες μὲ ἀφροδίσια νοσήματα, πληθὺς ἀνωμάλων τύπων ποὺ φθάνουν πολλὰς φορὰς εἰς τὸ εἰδεχθὲς ἔγκλημα, καὶ ἄλλα κοινωνικὰ ἀποβράσματα. Νὰ ὑπομνησθοῦν καὶ ἀπὸ τὰς στήλας αὐτὰς τὰ ὅσα μᾶς ἐπιβάλωνται εἰς τὸν τομέα τοῦτον μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ θέρους; Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον, ἀφοῦ αἱ διαταγαὶ καὶ αἱ κατευθύνσεις ποὺ δίδονται ἐκ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν εἶναι ἀρκεταί. Ἂς σημειωθῇ μόνον ὅτι εἰς τὰ ἄλση αὐτὰ καταφεύγουν καὶ ἀνύποπτοι τουρίσται πολλὰς φοράς, οἱ ὁποῖοι, ὅπως μερικὰ τελευταῖα γεγονότα ἀποδεικνύουν, ἔχουν γίνει στόχος πολλῶν ἡμεδαπῶν κακοποιῶν. Ἂς προσπαθήσωμε λοιπὸν νὰ ἀποφευχθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἡ δυσφήμησις τῆς χώρας μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μία δυσφήμησις ποὺ ἐξαπολύεται πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀνταγωνίζονται εἰς τὸν τουρισμόν, ὅταν λαμβάνουν χώραν καὶ τὰ ἐλαχιστότερα ἔστω ἐγκλήματα ἡμεδαπῶν κατὰ ἀλλοδαπῶν.

***

Χωρὶς σχόλια—ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἐγκάρδιο «εἴθε νὰ πραγματοποιηθοῦν πολὺ σύντομα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν»—παραθέτω τὸ κατωτέρω πληροφοριακὸν σημείωμα μεγάλης πρωϊνῆς ἐφημερίδος: «Σύστημα τηλεοράσεως μελετᾶται νὰ ἐγκατα-» σταθῇ τόσο στὴν Ἄμεση Δράση, ὅσο καὶ στὴν Τροχαία Ἀθηνῶν. Ἡ σκέψις αὐτὴ » ἀφορᾶ ἕνα μέρος—ἴσως τὸ πιὸ σημαντικὸ—ἀπὸ τὰ ἐπαναστατικὰ σχέδια ποὺ ὑπάρ-» χουν γιὰ τὸν ἐκμοντερνισμὸ τῆς Ἀστυνομίας. Ἀπὸ τὸ σύστημα τῆς τηλεοράσεως » θὰ εἶναι σὲ θέσῃ ἡ Ἄμεση Δράση καὶ ἡ Τροχαία, νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ ἐλέγχουν » βῆμα πρὸς βῆμα ὅλους τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Τὸ σύστημα αὐτό, » ἂν τελικῶς γίνῃ ἀπὸ σκέψῃ πραγματικότητα, θὰ ἔχῃ σὰν ἀποτέλεσμα τὸν περιορι-» σμὸ τῶν διαρρήξεων, τροχαίων δυστυχημάτων καὶ ἄλλων ἀξιοποίνων πράξεων, » σ' ἕνα σημαντικὸ τμῆμα τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον θὰ βρίσκεται διαρκῶς κάτω ἀπὸ » τὸ ἄγρυπνο μάτι τῆς Ἀστυνομίας. Γιὰ τὴν πραγματοποίησῃ ὅμως τοῦ σχεδίου αὐ-

» τοῦ, τὸ ὁποῖο γιὰ τὴ χώρα μας ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ ὀνείρου, χρειάζεται μεγάλο καὶ » ἀποφασιστικὸ βῆμα. Συγκεκριμένα, ἡ ἀμέριστη συμπαράσταση τοῦ κράτους, » γενναία οἰκονομικὴ ἐπιχορήγηση καὶ ἐξεύρεση ἱκανῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι » προηγουμένως πρέπει νὰ ἐκπαιδευθοῦν στὸ ἐξωτερικό. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ » 'Ελληνικὴ 'Αστυνομία θὰ γίνῃ ἐφάμιλλη ἐκείνων τῶν προηγμένων χωρῶν, ἕτοιμη » σὲ κάθε στιγμὴ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικὰ τοὺς κακοποιούς. Ὕστερα ἀπὸ » συμβούλια, διαβήματα καὶ ἐπιφυλάξεις, ἀποφασίσθηκε νὰ ἀγορασθοῦν καὶ νέα » αὐτοκίνητα, κατάλληλα γιὰ τοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας, ποὺ νὰ ἀναπτύσουν μεγάλη » ταχύτητα. Τὸ ἀπαραίτητο κονδύλιο ἐγκρίθηκε, τὰ αὐτοκίνητα ἀγοράσθηκαν . . . »'Αγοράσθηκαν ἀκόμη δύο μεγάλα αὐτοκίνητα τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιηθοῦν σὰν » κινητὰ ἀνακριτικὰ καταστήματα. Μέσα σ' αὐτά, ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας » θὰ ἐπιλαμβάνωνται ἐπὶ τόπου περιστατικῶν καὶ θὰ παίρνουν ἀμέσως μαρτυρικὲς » καταθέσεις πολιτῶν, χωρὶς οἱ πολῖτες νὰ ταλαιπωροῦνται τρέχοντας στὰ ἁρμόδια » τμήματα. 'Εκτὸς τῆς 'Αμέσου Δράσεως δηλαδὴ θὰ ἔχουμε καὶ ἄμεση ἀνάκριση. » Τὸ σύστημα τῆς ἐπὶ τόπου ἀνακρίσεως δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐπεκταθῇ μὲ τὴν πά- » ροδο τοῦ χρόνου . . . "Αλλο σχέδιο τῆς 'Αστυνομίας εἶναι ἡ ἐγκατάσταση σὲ διάφορα » σημεῖα τῆς πόλεως ἀστυνομικῶν τηλεφωνικῶν θαλάμων, μὲ τὴ συνεργασία βεβαίως » τοῦ Ο.Τ.Ε. 'Απὸ τοὺς θαλάμους αὐτοὺς θὰ μποροῦν οἱ πολῖτες μὲ εἰδικὰ κέρματα » νὰ τηλεφωνοῦν δωρεὰν, στὸ 100 καὶ σ' ἄλλες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες ἀμέσου κινητο- » ποιήσεως. Τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι ριζοσπαστικά. "Αν πραγματοποιηθοῦν, ἡ 'Αστυνο- » μία μας θὰ γίνῃ ἀπὸ τὶς πιὸ σύγχρονες τῆς Εὐρώπης ».

* * *

Μικρὸν καὶ πάλιν ἀπάνθισμα ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν:

* Εἰς συναγερμὸν ἐτέθησαν ὅλαι αἱ ἀστυνομικαὶ δυνάμεις τῆς Γεωργίας διὰ νὰ συλλάβουν συμμορίαν κλεπτῶν αὐτοκινήτων, μέλη τῆς ὁποίας ἐδολοφόνησαν τρεῖς ἀστυνομικούς. Τὰ θύματα εὑρέθησαν ἐντὸς ἀπομεμονωμένης δασώδους περιοχῆς, μὲ τὰς χεῖρας δεμένας καὶ φέροντα τραύματα διὰ πυροβόλων ὅπλων.

*'Εννέα ἀστυνομικοὶ τοῦ Σικάγου ἐπαγίδευσαν τέσσαρας ἐνόπλους γκάγκστερς, κατόπιν ληστείας, καὶ ἐφόνευσαν τρεῖς ἐξ αὐτῶν. 'Ο τέταρτος διέφυγεν.

* Δύο αὐστηροὶ ἀστυνομικοὶ ὡρίσθησαν νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς μελετῶντας φοι- τητὰς ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ριζέντα (Λὸς "Αντζελες), μιᾶς τῶν μεγαλυτέρων βιβλιοθηκῶν τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο διότι οἱ φοιτηταί, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μελέτης ἄφηναν ἐλευθέρους μέσα εἰς τὰς αἰθούσας . . . ποντικούς, ποὺ εἶχαν κρυμμένους εἰς εἰδικὰ δέματα ἢ εἰς τὰ θυλάκιά των, ὁπότε οἱ σοβαροὶ πελάται τῆς βιβλιοθήκης—καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες—δὲν ἐκάθηντο πλέον ἐμπρὸς εἰς τὰ τραπέζια των ἀλλὰ ἐπάνω εἰς αὐτά . . .

*"Ενας ἐπαίτης, ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴν 'Αστυνομίαν τοῦ Τορόντο, ἀφέθη ἀμέσως ἐλεύθερος μετὰ τὴν ἐπίδειξιν τῆς ταυτότητός του. Καὶ τοῦτο διότι ἦτο ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Μὲλ Λάστμαν, ὁ ὁποῖος, θέλοντας νὰ διαπιστώσῃ τὰ αἰσθή- ματα τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῶν ἐπαιτῶν, διεπίστωσεν ὅτι ἐλάχιστοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ προσέφεραν βοήθειαν καί, πάντως, οὐδεμία γυναίκα! "Οσοι τὸν «ἐλέησαν», ἔλαβον τὴν ἑπομένην ἀνὰ μίαν ἐπιστολὴν καὶ 25 δολλάρια ἕκαστος, ἕνας δὲ πτωχὸς ναυτικὸς ἔλαβε ἑκατὸ δολλάρια. . .

* «Πανεθνικὸν Συνέδριον» ἐμπόρων λευκῆς σαρκός, ἀπὸ ὅλον τὸ Μεξικόν, ἔλαβε χώραν εἰς εἰδικῶς ἐνοικιασθὲν πρὸς τοῦτο θέατρον τῆς Πόλεως τοῦ Μεξικοῦ. 'Η 'Αστυνομία τὸ διέλυσε καί, φυσικά, προέβη εἰς τὰ περαιτέρω . . .

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ τάξεως οἱ κάτωθι ὑπαστυνόμοι Β΄ τάξεως :

1) Κατ' ἐκλογὴν οἱ κ.κ. 1) Κωνσταντῖνος Χρονόπουλος, 2) Ἰωάννης Ὀρφανίδης, 3) Κωνσταντῖνος Μανώλης, 4) Δημήτριος Νικολόπουλος, 5) Χρῆστος Τσαμαντᾶς, 6) Ἰωάννης Γιαννόπουλος, 7) Ἀθανάσιος Λαχανᾶς, 8) Ἰωάννης Ρίζος, 9) Μιχαὴλ Λιάπης, 10) Θεοχάρης Μαντζαβᾶς, 11) Γεώργιος Γαλλίκας, 12) Κωνσταντῖνος Σακέλλιος, 13) Ἀθανάσιος Ἀθανασίου, 14) Παναγιώτης Κίννας, 15) Διονύσιος Ἀνδρινόπουλος, 16) Στυλιανὸς Τζανάκης, 17) Πέτρος Μαργαρίτης, 18) Παντελῆς Πέτρου, 19) Νικόλαος Κατσαρέας, 20) Γεώργιος Μανέττας, 21) Χρῆστος Παναγόπουλος, 22) Γεώργιος Κουτέρης, 23) Γεώργιος Οἰκονομάκος, 24) Γεώργιος Γκόντας, 25) Γεώργιος Κωνσταντακόπουλος, 26) Μιχαὴλ Καραχάλιος, 27) Ἠλίας Παναγόπουλος, 28) Ἀθανάσιος Χατζῆς, 29) Παναγιώτης Δρανᾶς, 30) Παναγιώτης Παπαγεωργόπουλος, 31) Δημήτριος Τζούρας, 32) Ἰωάννης Καλονόμος, 33) Κωνσταντῖνος Διαμαντόπουλος, 34) Βασίλειος Παπαναστασίου, 35) Στέφανος Κοντός, 36) Γεώργιος Δημόπουλος, 37) Ἰωάννης Καραχάλιος, 38) Νικόλαος Γκούτης, 39) Ἠλίας Κότσυρας, 40) Γεώργιος Κοκορόγιαννης καὶ 41) Παναγιώτης Κόλλιας.

2) Κατ' ἀρχαιότητα οἱ κ.κ. 1) Νικόλαος Ψιμόγιαννος, 2) Ἀδὰμ Καλαϊτζάκης, 3) Ἠλίας Μπαγετάκος, 4) Ἐμμανουὴλ Μποσινάκης, 5) Χρῆστος Ἀναστασόπουλος, 6) Ἀπόστολος Λάγιος, 7) Γεώργιος Γεωργόπουλος, 8) Χρῆστος Κυριαζῆς, 9) Κωνσταντῖνος Πυροβολάκης καὶ 10) Σπυρίδων Καραβᾶς.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας προήχθη εἰς Ὑπαρχιφύλακα ὁ ἐν Μ.Δ. Ἀστυφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Λίβας, ὡς συμπληρώσας τετραετίαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυφύλακος καὶ διότι ἔχουν προαχθῆ νεώτεροί του εἰς ἀνώτερον βαθμόν.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Χρῆστος Λιάπης, Γεώργιος Καραγιάννης, Κωνσταντῖνος Σιδέρης καὶ Παναγιώτης Τσαπαρᾶς.

—Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Χρῆστος Βασιλείου.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ τάξεως κ. Νικόλαος Βερελῆς ὡρίσθη ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Συμβουλίου, ἀντὶ τοῦ εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας ἀποσπασθέντος ὁμοιοβάθμου του κ. Ἀγησιλάου Παπασταφίδα.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Σπυρίδων Πουλόπουλος μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Μ.Δ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Γεώργιον Μεσημέρτζην, διότι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἔκτακτον ἀφοσίωσιν, συντελέσας οὕτως εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἀστυνομίας, προκληθέντων ἐντεῦθεν εὐμενῶν σχολίων ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

ΠΕΝΘΗ

Ἀθανάσιος Κιτσοπανίδης

Τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα ὑπέστη, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, καινούργιο πλῆγμα. Ἕνα ἐκλεκτό του παιδί, ἕνας ἄριστος ἀξιωματικός, ἄφησε πρόωρα τὸν πρόσκαιρο κόσμο. Χάθηκε ἀπὸ κοντά μας ἕνας ὑπέροχος ἄνθρωπος, ἕνας ἀξιαγάπητος προϊστάμενος, ἕνας πολύτιμος συνεργάτης.

Στὶς 12 Ἀπριλίου πέθανε στὸ νοσοκομεῖο «Ἀλεξάνδρα», ὅπου ἐκτάκτως πρὶν λίγες μέρες εἶχεν εἰσαχθῆ λόγω καρδιακῆς προσβολῆς, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ Ἀθανάσιος Κιτσοπανίδης.

Στὴ κηδεία του, ποὺ ἔγινε στὸ Α΄ νεκροταφεῖο, παρευρέθησαν ὁ ἀναπληρωτὴς Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Κανελλάκης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ τάξεως κ. Νικόλαος Βερελῆς, Γενικὸς Ἐπόπτης Ἀγορανομίας, στὴν ὁποία καὶ ὑπηρετοῦσε μέχρι τοῦ θανάτου του ὁ ἐκλιπών, πολλοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ πλῆθος κόσμου τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ θανόντος κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Ἀνδρέας Κωσταρᾶς, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπεν καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ἐπάμεροι! Τί δέ τις; Τί δι' οὔ τις; Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος!» Τῆς σκιᾶς ὄνειρο εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Σκληρὸς καὶ ἀκατάλυτος ὁ λόγος τοῦ Πινδάρου. Καὶ γίνεται σκληρότερος ὅταν πρόκειται δι' ἕνα ἐξαίρετον ἄνθρωπον-ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος μὲ μόχθους καὶ στερήσεις εἶχεν ὁλοκληρωθῆ καὶ προσέφερε τὰ πάντα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, τὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν Πατρίδα. Ἦλθεν ὅμως ἀνελέητος ὁ θάνατος, ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του προώρως καὶ ἤδη τὰ παρασύρη πρὸς τὸν τάφον ὅλα.

Αὐτὴ ἦτο ἡ μοῖρα τοῦ ἀρίστου ἀξιωματικοῦ, τοῦ λαμπροῦ οἰκογενειάρχου, τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ Ἀθανασίου Κιτσοπανίδη.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ρούμελης, εἰς τὴν Λαμίαν τῷ 1909.

Ἐν ἔτει 1933 κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα αὐτοῦ. Ἀλλ' εἶχεν ἔφεσιν πρὸς μάθησιν, πρὸς πανεπιστημιακὴν μόρφωσιν καὶ γενικῶς εἶχε τάξει ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του τὴν ἄνοδον. Καὶ τὴν ἐπραγματοποίησε.

Ὑπηρέτησεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς πολλὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας. Τὰς ἐτίμησε μὲ τὴν ἀκαταπόνητον δραστηριότητα, τὸν ζῆλον, τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐξαιρετικήν του προσήλωσιν πρὸς τὸ καθῆκον. Ἦτο εὐπροσήγορος καὶ πρᾶος, ἀλλὰ ἐν ταυτῷ δυναμικὸς καὶ γενναῖος.

Ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὑψίστου καθήκοντος ἐπλήγη ἡ ὑγεία του, ὑποστὰς τὴν 29-6-60 καρδιακὴν προσβολὴν (ἔμφραγμα μυοκαρδίου), ἐξ ἀφορμῆς τῆς μέχρις αὐτοθυσίας ἐπεμβάσεώς του εἰς λαβοῦσαν χώραν πυρκαϊὰν εἴς τι κατάστημα τοῦ ΣΤ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, οὗτινος ἐτύγχανε Διοικητής...

...Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐκλιπὼν Ἀστυνόμος Α΄ Ἀθανάσιος Κιτσοπανίδης. Ὁποίαν ἄλλην περιγραφὴν δύναταί τις νὰ κάμη διὰ νὰ ἐξάρη τὸν ἀστυνομικὸν καὶ ἄνθρωπον;

Εἶχε γενναιότητα καὶ ὑψηλὴν περὶ τοῦ καθήκοντας ἀντίληψιν. Εἶχε πλήρως κατανοήσει τὴν ρῆσιν «Ποτὲ ἀπὸ τὸ χρέος μὴ κινοῦντες» καὶ ὅτι τὰ μεγαλύτερα ὅπλα διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς εἶναι ἡ γενναιότης καὶ ἡ ἀρετή.

Εἰς οἱανδήποτε Ὑπηρεσίαν καὶ ἂν ἐτοποθετήθη κατέδειξεν ἀπολύτως ὅτι κατεῖχε τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα τοῦ ἡγήτορος...

...Ἀναπότρεπτος ὅμως εἱρμαμένη ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον προώρως. Κατέπεσεν ὡς δρῦς καὶ ἀφῆκεν ἀπαρηγόρητον τὴν τεθλιμμένην σύζυγόν του καὶ τοὺς οἰκείους του. Ὁ ἀδόκητος θάνατός σου, ἀγαπητὲ συνάδελφε, πολυφίλητε νεκρέ, ἐπροξένησεν βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ θλῖψιν εἰς ὅλους μας.

Κοιμήσου ἡσύχως! Ἡ οἰκογένειά σου, οἱ ἰδικοί σου, οἱ φίλοι σου, ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι σὲ ἐγνώρισαν καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν σου καὶ παρηκολούθησαν μὲ ἀγάπην τὴν δραματικὴν ἀσθένειάν σου, ἤδη συναδελφώνουν τὰ δάκρυά των μὲ τὴν σιωπηλὴν γλῶσσαν τῆς ἀκαταλύτου μνήμης σου.

Καὶ τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς τὸ ὁποῖον θὰ σὲ σκεπάσῃ, Ἀστυνόμε Ἀθανάσιε, Κιτσοπανίδη, ἂς εἶναι ἐλαφρόν.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου, ἀλησμόνητε συνάδελφε».

Ὁ Ἀθανάσιος Κιτσοπανίδης προήχθη σὲ Ὑπαστυνόμο Β΄ τὸ 1943, τὸ 1946 σὲ Ὑπαστυνόμο Α΄, τὸ 1952 σὲ Ἀστυνόμο Β΄ καὶ τὸ 1959 σὲ Ἀστυνόμο Α΄. Σ' ὅλες τὶς ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες ὅπου ὑπηρέτησεν, προσέφερεν ἀναντίρρητα πολύτιμες ὑπηρεσίες. Ἀκέραιος τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ἦθος, τίμιος καὶ ἀξιοπρεπής, προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴ εὐθυκρισία καὶ εὐφυΐα, διεκρίθη γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του στὸ καθῆκον καὶ γιὰ τὴν ἐργατικότητά του. Ἀγαπητὸς σ' ὅλους, προϊσταμένους καὶ ὑφισταμένους, ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ στὴν κοινωνία.

Θρηνοῦμε τὸν σεβαστὸ προϊστάμενο, τὸν καλὸ φίλο, τὸν ἄριστο ἀξιωματικό. Κλαῖμε τὸν πρόωρο χαμό του καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχή του καὶ χαρίσῃ στοὺς οἰκείους τους τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἂς εἶναι ἐλαφρὸ τὸ χῶμα ποὺ σὲ σκέπασε ἀλησμόνητε Ἀστυνόμε καὶ **Αἰωνία ἡ μνήμη σου.**

Κωνσταντῖνος Ρήγας

Ἡ ἀνίατη καὶ ἐπάρατη ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς μας κτύπησε καὶ τὸν Ἀνθυπαστυνόμο Κωνσταντῖνο Ρήγα, ποὺ πέθανε στὶς 14 Ἀπριλίου στὸ νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμὸς» καὶ κηδεύθηκε τὴν ἑπομένη ἀπὸ τὸ Α΄ νεκροταφεῖο. Ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, φίλοι, συνάδελφοι καὶ συνεργάτες, ἀπέδειξαν μὲ τὴν παρουσία τους στὴν κηδεία τοῦ ἀποθανόντος πόσο τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ πόσο τὸν ἀγαποῦσαν.

Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησεν ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Χαράλαμπος Κοττικιᾶς, ποὺ μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς:

«... Γιὰ μᾶς ἀγαπητὲ Κώστα δὲν ἀπέθανες, ζῇς! Ζῇ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀκεραιότητός σου, τοῦ ἐντίμου χαρακτῆρος σου καὶ τόσων ἄλλων χαρισμάτων, τὰ ὁποῖα σὲ στόλιζαν ὡς ἄνθρωπον καὶ ὡς μέλος τῆς ἀστυνομικῆς οἰκογενείας.

Καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ὁ ὁποῖος σὲ ἐγνώρισα καὶ συνειργάσθην μαζύ σου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησίς μου, ἐπέβαλον ἀκόμη περισσότερον τὸν τελευταῖον τοῦτον χαιρετισμόν...

...Ὑπηρέτησες κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα εἰς πλείστας ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, ἐπιδείξας πίστιν καὶ πλήρη ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον.